

SVAZEK 2

(pracovní text pro osobní modlitbu)

Přeložila a upravila Milada Bičanová)

J.M.J.

28. února 1899

Na příkaz zpovědníka začínám den po dni psát, co se děje mezi mnou a Naším Pánem.
Rok 1899, měsíc únor, den 28.

Přiznávám pravdu, cítím velký odpor; úsilí, které musím vynaložit, abych přemohla sama sebe, je tak velké, že jen Pán může poznat muka mé duše. Ale, ó svatá poslušnosti, jak mocným poutem jsi! Jedině ty jsi nade mnou mohla zvítězit a překonáváš všechny mé odpory, téměř nepřekonatelné hory, připoutáváš mě k vůli Boží a zpovědníkově. Ale prosím, ó svatá Snoubenko, jak velká je má oběť, tak velkou pomoc potřebuji; nechci nic jiného, než abys mě držela v náruči a podpírala. Tak budu moci s Tvou pomocí říkat jen pravdu, jen k Tvé slávě a k mému zmatení.

Dnes ráno, když zpovědník sloužil mši svatou, jsem také přistoupila ke svatému přijímání. Moje mysl byla v moři zmatku kvůli této poslušnosti, kterou mi dal zpovědník, abych napsala všechno, co prochází mým nitrem. Když jsem Ježíše přijala, začala jsem mu vyprávět o svých bolestech, zejména o své nedostatečnosti, a o mnoha dalších věcech. Ale zdálo se, že Ježíše tato moje věc nezajímá, a na nic neodpovídá. V mysli se mi rozsvítilo a řekla jsem si: "Kdo ví, jestli já sama nejsem příčinou toho, že se Ježíš neukazuje jako obvykle." V tu chvíli jsem si uvědomila, že se mi to nelíbí. A tak jsem Mu z celého srdce řekla: 'Ó, prosím! Mé Dobro a mé Všechno, neukazuj se mi tak lhostejně - kvůli tobě se mi srdce rozskočilo bolestí. Jestli je to kvůli tomu psaní - ať je, ať je, i kdyby mě to mělo stát obětováním života, slibuji, že to udělám! Pak Ježíš změnil vzhled a celý vlídný mi řekl: "Čeho se bojíš? Cožpak jsem ti nepomáhal i jindy? Mé světlo tě bude všude obklopotvat, a tak ho budeš moci projevit. "

Čistota záměru.

Zatímco to říkal, nevím jak, viděla jsem zpovědníka blízko Ježíše; a Pán mu řekl: "Podívej, všechno co děláš, stoupá do nebe. Proto se podívej, s jakou čistotou musíš jednat, a mysl na to, že všechny tvé kroky, slova a skutky přicházejí před mou přítomnost, a jsou-li čisté - to znamená, jsou-li konány pro Mne - mám z nich největší potěšení a cítím je kolem sebe jako mnoho poslů, kteří mi tě neustále připomínají. Jsou-li však konány pro nízké a pozemské účely, cítím se jimi obtěžován." A když to říkal, zdálo se, že ho chytil za ruce, pozvedl je k nebi a řekl mu: "Tvé oči jsou stále upřeny vzhůru, jsi z nebe - pracuj pro nebe!"

Když jsem viděla zpovědníka a Ježíš mu to říkal, v duchu mi připadalo, že když člověk takto jedná, stane se to jako člověku, který musí opustit jeden dům, aby se přestěhoval do jiného. Co udělá? Nejprve pošle všechny své věci a všechno co má, a pak sám odejde.

Stejně tak i my nejprve posíláme své skutky, aby nám připravily místo v nebi, a pak, až přijde náš čas, sami odcházíme. Ó, jak krásnou družinu nám vytvoří!

Víra.

Nyní, když jsem se setkala se zpovědníkem, vzpomněla jsem si, že mi řekl, že mám psát o víře tak, jak ke mně Pán o této ctnosti mluvil. Zatímco jsem o tom přemýšlela, Pán mě v jednom okamžiku přitáhl k sobě tak, že jsem měla pocit, že jsem mimo své tělo, v nebeské klenbě spolu s Ježíšem, a řekl mi přesně tato slova: "Víra je Bůh."

Tato dvě slova však v sobě skrývala nesmírné světlo, které je nemožné vysvětlit - ale udělám, co budu moci. Ve slově "Víra" jsem pochopila, že Víra je Bůh sám. Tak jako hmotná potrava dává tělu život, aby nezemřelo, tak Víra dává život duši - bez Víry je duše mrtvá. Víra oživuje, Víra posvěcuje, Víra oduševňuje člověka a nutí ho upírat zrak k Nejvyšší Bytosti takovým způsobem, že neprožívá nic z toho co je zde dole, a pokud je prožívá, prožívá je v Bohu. Ach, to štěstí duše, která žije z Víry! - Její let vždy směřuje k nebi. Ve všem, co se jí přihodí, se vždy dívá na sebe v Bohu; a tak, stejně jako v soužení ji Víra povznáší v Bohu a netrápí se ani nářkem, protože ví, že si nemá tvořit spokojenost zde, ale v nebi; stejně tak, když ji obklopí radost, bohatství a rozkoše, Víra ji povznáší v Bohu a říká si "Ó, o kolik spokojenější a bohatší budu v nebi!". Cítí se tedy těmito pozemskými věcmi obtěžována, pohrdá jimi a pošlapává je. Zdá se mi, že s duší, která žije z Víry, se to má jako s člověkem, který by vlastnil miliony a miliony mincí, ba celá království, a někdo jiný by mu chtěl nabídnout jediný cent. Co by řekl? Nepohrdl by tím? Nevmetl by mu to do tváře? Dodávám: a co kdyby ten cent byl celý zablácený, tak jako jsou zablácené pozemské věci? A co víc: co kdyby mu ten cent byl jen půjčen? Ten člověk by řekl: "Já se těším a vlastním nesmírné bohatství, a ty ses mi odvážil nabídnout tento ubohý cent, tak zablácený a jen na krátkou dobu?" - "Ne," odpověděl by. Věřím, že by od něj rychle odtrhl pohled a dar by nepřijal. Stejně tak se chová duše, která žije z Víry, pokud jde o pozemské věci.

Vraťme se nyní k myšlence jídla: přijímáním potravy se tělo nejen udržuje, ale podílí se na podstatě potravy, která se proměňuje v tělo samotné. Totéž platí pro duši, která žije z víry: protože víra je sám Bůh, duše začíná žít ze samotného Boha; a tím, že se živí Bohem, začíná se podílet na Boží podstatě; a tím, že má na něm podíl, začíná se mu podobat a proměňuje se v samotného Boha. Proto se duši, která žije z víry, stává, že tak jako je Bůh svatý, je svatá i duše; mocný Bůh - mocná duše; moudrý, silný a spravedlivý Bůh - moudrá, silná a spravedlivá duše; a tak je to i se všemi ostatními Božími vlastnostmi. Souhrnně řečeno, duše se stává malým bohem. Ó, jaká blaženost této duše na zemi, aby pak byla ještě blaženější v nebi!

Pochopila jsem také, že slova, která Pán říká svým milovaným duším - "zasnoubím vás ve víře" - neznamenají nic jiného, než že Pán v tomto mystickém sňatku přichází obdarovat duše svými vlastními ctnostmi. Zdá se mi, že se to děje jako u dvou manželů: jakmile spojí své vlastnictví dohromady, majetek jednoho z nich už nelze odlišit od majetku druhého, ale oba se stávají jeho vlastníky. V našem případě je však duše chudá - všechno dobro pochází od Pána, který ji nechává podílet se na svém majetku.

Život duše je Bůh - víra je Bůh a duše, která má víru, do sebe vštěpuje všechny ostatní ctnosti tak, že víra je v jejím srdci jako král a ostatní ctnosti zůstávají kolem ní jako poddaní, kteří slouží víře. Bez Víry jsou tedy ctnosti samy o sobě ctnostmi, které nemají život.

Zdá se mi, že Bůh předává člověku víru dvěma způsoby: prvním je svatý křest; druhým je, když jí blahoslavený Bůh, uvolněním částičky své podstaty do duše, předá ctnost konat zázraky, jako je kříšení mrtvých, uzdravování nemocných, zastavování slunce a podobně. Ach, kdyby svět měl Víru, změnil by se v pozemský ráj!

Ó, jak vysoký a vznešený je let duše, která se cvičí ve víře. Zdá se mi, že když se duše cvičí ve Víře, chová se jako ti plaší ptáčci, kteří ze strachu, aby je neulovili lovci nebo aby je nechytila nějaká jiná nástraha, se usídlují na vrcholcích stromů nebo na vyvýšených místech. Když jsou pak nuceni vzít si potravu, sestoupí dolů, vezmou si potravu a okamžitě odletí zpět do svého příbytku. A někteří z nich, opatrnější, si potravu vezmou a ani ji nesní na zemi, ale aby byli v bezpečí, vynesou ji na vrchol stromů a tam ji spolknou.

Stejně tak duše, která žije z víry, je tak plachá vůči pozemským věcem, že se na ně ze strachu, aby ji neuchvátily, ani nepodívá. Její příbytek je vysoko - to znamená nad všemi pozemskými věcmi, ale především v ranách Ježíše Krista; a v těchto požehnaných místnostech nařiká, pláče, modlí se a trpí spolu se svým Snoubencem Ježíšem nad stavem a bídou, v níž se lidstvo nachází. Zatímco žije uvnitř těchto otvorů Ježíšových ran, Pán jí dává částičku svých ctností a duše tyto ctnosti pociťuje v sobě, jako by byly její vlastní. Uvědomuje si však, že ačkoli je považuje za svůj majetek, byl jí tento majetek darován. Pán jí je udělil.

Je to jako člověk, který dostal velký dar, který před tím neměl. Co udělá? Vezme si ho a udělá ze sebe jeho majitele, avšak pokaždé, když se na něj podívá, říká si: "Tohle je moje, ale dal mi to ten a ten." Stejně tak činí duše, kterou Pán proměňuje v sebe sama tím, že ze sebe uvolňuje částičku své božské bytosti. Stejně jako si tato duše štítí hříchu, soucítí s druhými a modlí se za ty, kdo krácejí cestou do propasti. Sjednává se s Ježíšem Kristem a obětuje se jako oběť, aby usmířila božskou spravedlnost a ušetřila tvory zasloužených trestů. A kdyby bylo třeba obětovat její život - ach, jak ráda by to udělala pro spásu jediné duše!

Jak vidí Ježíšovo božství.

Když mi zpovědník řekl, abych mu vysvětlila, jak někdy vidím božství našeho Pána, odpověděla jsem, že je nemožné, abych mu mohla něco říci. V noci se mi však zjevil blahoslavený Ježíš a téměř mi vyčítal toto mé odmítnutí, načež mnou prolétl dvěma nejsvětějšími paprsky. Prvním z nich jsem ve svém intelektu pochopila, že víra je Bůh a Bůh je víra. Pokusila jsem se říci několik věcí o Víře; nyní se pokusím říci, jak vidím Boha - a to byl druhý paprsek.

Když jsem mimo své tělo a nacházím se v nebeských výšinách, zdá se mi, že vidím Boha ve světle. On sám se zdá být světlem a v tomto světle je krása, síla, moudrost, nesmírnost, výška, hloubka - nekonečná a bezbřehá. Dokonce i ve vzduchu, který dýcháme, je Bůh

přítomen a my ho dýcháme; každý si ho tedy může učinit svým vlastním životem, jakým vskutku je. Nic Mu neunikne a nic Mu nemůže uniknout. Toto světlo se zdá být vším hlasem, ačkoli nemluví; a vším působícím, ačkoli vždy spočívá. Je přítomno všude, ačkoli nezabírá žádný prostor; a ačkoli je přítomno všude, má také svůj vlastní střed. Ach, Bože, jak jsi nepochopitelný! Vidím Tě, cítím Tě, jsi můj život, omezuješ se ve mně, ale zůstáváš stále nesmírný a nic ze sebe neztrácíš. Přesto cítím, že se zadržávám, a zdá se mi, že nemohu nic říci.

Abych se lépe vyjádřila naším lidským jazykem, řeknu, že v celém stvoření vidím stín Boha, protože v celém stvoření - někde vrhl stín své krásy, někde své vůně, někde svého světla, jako ve Slunci, v němž vidím zvláštní stín Boha. Vidím Ho jakoby skrytého v této sféře, jako krále všech ostatních sfér. Co je to Slunce? Není to nic jiného než ohnivá koule. Jedna je zeměkoule, ale jeho paprsků je mnoho; z toho snadno pochopíme, jak je zeměkoule Bůh a paprsky jsou nesmírné Boží atributy.

Za druhé. Slunce je oheň, ale také světlo a teplo. Zde je ve Slunci zahalena Nejsvětější Trojice: oheň je Otec, světlo je Syn, teplo je Duch svatý. Slunce je však jedno, a tak jako nelze oddělit oheň od světla a tepla, tak je jedno i moc Otce, Syna a Ducha svatého, které ve skutečnosti nelze od sebe oddělit. A stejně jako oheň produkuje světlo a teplo zároveň, a to takovým způsobem, že oheň nemůže být počat bez světla a tepla; stejně tak Otec nemůže být počat dříve než Syn a Duch svatý a naopak, ale všichni Tři z nich mají stejný věčný počátek.

Dodávám, že světlo Slunce se rozptyluje všude; stejně tak Bůh proniká svou nesmírností všude. Nezapomínejme však, že je to jen stín, protože Slunce nedosáhne tam, kam nemůže svým světlem proniknout, zatímco Bůh proniká všude. Bůh je nejčistší Duch a my si Ho můžeme představit se Sluncem, díky němuž Jeho paprsky pronikají všude a nikdo je nemůže uchopit rukama. Bůh se navíc dívá na všechno - na nepravosti a zlo lidí - , ale zůstává stále takový, jaký je, čistý, svatý a neposkvrněný. Stínem Boha je Slunce, které vysílá své světlo nad odpadky, ale zůstává neposkvrněné; šíří své světlo v ohni, ale neshoří; v moři a v řekách, ale neutopí se. Všem dává světlo, všechno oplodňuje, všechno oživuje svým teplem, ale nezchudne, ani neztrácí nic ze svého tepla. Ba co víc, i když koná tolik dobra všem, nikoho nepotřebuje a zůstává stále takové, jaké je - majestátní, zářící, věčně neměnné. Ó, jak dobře lze na Slunci vidět božské vlastnosti! Se svou nesmírností je Bůh přítomen v ohni, ale není spálen; v moři, ale není utopen; pod našimi kroky, ale není pošlapán. Všem dává, ale nezchudne a nikoho nepotřebuje; na všechno se dívá - ba co víc, je vševidoucí a není nic, co by neslyšel. Ví o každém vlákně našeho srdce, o každé myšlence naší mysli, ale protože je nejčistší Duch, nemá ani uši, ani oči, a ať se děje cokoli, nikdy se nemění. Slunce vkládá do světa své světlo a neunavuje se; stejně tak Bůh dává život všem, pomáhá světu a vládne mu a neunavuje se.

Člověk se může schovat nebo se ukrýt, aby se netěšil ze slunečního světla a jeho blahodárných účinků, ale Slunci nic neudělá - Slunce zůstane takové, jaké je, zatímco na člověka dopadne všechno zlo. Stejně tak se hříšník může hříchem vzdálit od Boha a přestat se těšit z Jeho blahodárných účinků, ale Bohu nic neudělá - všechno zlo zůstane na něm.

Kulatost Slunce také symbolizuje věčnost Boha, který nemá začátek ani konec. Samotné pronikavé světlo Slunce je takové, že ho nikdo nemůže omezit ve svém pohledu, a kdyby na něj někdo chtěl hledět v jeho polední plnosti, zůstal by oslněn, a kdyby se Slunce chtělo přiblížit k člověku, člověk by se proměnil v popel. Totéž platí o Božském Slunci: žádná stvořená mysl Ho nemůže ve své malé mysli omezit tak, aby Ho mohla pojmout v celé Jeho podstatě; a kdyby se o to chtěla pokusit, zůstala by oslněna a zmatena; a kdyby toto Božské Slunce chtělo projevit veškerou Svou lásku a umožnit člověku, aby Ho pocítil, dokud je ve svém smrtelném těle, byl by proměněn v popel.

Bůh tedy vrhá stín sebe sama a své dokonalosti na celé stvoření; zdá se, že ho vidíme a dotýkáme se ho a že se nás i On neustále dotýká.

Když Pán řekl tato slova: "Víra je Bůh", zeptala jsem se ho: "Ježíši, miluješ mě?" A dodal: "A ty, miluješ mě?" Okamžitě jsem řekla. "Ano, Pane, a Ty víš, že bez Tebe cítím, že mi chybí život".

"Dobře tedy," pokračoval Ježíš, "ty miluješ mě, já miluji tebe - milujme se tedy a zůstaňme stále spolu." Takto pro dnešní ráno skončil. Kdo může říct, kolik toho moje mysl pochopila o tomto Božském slunci? Zdá se mi, že Ho vidím a dotýkám se Ho všude. Ba co víc, cítím se Jím proniknuta, uvnitř i navenek, ale moje schopnost je tak velmi malá - zatímco se zdá, že o Bohu něco chápu, v okamžiku, kdy Ho vidím, se zdá, že jsem nepochopila nic; ba co víc, zdá se, že jsem vyslovila nesmysl. Doufám, že mi Ježíš odpustí mé neslyšly.

10. března 1899

Pán jí ukazuje mnoho trestů.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se ukázal celý rozhořčený a ztrápený a řekl mi: "Má dcero, má Spravedlnost se stala příliš těžkou a urážek, které dostávám od lidí, je tolik, že už je nemohu unést. Proto se kosa smrti chystá sklidit mnoho - náhle a prostřednictvím nemocí. Trestů, které vylijí na svět, je tolik, že se stanou jakýmsi soudem." "Ať se stane cokoli," odpověděla jsem. Kdo může říci, kolik trestů mi ukázal a jak vyděšená a vyděšená jsem zůstala? Bolest, kterou cítí má duše, je tak velká, že se domnívám, že je lepší mlčet.

Ale já pokračuji, protože poslušnost si to přeje. Zdálo se mi, že vidím ulice plné lidského masa, krev zaplavující zemi a města obležená nepřáteli, kteří nešetří ani děti. Zdálo se, že jsou jako mnoho bésů, kteří vyšli z pekla; nerespektovali ani kostely, ani kněze. Zdálo se, že Pán sesílá z nebe trest - jaký, to nevím; jen se mi zdálo, že všichni dostaneme smrtelnou ránu a někteří se stanou obětí smrti, jiní se uzdraví. Zdálo se mi také, že vidím uschlé rostliny a mnoho dalších potíží, které přijdou na úrodu. Ach Bože, jaká bolest, když vidím tyto věci a jsem nucena je projevovat! Ach, Pane, uklidni se! Doufám, že Tvá Krev a Tvé rány budou naším lékem. Nebo spíše vylij tresty na tohoto hříšníka, neboť si je zasloužím; nebo si mě vezmi pryč ze země, a pak budeš moci dělat, co budeš chtít; ale dokud budu žít, budu dělat vše co je v mých silách, abych se postavila proti.

13. března 1899

Celé stvoření hovoří o Boží lásce k člověku a učí ho, jak ho má milovat.

Dnes ráno se milovaný Ježíš neprojevil obvyklým způsobem, celý přívětivý a sladký - ale přísný. Cítila jsem, jak se má mysl zmitá v moři zmatku a má duše je tak ztrápená a zničená, zejména kvůli trestům, které jsem viděla v minulých dnech. Při setkání s ním s takovým zjevem jsem se neodvážila mu cokoli říci; dívali jsme se na sebe, ale mlčky. Ach Bože, jaká bolest! Pak jsem v jednom okamžiku spatřila i zpovědníka a Ježíš, vysílající paprsek intelektuálního světla, pronesl tato slova: "Milosrdenství. Láska není nic jiného než vylití Božské Bytosti a toto vylití jsem rozptýlil po celém stvoření tak, že celé stvoření mluví o lásce, kterou mám k člověku, a celé stvoření ho učí, jak Mě musí milovat - od největší bytosti až po nejmenší kvítek na poli.

"Podívej," říká člověku, "svou sladkou vůní a tím, že se stále dívám k nebi, se snažím vzdát hold svému Stvořiteli. I ty, ať jsou všechny tvé činy voňavé, svaté, čisté; neurážej mého Stvořitele špatnou vůní svých činů. Ó, prosím, ó člověče," opakuje nám malá květinka, "nebuď tak nesmyslný a neupínej svůj zrak na zem, ale raději ho pozvedni k nebi. Hle, tam nahoře je tvůj osud, tvá vlast - tam nahoře je můj i tvůj Stvořitel, který tě očekává."

Voda, která nám neustále teče před očima, nám také říká: "Podívejte se, vyšla jsem z temnoty a musím téct a běžet tak dlouho, dokud se nepohrbím na místě, odkud jsem vyšla. I ty, člověče, běž - ale běž do lůna Božího, z něhož jsi vyšel. Ó, prosím! Prosím tě, neběhej po špatných cestách, po cestách, které vedou do propasti, jinak - běda ti!"

I ta nejdivočejší zvířata nám opakují: "Podívej se, člověče, jak divoký musíš být proti všemu, co není Bůh. Hle, když vidíme, že se k nám někdo blíží, svým řevem vzbuzujeme takový strach, že se k nám už nikdo neodváží přiblížit, narušit naši samotu. I ty, když tě smrad pozemských věcí - to jest tvé prudké vášně - hodlá zablátit a uvrhnout do propasti hříchů, řevem svých modliteb a tím, že se stáhneš z příležitostí, v nichž se nacházíš, budeš bezpečný před jakýmkoli nebezpečím." A tak je to i se všemi ostatními bytostmi - vyprávět je všechny by trvalo příliš dlouho. Jedním hlasem se mezi sebou ozývají a opakují nám: "Hle, člověče, náš Stvořitel nás stvořil z lásky k tobě a všichni jsme ti k službám. A ty, nebuď tak nevděčný - miluj, prosíme tě, miluj, opakujeme ti, miluj našeho Stvořitele." A tak se stalo.

Poté mi můj milovaný Ježíš řekl: "Miluj Boha a svého bližního z lásky ke mně. Podívej se, jak moc jsem miloval člověka - a on je tak nevděčný. Jak můžeš chtít, abych je netrestal?" V tu chvíli se mi zdálo, že vidím strašné krupobití a zemětřesení, které způsobí značné škody, až zničí rostliny i lidi. Tehdy jsem Mu se vši hořkostí své duše řekla: "Můj vždy milý Ježíši, proč jsi tak rozhořčený? Je-li člověk nevděčný, není to ani tak ze zloby, ale ze slabosti. Ach, kdyby Tě jen trochu znali - ach, jak by byli pokorní a rozcitlivělí! Proto se uklidni. Doporučuji ti alespoň Coratu a ty, kdo ke mně patří." Když jsem to říkala, zdálo se mi, že se něco stane i v Coratu, ale nebude to nic ve srovnání s tím, co se stane v jiných městech.

14. března 1899

Zlo člověka nutí Boha, aby ho trestal.

Dnes ráno mi můj nejsladší Ježíš, který mě přenesl s sebou, ukázal množství hříchů, které se páchají; bylo jich tolik, že je nemožné je popsat. Také jsem ve vzduchu viděla hvězdu obrovské velikosti, která ve své kulatosti obsahovala černý oheň a krev. Při pohledu na ni jsem cítila takový strach a hrůzu, že se mi zdálo, že smrt by byla menším zlem než žít v těchto tak smutných časech. Na jiných místech bylo možné spatřit sopky s více otevírajícími se chřtány, které mají rovněž zaplavit blízkou zemi. Bylo také vidět sektáře, kteří budou dál působit požáry. Když jsem to viděla, můj milý, ale trpící Ježíš mi řekl: "Viděla jsi, jak moc mě urážejí a co všechno mám připraveno? Odstupuji od člověka." A když to říkal, oba jsme se stáhli do mého lůžka a já jsem viděla, že kvůli tomuto Ježíšovu stažení se lidé oddávají ještě strašnějším činům, dalším vraždám; jedním slovem, zdálo se mi, že vidím lidi proti lidem. Jakmile jsme se stáhli, zdálo se, že se Ježíš usadil v mém srdci, začal plakat a vzlykat a říkal: "Ach, člověče, jak moc jsem tě miloval! Kdybys věděl, jak se rmoutím, když tě musím trestat! Ale moje spravedlnost mě k tomu nutí. Ach, člověče, ach, člověče! Jak pláču a truchlím nad tvým údělem." Pak se rozplakal a znovu opakoval tato slova.

Kdo může říci, jaká lítost, strach a trýzeň se mi zrodily v duši, zvláště když jsem viděla Ježíše tak trpícího a plačícího! Snažila jsem se co nejvíce skrýt svůj zármutek, a abych Ho utěšila, řekla jsem Mu: "Pane, nikdy se nestane, abys člověka trestal. Svátý Ženichu, neplač, stejně jako jsi to udělal jindy, uděláš to i nyní: A tak Tvá Spravedlnost Tě nebude nutit trestat lidi." "Ale ať se stane cokoli," řekla jsem. Ježíš dál plakal a já opakovala: "Ale poslouchej mě trochu - copak jsi mě nedal na toto lůžko, abych byla obětí pro ostatní? Nebyla jsem snad připravena trpět i jindy, abych ušetřila tvory? Proč mě teď nechceš vyslechnout? "Ale při všech mých ubohých řečech se Ježíš nechtěl uklidnit a stále plakal. A tak jsem to už ani já nemohla zadržet, přehrada mých slz se protrhla a já mu řekla: "Pane, jestliže je Tvým záměrem trestat lidi, pak ani já nemám srdce vidět tvory tolik trpět. Chceš-li tedy skutečně poslat biče a mé hříchy mě už nečiní hodnou trpět místo jiných, přijdu a už nechci zůstat na této zemi." Pak přišel zpovědník, a když mě vyzval k poslušnosti, Ježíš se vzdálil, a tak to skončilo.

Následujícího rána jsem stále viděla Ježíše, jak se stahuje do mého srdce, a viděla jsem, že lidé přicházejí i do mého srdce, šlapou po Něm a pošlapávají Ho. Dělal jsem, co jsem mohla, abych Ho osvobodila, a Ježíš se ke mně obrátil a řekl mi: "Vidíš, kam až sahá lidská nevděčnost? Oni sami mě nutí, abych je trestal, a já nemohu jinak. A ty, má drahá, když jsi mě viděla tolik trpět, ať jsou ti kříže dražší a utrpení vzácnější.

18. března 1899

Láska je jednoduchá.

Dnes ráno se mi můj milovaný Ježíš stále zjevoval zevnitř mého srdce, a když jsem ho viděla o něco veselejšího, dodala jsem si odvahy a začala jsem se modlit, aby neposílal tolik trestů. A Ježíš mi řekl: "Co tě pohání, má dcero, abys mě prosila, abych netrestal tvory?" Řekla jsem mu: "Ne, ne."

A hned jsem dodala: "Protože jsou to tvé obrazy, a kdyby trpěla stvoření, trpěl bys ty sám. A Ježíš mi s povzdechem řekl: "Láska je mi tak drahá, že ji nemůžeš pochopit. Láska je prostá, stejně jako moje Bytost, která, ač nesmírná, je přece nanejvýš prostá; natolik, že není místa, kam by nepronikla. Taková je i láska; protože je prostá, rozprostírá se všude; nebere ohledy na nikoho - ať je to přítel nebo nepřítel, ať je to občan nebo cizinec, miluje všechny."

19. března 1899

Ďábel může mluvit o ctnosti, ale nemůže ji vnést do duše.

Dnes ráno, když se Ježíš zjevil, jsem se bála, že to není skutečný Ježíš, ale ďábel, který mě chce oklamat. Poté, co jsem vznesla obvyklé protesty, mi Ježíš řekl: "Dcero, neboj se, já nejsem ďábel. Kromě toho, pokud mluví o ctnosti, je to ctnost přibarvená, ne pravá, ani nemá ctnost, která by ji vlévala do duše, ale pouze o ní mluví. A pokud někdy ukáže, že chce duši přimět, aby vykonala kousek dobra, není vytrvalá, a v samotném úkonu, v němž duše vykoná onen kousek dobra, je netečná a rozrušená. Já jediný mám moc vlévat se do jejího srdce, přimět ji, aby praktikovala ctnosti a trpěla s odvahou, klidem a vytrvalostí. A pak, kdy se ďábel vydal hledat ctnosti? Jeho lovem jsou neřesti. Proto se neboj a buď klidná."

20. března 1899

Svět se dostal do tak smutného stavu, protože ztratil podřízenost vůdcům, z nichž první je Bůh.

Dnes ráno mě Ježíš vyvedl z mého těla a ukázal mi mnoho lidí, kteří byli v nesouladu. Ach, jak moc to Ježíše zarmoutilo! Když jsem viděla, jak velmi trpí, prosila jsem Ho, aby to do mě vlil. Ale protože stále pokračuje v tom, že chce trestat svět, Ježíš to do mě nechťel vlévat. Když jsem ho však prosila a prosila, aby mě uspokojil, trochu mi ho nalil. Pak, když se mu trochu ulevilo, mi řekl: "Důvodem, proč se svět snížil do tak smutného stavu, je to, že ztratil podřízenost vůči vůdcům; a protože prvním vůdcem je Bůh, proti němuž se vzbouřili, stalo se v důsledku toho, že ztratili jakoukoli podřízenost a závislost na církvi, zákonech a všech ostatních, o nichž se říká, že jsou vůdci. Ach, má dcero, co se stane s tolika členy nakaženými tímto špatným příkladem právě těch, o nichž se říká, že jsou vůdci - tedy nadřízených, rodičů a mnoha dalších? Ach! dosáhnou takového bodu, že už nebudou uznáváni ani rodiče, ani bratři, ani králové, ani knížata. Tito členové budou jako mnoho zmijí, které se budou navzájem otravovat. Proto vidíš, jak jsou v této době nutné tresty a jak je nutné, aby smrt tento druh lidí téměř zničila, aby se těch několik, kteří zůstanou, naučilo na úkor ostatních být pokornými a poslušnými. Tak mi to dovol; nechť se stavět proti mému trestání lidí."

31. března 1899

Hodnota utrpení.

Dnes ráno se můj obdivuhodný Ježíš nechal vidět ukřižovaný a poté, co mi sdělil své bolesti, mi řekl: "Mnoho je ran, které mě přinutily trpět během mého utrpení, ale jednou z

nich byl kříž. To znamená, že mnoho je cest, kterými přivádím duše k dokonalosti, ale jedna je nebe, v němž se tyto duše musí spojit. Pokud tedy někdo mine toto nebe, neexistuje žádné jiné, které by ho mohlo učinit navždy blaženým."

Pak dodal: "Podívej se: jeden je kříž, ale ten byl vytvořen z různých kusů dřeva. To znamená, že jedno je nebe, ale toto nebe obsahuje různá místa, více či méně slavná; a tato místa budou rozdělena podle utrpení, které bylo zde dole více či méně těžké. Ach, kdyby všichni věděli o drahocennosti utrpení, soutěžili by mezi sebou, kdo bude trpět víc! Tuto vědu však svět neuznává, a tak si oškliví vše, co je může obohatit na věčnosti. "

3. dubna 1899

Pokora bez důvěry je falešná ctnost.

Po několika dnech strádání a slz jsem se ocitla zmatená a vnitřně zničená. Ve svém nitru jsem si neustále opakovala: "Řekni mi, ó můj Dobrotivý, proč ses ode mě vzdálil? Čím jsem Tě urazila, že se již nedáš vidět - a pokud se ukážeš, jsi téměř skrytý a mlčíš? Ó, prosím, nenech mě už déle čekat a čekat, neboť mé srdce už víc nevydrží! "

Nakonec se Ježíš ukázal trochu jasněji, a když mě viděl tak zničenou, řekl mi: "Pokora je ta nejmenší rostlina, jakou lze najít, ale její větve jsou tak vysoké, že dosahují až do nebe, obtáčejí se kolem mého trůnu a pronikají hluboko do mého Srdce. Tato malá rostlinka je pokora a větve, které tato rostlinka plodí, jsou důvěra; takže bez důvěry nemůže existovat pravá pokora. Pokora bez důvěry je falešná ctnost." Z Ježíšových slov vyplývá, že mé srdce bylo nejen zničené, ale také trochu sklíčené.

5. dubna 1899

Jak ji Ježíš skrývá ve své lásce.

Moje duše pokračovala ve své zkáze a strachu, že ztratí sladkého Ježíše, když se v jednom okamžiku náhle zjevil a řekl mi: "A protože stín proniká všude, má láska tě všude a ve všem skrývá. Čeho se tedy bojíš? Jak tě mohu opustit, když tě držím tak skrytou ve své lásce?" Zatímco to Ježíš říkal, chtěla jsem se Ho zeptat, proč se nedává vidět jako obvykle, ale Ježíš mi okamžitě zmizel a nedal mi čas, abych Mu řekla byt' jen jediné slovo. Ach Bože, jaká bolest!

7. dubna 1899

Luisa občerstvuje Ježíše. On jí říká: "Chci z tebe udělat předmět svého uspokojení."

Stále jsem ve stejném stavu, ale zvláště dnes ráno to pro mě bylo velmi hořké; téměř jsem ztratila naději, že Ježíš přijde. Ach, kolik slz jsem musela prolít! Byla už poslední hodina a Ježíš stále nepřicházel. Bože, co mám dělat? Srdce mě tak silně bolelo a nepřetržitě pulzovalo - ale tak silně, že jsem cítila smrtelnou agónii. Ve svém nitru jsem Mu řekla: "Můj dobrý Ježíši, copak Ty sám nevidíš, že cítím, jak mi chybí život? Řekni mi alespoň: jak může být člověk bez Tebe? Jak se dá žít? I když jsem nevděčná za tolik milostí, přesto Tě miluji, když Ti nabízím tuto nejtrpčí bolest Tvé nepřítomnosti, abych napravila

svůj nevděk. Ale pojď - měj trpělivost, Ježíši. Jsi tak dobrý, nenech mě už čekat - přijď. Ach, copak Ty sám nevíš, jak krutý tyran je láska, že se mnou nemáš soucit?"

Když jsem byla v tomto stavu, tak zarmoucená, Ježíš přišel a celý soucitný mi řekl: "Už jsem přišel, už neplač - pojď ke mně." V jediném okamžiku jsem se ocitla mimo své tělo spolu s Ním a dívala jsem se na Něj, ale s takovým strachem, že Ho zase ztratím, že mi z očí tekly velké proudy slz. Ježíš pokračoval: "Ne, už neplač. Podívej se, jak trpím; podívej se na mou hlavu - trny pronikly tak hluboko, že už nejsou vidět navenek. Vidíš, kolik ran a krve pokrývá mé tělo? Pojď ke mně blíž, ať se u tebe občerstvím."

Tím, že jsem se zabývala Ježíšovými bolestmi, jsem trochu zapoměla na své vlastní, a tak jsem zčala jeho hlavou. Ach, jak to bylo trýznivé, když jsem viděla ty trny tak zabořené do Jeho těla, že je člověk nemohl vytáhnout. Zatímco jsem to dělala, Ježíš nařikal, tak velkou bolestí trpěl. Když jsem tu trnovou korunu, celou rozbitou, strhla, znovu jsem ji složila a s vědomím, že největší potěšení, které může člověk Ježíši udělat, je trpět pro Něj, jsem ji vzala a přitiskla si ji na hlavu. Pak mi dal políbit své rány, jednu po druhé, a v některých z nich chtěl, abych sála krev. Snažila jsem se dělat všechno, co chtěl, i když v němém mlčení, když přišla Nejsvětější Panna a řekla mi: "Zeptej se Ježíše, co z tebe chce udělat."

Já bych si to netroufla, ale maminka mě k tomu vybízela. Aby byla spokojená, přiblížila jsem své rty k Ježíšovu uchu a šeptem jsem Mu řekla: "Co chceš, ze mě udělat?" zeptala jsem se ho. A On odpověděl: "Chci z tebe udělat předmět svého uspokojení." A právě při vyslovení těchto slov zmizel a já se ocitla sama v sobě.

9. dubna 1899

Ježíš ji občerstvuje od bolestí svého strádání.

Dnes ráno se Ježíš zviditelnil a přenesl mě do kostela. Tam jsem se zúčastnila mše svaté a z Ježíšových rukou jsem přijala svaté přijímání. Poté jsem se přimkla k Jeho nohám, ale tak silně, že jsem se nemohla odlepit. Myšlenka na bolesti minulých dní - tedy na Ježíšovo strádání - ve mně vyvolávala takový strach, že bych Ho mohla znovu ztratit, že jsem u Jeho nohou plakala a říkala Mu: "Tentokrát Tě, Ježíši, už neopustím, protože když se ode mne vzdaluješ, nutíš mě tolik trpět a čekat." V tu chvíli jsem se rozplakala a řekla Mu: "Ježíši, tentokrát Tě už neopustím."

Ježíš mi řekl: "Pojď do mého náručí, protože tě chci občerstvit od bolestí posledních dnů." Téměř jsem se neodvážila, ale Ježíš ke mně vztáhl ruce a zvedl mě od svých nohou; objal mě a řekl: "Neboj se, já tě neopustím. Dnes ráno tě chci učinit spokojenou - pojď a zůstaň se mnou ve svatostánku." Když jsme se oba jsme se odebrali do svatostánku, kdo může říci, co jsme dělali? Teď On líbal mě a já Jeho, teď jsem spočívala v Něm a Ježíš ve mně, teď jsem viděla urážky, které přijal, a konala jsem skutky odčinění různých provinění. Kdo může říci, jakou trpělivost měl Ježíš ve Svátosti? Je taková a tak velká, že je děsivé na ni jen pomyslet.

Ale zatímco jsem to dělala, Ježíš mi umožnil vidět zpovědníka, který mě přišel povolat zpět do mého těla. Ježíš mi řekl: "Teď už dost - jdi, protože tě volá poslušnost". A zdálo se, že se má duše vrátí do mého těla, a skutečně mě zpovědník volal k poslušnosti.

12. dubna 1899

Ježíš říká: "Být ve svátosti pro mě znamená totéž jako být ve tvém srdci". Pokrytectví, hluboká bolest pro Ježíše.

Dnes, aniž bych musela dlouho čekat, Ježíš rychle přišel a řekl mi: "Ty jsi můj příbytek. Být ve svátosti je pro mě totéž jako být ve tvém srdci, nebo spíše v tobě nacházím něco víc: "V tvém srdci mohu s tebou sdílet své bolesti a mít tě u sebe, živou obět' před Boží spravedlností, kterou ve Svátosti nenacházím." A zatímco říkal tato slova, uzavřel se ve mně a dával mně pocítit tu ostny trní, tu bolesti kříže, námahu a utrpení svého Srdce. Kolem Jeho Srdce jsem viděla pás železných hrotů, díky nimž Ježíš velmi trpěl. Ach, jak mi bylo líto, když jsem Ho viděla tolik trpět! Nejrady bych sama všechno vytrpěla, než abych nechala trpět svého sladkého Ježíše, a ze srdce jsem Ho prosila, aby mi ty bolesti a utrpení dal.

Ježíš mi řekl: "Dcero, urážky, které nejvíce pronikají mé Srdce, jsou svatokrádežně čtené mše svaté a pokrytectví." Kdo může říci, co jsem v těchto dvou slovech pochopila? Zdálo se mi, že člověk navenek dává najevo, že miluje a chválí Pána, ale uvnitř má jed připravený ho zabít; navenek dává najevo, že chce slávu a čest Boží, zatímco uvnitř hledá svou vlastní čest a úctu. Všechny skutky konané s pokrytectvím, i ty nejsvětější, jsou skutky zcela otrávené, které rozhořčují Ježíšovo Srdce.

16. dubna 1899

Příprava na přijímání. Přestupky, které Ježíšovi způsobili jeho vlastní.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, Ježíš mě vyzval, abych se šla podívat, co dělají stvoření. Řekla jsem Mu: "Můj obdivuhodný Ježíši, dnes ráno se mi nechce chodit kolem a dívat se na urážky, které Ti způsobují. Zůstaňme tady, my dva spolu."

Ale Ježíš trval na tom, že chce putovat, a tak, abych ho uspokojila, jsem mu řekla: "Když chceš jít ven, pojďme raději do nějakých kostelů, protože tam je těch urážek méně. A tak jsme šli dovnitř jednoho kostela, ale i tam byl uražen - více než na jiných místech; ne proto, že by se v kostelech páchalo více hříchů než ve světě, ale proto, že to jsou urážky, která Mu dávají Jeho nejdražší, právě ti, kteří by měli položit duši i tělo na obranu Boží cti a slávy. Proto bolestněji zasahují Jeho obdivuhodné Srdce. Viděla jsem zbožné duše, které se kvůli bagatelním záležitostem bez významu nepřipravily dobře na svaté přijímání. Místo aby myslely na Ježíše, myslely na své drobné starosti, na mnoho

maličkostí, a to je zaměstnávalo. Jak je Ježíš litoval a kolik lítosti vzbuzovali oni sami! Věnovali pozornost tolika stéblům, tolika smítkům, ale pak se na Ježíše ani nepodívali.

Ježíš mi řekl: "Má dceró, jak tyto duše brání tomu, aby se do nich vlila má Milost. Nedívám se na maličkosti, ale na lásku, se kterou ke Mně přicházejí, a přesto dělají výměnu: věnují více pozornosti slámám než lásce. Ale zatímco láska ničí slámy, s mnoha slámami láska nemůže ani trochu vzrůst, spíše se zmenšuje. Co je však na těchto duších nejhorší, je to, že se nechají tak vyvést z míry a ztrácejí mnoho času. Nejraději by strávily celé hodiny se svými zpovědníky, aby si povídaly o všech těch maličkostech, ale nikdy se nepustí do práce s dobrým a odvážným předsevzetím, aby ty slámy vykořenily. Co bych ti tedy měl říci, ó má dceró, o některých kněžích této doby? Dá se říci, že působí téměř satansky a dosahují toho, že ze sebe dělají modly duší. Ach, ano! Právě mými syny je mé Srdce nejvíce probodáváno, protože pokud mě ostatní více urážejí, urážejí údy mého těla, ale ti moji mě urážejí v mých nejcitlivějších a nejněžnějších částech, hluboko v mém nitru." Kdo může říci, jaká jsou Ježíšova muka? Když pronášel tato slova, hořce plakal. Udělala jsem, co jsem mohla, abych Ho utěšila a napravila, ale zatímco jsem to dělala, Ježíš a já jsme se společně odebrali do mého lůžka."

21. dubna 1899

Ježíš, nejchudší z chudých.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, jsem se v jednom okamžiku ocitla sama v sobě, ale nemohla jsem se pohnout. Uvědomila jsem si, že někdo vchází do mého pokojíčku; pak zase zavřel dveře a já cítila, že se blíží k mé posteli. V duchu jsem si myslela, že někdo skrytě vstoupil, aniž by ho kdokoli z mé rodiny viděl, a pronikl i do mého pokojíčku. "Kdo ví, co mi chce udělat? Můj strach byl tak velký, že jsem cítila, jak mi tuhne krev v žilách, a celá jsem se trásla. Bože, co mám dělat? Říkala jsem si: 'Moje rodina ho neviděla, cítím se celá otupělá a nemohu se bránit, ani požádat o pomoc. Ježíši, Maria, má maminko - pomozte mi! Svatý Josefe, chraňte mě před tímto nebezpečím!

Když jsem si uvědomila, že si stoupl na mou postel a schoulil se vedle mě, měla jsem takový strach, že jsem otevřela oči a zeptala se ho: "Řekni mi, kdo jsi?" On odpověděl: "Jsem nejchudší z chudých, nemám kde bydlet. Přišel jsem k tobě, jestli mě chceš mít u sebe ve svém pokojíku. Podívej, jsem tak chudý, že nemám ani šaty, ale ty se o všechno postaráš." "Co ty na to?" zeptal se. Dobře jsem si ho prohlédla; byl to pětiletý nebo šestiletý chlapec, bez šatů, bez bot, ale tak krásný a půvabný. Hned jsem mu odpověděla: "Pro sebe bych si tě ráda nechala, ale co na to řekne můj otec? Nejsem svobodná osoba, která si může dělat, co chce; mám rodiče, kteří mi v tom brání. Co se týče tvého oblečení, mohu ti dát svoje chudé oblečení, přinesu jakoukoli obět' - ale co se týče tvého ponechání zde, to není možné. Ostatně, copak nemáš otce, copak nemáš matku, copak nemáš, kde bys mohl bydlet?

Chlapec však odpověděl trpce: "Nemám nikoho. Ó, prosím! Nenech mě už bloudit - nech mě u sebe!" Sama jsem nevěděla, co mám dělat - jak ho udržet. Bleskla mi hlavou myšlenka: "Kdo ví, jestli je to Ježíš? Nebo je to snad nějaký démon, aby mě vyrušil?". A tak jsem mu znovu řekla: "Ale řekni mi aspoň pravdu - kdo jsi?" "Ne," odpověděl mi. A on zopakoval: "Jsem nejchudší z chudých." Odpověděla jsem mu: "Naučil ses dělat

znamení kříže?" "Ano," odpověděl. "Tak ho tedy udělej, chci vidět, jak ho děláš." Tak se označil křížem. Dodala jsem: "A Zdravas Maria - umíš ho vyslovit?" "Ano," odpověděl. "Ano, ale jestli chceš, abych ho řekl, řekneme ho společně." "Ano," odpověděla jsem.

Začala jsem se modlit Zdravas Maria a On ji odříkával se mnou, když se z jeho rozkošného čela rozlilo nejčistší světlo a já poznala, že nejhudší z chudých je Ježíš. V jediném okamžiku mě skrze toto světlo, které mi Ježíš seslal, přiměl znovu ztratit vědomí a vytáhl mě mimo mé tělo. Viděla jsem se před Ježíšem celá zmatená, zejména kvůli svým četným výčitkám, a hned jsem Mu řekla: "Můj milý maličký, odpusť mi. Kdybych Tě poznala, nezakázala bych Ti vstoupit. A proč jsi mi tedy neřekl, že jsi to opravdu Ty? Mám Ti mnoho věcí na srdci; byla bych Ti je řekla a neztrácela bych čas tolika zbytečnostmi a obavami. Kromě toho k tomu, abych si Tě udržela, nepotřebuji svou rodinu - mohu si Tě udržet svobodně, protože Ty se nenecháš nikým vidět. Ale zatímco jsem to říkala, Ježíš zmizel; a tak to skončilo a zanechalo to ve mně bolest, že jsem mu neřekla nic z toho, co jsem mu chtěla říct.

23. dubna 1899

Chvály a pohrdání druhých.

Dnes jsem meditovala o tom, jakou škodu může naši duši způsobit chvála, kterou nám vzdávají ostatní tvorové. Zatímco jsem ji aplikovala na sebe, abych zjistila, zda ve mně není samolibost k lidským chválám, Ježíš se ke mně přiblížil a řekl mi: "Když je srdce plné poznání sebe sama, jsou lidské chvály jako mořské vlny, které se zvedají a přelévají, ale nikdy nepřekročí svou hranici. Stejně tak lidské chvály křičí a řvou, hřmí, přibližují se i k srdci, ale když ho najdou plné a dobře obklopené pevnými hradbami poznání sebe sama, neschopné najít si místo, stahují se zpět a nezpůsobují duši žádnou škodu. Na to si tedy musíš dávat pozor: nebrat ohledy na chválu a pohrdání tvorů."

26. dubna 1899

Odloučené duše. Luisa se modlí za uzdravení vady řeči svého zpovědníka.

Dnes, když se mi můj milující Ježíš dával poznat, zdálo se mi, že mi posílá mnoho paprsků světla, které pronikly skrze mne celou, když jsem se v jednom okamžiku ocitla mimo sebe spolu s Ním a byl tam zpovědník. Okamžitě jsem se modlila, aby můj milovaný Ježíš dal zpovědníkovi polibek a na malou chvíli mu vstoupil do náruče (Ježíš byl dítě). Aby mě uspokojil, ihned políbil zpovědníka na tvář, ale nechtěl se ode mě odtrhnout. Zůstala jsem celá zarmoucená a řekla jsem Mu: "Můj malý poklade, mým záměrem bylo, abys políbil ne jeho tvář, ale jeho ústa, aby byla dotčena Tvými nejčistšími rty, posvěcena a posílena od této slabosti. Tak bude moci svobodněji hlásat Tvé svaté slovo a posvěcovat ostatní. Ó, prosím! Prosím Tě, abys mě učinil spokojenou. Ježíš ho tedy ještě jednou políbil na ústa a pak řekl: "Mám tak velkou radost z duší, které jsou odpoutány od všeho, a to nejen v pocitech, ale i ve skutečnosti, takže lpí na tom, že jsou odpoutané. A jak se stále svlékají, moje světlo je stále naplňuje a stávají se podobné krystalům, takže sluneční světlo v nich nenachází žádnou překážku, aby do nich proniklo, na rozdíl od budov a jiných hmotných věcí."

Pak dodal: "Ach! Myslí si, že se svlékají, ale místo toho přicházejí, aby se oblékli nejen do duchovních, ale i do tělesných věcí, protože má prozřetelnost se o tyto odloučené duše stará, a to zcela zvláště a speciálně. Má prozřetelnost je zahrnuje všude; stává se, že nemají nic, ale vlastní všechno." A tak se stalo.

Poté jsme se vzdálili od zpovědnice a našli jsme mnoho věřících lidí, kteří se zdáli být všichni zaměřeni na práci pro svůj zájem. Když jsme procházeli jejich středem, Ježíš řekl: "Běda - běda tomu, kdo pracuje za účelem získání peněz! Svou odměnu již dostal."

2. května 1899

Jak je v církvi zahaleno celé nebe.

Dnes ráno vzbudil Ježíš velký soucit; byl tak ztrápený a trpěl, že bych se ho neodvážila na nic zeptat. Mlčky jsme se na sebe dívali; každou chvíli mě políbil a já jsem políbila Jeho; a takto se mi dával najevo ještě několikrát. Naposledy mi dal nahlédnout do Církve a řekl mi přesně tato slova: "V mé Církvi je zahaleno celé nebe. Tak jako v nebi je jedna hlava, kterou je Bůh, a mnoho je svatých, různých stavů, řádů a zásluh, tak v mé Církvi, v níž je celé nebe zahaleno, je jedna hlava, kterou je papež, a Nejsvětější Trojice je zahalena i v trojitě tíře, která zakrývá jeho hlavu; a mnoho je údů, které na této hlavě závisí - to znamená různé hodnosti, různé řády, vyšší i nižší, od nejmenších až po největší, ti všichni slouží k ozdobě mé Církve. Každý z nich má podle svého stupně úřad, který mu byl svěřen, a přesným naplňováním ctností přichází, aby ze sebe vydával nádheru tak velmi vonící mé Církvi, že země i nebe jsou provoněny a osvíceny a lidé jsou tímto světlem a touto vůní tak přitahováni, že je pro ně téměř nemožné nepoddat se pravdě. Nechávám tedy na vás, abyste se zamysleli nad těmi nakaženými údy, které místo aby vrhaly světlo, vrhají tmu. Kolik trápení způsobují v mé Církvi."

Zatímco to Ježíš říkal, uviděla jsem zpovědníka v jeho blízkosti. Ježíš na něj upřel svůj pronikavý pohled; pak se obrátil ke mně a řekl mi: "Chci, abys měla ke zpovědníkovi plnou důvěru, a to i v těch nejmenších věcech; takovou, aby pro tebe nebyl rozdíl mezi mnou a jím, a podle tvé důvěry a víry v jeho slova, tak budu spolupracovat." Právě v okamžiku, kdy Ježíš pronášel tato slova, jsem si vzpomněla na jistá ďáblová pokušení, která ve mně vyvolala trochu nedůvěry. Ježíš mě však svým bdělým pohledem okamžitě opravil a já jsem v tu chvíli pocítila, jak se tato nedůvěra z mého nitra vytrácí. Kéž je vždy požehnaný Pán, který má tolik péče o tuto duši, tak ubohou a hříšnou.

6. května 1899

Luisa hledá Ježíše mezi anděly.

Dnes ráno se Ježíš sotva zviditelnil; cítila jsem se tak zmatená, že jsem téměř nedokázala pochopit Ježíšovu ztrátu, když jsem pocítila, že mě obklopuje mnoho duchů - možná to byli andělé, to nemohu s jistotou říct. Zatímco jsem byla uprostřed nich, co chvíli jsem to zkoumala - kdo ví, třeba ucítím alespoň dech svého milovaného; ale ať jsem se snažila sebevíc, nenašla jsem nic, co by prozrazovalo přítomnost mého milujícího Dobra. Pak jsem najednou ucítila sladký dech, který vycházel zpoza mých ramen, a okamžitě jsem vykřikla: "Ježíši, můj Pane!"

Odpověděl: "Luiso, co chceš?"

"Ježíši, můj krásný, přijď, nezůstávej za mými rameny, protože Tě nevidím. Čekám na Tebe a zkoumám Tě celé dopoledne - kdo ví, třeba Tě uvidím mezi těmi andělskými duchy, kteří obklopili mé lůžko. Ale nemohla jsem Tě najít, proto se cítím velmi unavená, bez Tebe nemohu najít klid. Přijď, pojďme si spolu odpočinout. Ježíš se tedy postavil do mé blízkosti a podepřel mi hlavu.

Ti duchové řekli: "Pane, jak rychle Tě poznala. Ani ne po Tvém hlase, ale po pouhém dechu Tě okamžitě zavolala." Ježíš jim odpověděl: "Ona mě zná a já znám ji. Je mi tak drahá, jako zornice mých očí." A tak mě poznala. A zatímco to říkal, ocitla jsem se v Ježíšových očích. Kdo může říci, co jsem cítila, když jsem byla v těch nejčistších očích? Nelze to vyjádřit slovy. I sami andělé zůstali v úžasu.

7. května 1899

Čistota záměrů při práci.

Když jsem se během dne věnovala meditaci, Ježíš se mi neustále ukazoval v mé blízkosti a říkal mi: "Čím více mé děti mají čistých úmyslů a intenzity lásky, tím více lesku Mi dávají a Já jim dám více slávy. Takže je v Soudný den ukážu celému světu, aby celý svět věděl, jak Mne Mé děti ctí a jak Já ctím je."

A s ještě větším smutkem dodal: "Má dcero, co se stane s tolika skutky, i dobrými, vykonanými bez čistého úmyslu, ze zvyku a z vlastního zájmu? Jaká hanba na ně padne v Soudný den, když uvidí tolik skutků, samy o sobě dobrých, ale zkažených jejich úmyslem, že jim samotné jejich činy, místo aby jim dělaly čest, jako by dělaly mnohým jiným, budou dělat ostudu? Ve skutečnosti nehledím na velikost skutků, ale na úmysl, s nímž jsou konány. Zde je veškerá má pozornost."

Ježíš chvíli mlčel a já jsem stále přemýšlela o slovech, která mi řekl, zatímco jsem v duchu rozjímalala, zejména o čistotě úmyslu a o tom, že když stvoření konají dobro, musí zmizet, čímž se stvoření sjednotí se samotným Pánem, jako by stvoření neexistovala.

Ježíš pokračoval a řekl mi: "Je to tak. Podívej, mé Srdce je tak velké, ale dveře jsou velmi úzké. Prázdnotu tohoto Srdce nemůže zaplnit nikdo jiný než duše, které jsou oddělené, nahé a prosté. Ve skutečnosti, jak vidíš, protože dveře jsou malé, jakákoli překážka, i ta nejmenší - to znamená stín připoutanosti, úmysl, který není poctivý, práce vykonaná bez cíle potěšit mě - jim brání vstoupit, aby se potěšily v mém Srdci. Do mého Srdce vstupuje mnoho lásky k bližnímu, ale musí být s mým Srdcem spojena tak, aby tvořila jednu jedinou lásku, a to takovým způsobem, že jednu od druhé nelze odlišit. Co se však týče jiné lásky k bližnímu, která se neproměňuje v mou lásku - na tu se nedívám jako na něco, co mi patří."

9. května 1899

Hrozba trestů. Ježíš dává Luise svůj hořký dech.

Dnes ráno jsem se ocitla v moři utrpení kvůli ztrátě Ježíše. Po mnoha útrapách Ježíš přišel a přiblížil se ke mně tak blízko, že jsem Ho ani neviděla; dosáhl toho, že položil své čelo na mé, že se o mou tvář opřel, a tak to bylo i se všemi ostatními údy.

Když byl Ježíš v této pozici, řekla jsem mu: "Můj milovaný Ježíši, už mě nemiluješ?" A On: "Kdybych tě nemiloval, nebyl bych ti tak blízko." A já jsem dodala: "Jak můžeš říkat, že mě miluješ, když už mě nenecháváš trpět jako dřív? Obávám se, že už nechceš, abych byla v tomto stavu –tak mě alespoň osvobod' od břemene zpovědníka."

Když jsem to říkala, zdálo se, že Ježíš nedbá na má slova, ale spíše mi ukázal množství lidí, kteří páchali všelijaké zlo. Rozhořčen nad nimi, Ježíš způsobil, že se do jejich středu snášely různé druhy nakažlivých nemocí a mnozí umírali černí jako dřevěné uhlí. Zdálo se, že Ježíš toto množství lidí vyhladí z povrchu země. Když jsem to viděla, prosila jsem Ježíše, aby do mě vlil své hořkosti a ušetřil tak lid, ale ani v tom na mě nebral ohled a v odpovědi na slova, která jsem předtím řekla, dodal: "Největší trest, který mohu dát tobě, knězi, a lidu, je vysvobodit vás z tohoto stavu utrpení. Má Spravedlnost by se vylila v celé své zuřivosti, protože by nenašla odpor. To je tak pravda, že nejhorším zlem pro někoho je, když je mu svěřen nějaký úřad a pak je z něj odvolán. Bylo by pro něj lepší, kdyby k tomuto úřadu nebyl připuštěn, protože tím, že ho zneužil a neměl z něj prospěch, se učinil nehodným."

Ježíš pak přišel ještě několikrát dnes, ale tak postižený, že to člověka dojme k lítosti a k slzám - možná i kameny. Snažila jsem se Ho utěšovat, jak jen to šlo; tu jsem Ho objímala, tu jsem Mu podpírala hlavu, kterou měl ve velké bolesti; tu jsem Mu říkala: "Srdce mého srdce, Ježíši, nikdy jsi nebyl zvyklý se mi zjevovat tak utrápený. Kdybys jindy dal najevo, že jsi utrápený, tím, že bys to do mě vlil, okamžitě bys změnil vzhled; nyní je mi však odepřena možnost poskytnout Ti tuto úlevu. Kdo by si byl pomyslel, že poté, co jsi tak dlouho souhlasil s tím, abys mi vléval a sdílel se mnou své utrpení, a sám jsi udělal tolik pro to, abys mě k tomu disponoval, že nyní o to budu muset být připravena? Utrpení z lásky k Tobě bylo mou jedinou úlevou; bylo to utrpení, které mi umožnilo snášet vyhnanství z nebe. Ale teď, když jsem ho zbavena, cítím, že už se nemám o co opřít, a život se pro mě stává nudným. Ó, prosím! Ó svatá Manželko, milované Dobro, můj drahý Živote, ó prosím! - ať se mi vrátí bolesti, dej mi utrpení. Nehleď na mou nehodnost a na mé těžké hříchy, ale na své milosrdenství, které se ještě nevyčerpalo."

Zatímco jsem si vylévala srdce s Ježíšem, On se ke mně přiblížil a řekl mi: "Má dcero, je to má Spravedlnost, která se chce vylít na stvoření. Počet lidských hříchů je téměř kompletní a spravedlnost se chce ukázat, aby předvedla svůj hněv a našla nápravu za lidské nespravedlnosti. Podívej - abych ti ukázal, jak jsem rozhořčen, a abych tě trochu uspokojil, chci do tebe vlévat jen svůj dech." A tak přiblížil své rty k mým a poslal mi svůj dech, který byl tak hořký, že jsem cítila, jak jsou má ústa, mé srdce a celá má osoba omámené. Jestliže byl tak hořký Jeho pouhý dech, jaký musí být zbytek Ježíšova života? Zanechal ve mně takovou bolest, že jsem cítila, jak je mé srdce proniknuto skrz naskrz.

12. května 1899

Ježíš ji činí spokojenou, vylévá sladkosti a hořkosti ze svého boku.

Dnes ráno mě můj obdivuhodný Ježíš, který se stále dával vidět jako trpící, přenesl mimo mě a ukázal mi různá provinění, která přijímal. Začala jsem se znovu modlit, aby do mě vlil své hořkosti. Zpočátku mi Ježíš nevěnoval pozornost a jen mi řekl: "Má dcero, teprve tehdy je láska dokonalá, když se koná jen proto, aby se mi líbila, a teprve tehdy se nazývá pravou láskou a je mnou uznána, když je zbavena všeho." A tak se na mě podíval a řekl: "Děkuji ti, dcero."

Využila jsem příležitosti k jeho vlastním slovům a řekla jsem Mu: "Ježíši, můj milý, právě proto chci, abys do mě vlil své hořkosti - abych Tě mohla zbavit tolika bolestí; a jestliže Tě prosím, abys ušetřil i stvoření, je to proto, že si dobře pamatuji, že při jiných příležitostech, když jsi stvoření potrestal, když jsi viděl, že tolik trpí chudobou a jinými věcmi, jsi i Ty velmi trpěl. Na druhou stranu, když jsem byla pozorná a prosila jsem Tě a naléhala na Tebe, až Tě to unavilo natolik, že jsi to do mě ráčil vlévat a šetřil jsi je, byl jsi s tím potom velmi spokojen. Copak si na to nevzpomínáš? Ostatně, nejsou to Tvé obrazy?"

Když jsem viděla Ježíše přesvědčeného, řekl mi: "Přístup ke mně a napij se z mého boku." Tak jsem učinila; přiblížila jsem se k Němu, abych se napila z Jeho boku, ale místo hořkosti jsem sála nejsladší krev, která mě celého opájela láskou a sladkostí. Ano, byla jsem spokojená, ale to jsem neměla v úmyslu, a tak jsem se k Němu obrátila a řekla: "Můj milý Dobrotivý, co to děláš? To, co vychází, není hořké, ale sladké. Ó, prosím! Prosím Tě, vlej do mě své vlastní hořkosti. A Ježíš se na mě vlídně podíval a řekl mi: "Pij dál, protože hořkost přijde až potom."

Znovu jsem se tedy přivinula k Jeho boku a poté, co přicházelo sladké, přišlo i hořké. Ale kdo může říct, jak intenzivní byla hořkost? Když jsem se nasytila pitím, vstala jsem a při pohledu na Jeho hlavu, která měla trnovou korunu, jsem ji sňala a přitiskla si ji na hlavu. Zdálo se, že Ježíš je zcela poddajný, zatímco jindy to nedovolil. Jak krásné bylo vidět Ježíše poté, co si vylil hořkost! Vypadal téměř odzbrojený, bez síly, ale celý pokorný, jako pokorný beránek - celý poddajný. Upozornila jsem Ho, že už je hodně pozdě, a že zpovědník přijde hned ráno, aby mě vyzval k poslušnosti. Věděla jsem, že mám být povolána k poslušnosti, protože právě k poslušnosti mě Ježíš propouští, a tak jsem se k Němu znovu obrátila a řekla jsem: "Nejsladší Ježíši, nedopuť, abych způsobila potíže své rodině a obtěžovala zpovědníka tím, že znovu přijde; ó prosím! Prosím Tě, Ty sám, dovol mi vrátit se do sebe." A tak jsem se vrátila do svého nitra. Ježíš mi řekl: "Má dcero, dnes tě nechci opustit." A já: "Ani já nemám to srdce Tě opustit... ale jen na chvíli, aby moje rodina viděla, že jsem ve svém těle, a pak se vrátíme, abychom byli spolu." A tak mě po dlouhém loučení, vzájemném loučení, na chvíli opustil. Byl právě čas oběda a moje rodina mě právě přicházela zavolat. Ale i když jsem se cítila sama v sobě, byla jsem plná utrpení, nemohla jsem udržet hlavu na hoře. Ta hořkost a ta sladkost, kterou jsem pila z Ježíšova boku, mi dávaly dohromady takovou sytost a utrpení, že jsem nemohla nic. Slovo, které jsem dala Ježíši, mě drželo na uzdě, a tak jsem pod záminkou, že mě bolí hlava, řekla své rodině: "Nechte mě o samotě, vždyť já nic nechci."

Tak jsem byla opět volná a hned jsem začal volat svého sladkého Ježíše a On, vždy vlídný, se vrátil. Ale kdo může říci, co se mi dnes stalo; kolik milostí dal Ježíš mé duši; kolik věcí mi dal pochopit? Není možné to vyjádřit slovy. Potom, když jsem dlouho zůstala, aby utišil mé utrpení, Ježíš mi nalil ze svých úst sladké mléko a pak, kolem

večera, mě opustil a dal mi své slovo, že se brzy vrátí. A tak jsem se opět ocitla sama v sobě, ale trochu osvobozena od utrpení.

16. května 1899

Hodnota kříže. Zbavení se vlastní vůle.

Ježíš se ještě několik dní projevoval stejným způsobem - nechtěl se ode mě odloučit. Zdálo se, že ta trocha utrpení, kterou do mě vlil, ho tak přitahuje, že beze mě nemůže být. Dnes ráno mi do úst vlil ještě trochu hořkosti ze svých úst a pak mi řekl: "Kříž disponuje duši k trpělivosti. Kříž otevírá nebe a spojuje nebe a zemi dohromady - tedy Boha a duši. Ctnost kříže je mocná, a když vstoupí do duše, má tu vlastnost, že odstraňuje rez všech pozemských věcí. Nejen to, ale způsobuje jí nudu, otravu a pohrdání pozemskými věcmi a místo toho jí dává chuť a požitek z nebeských věcí. Málo je však těch, kdo poznávají ctnost kříže; proto jim pohrdají."

Kdo může říct, kolik věcí jsem pochopila o kříži, když Ježíš mluvil? Ježíšovo mluvení není jako to naše, kdy člověk rozumí jen tolik, kolik se řekne. Naopak, jedno jediné slovo zanechává nesmírné světlo, a když se nad ním člověk dobře zamyslí, může zůstat celý den zaměstnán nejhlubším rozjímáním. Proto kdybych chtěla říkat všechno, bylo by to příliš dlouhé, a na to není dost času.

Po chvíli se Ježíš vrátil, ale už trochu více smutnější. Hned jsem se zeptala na důvod a Ježíš mi ukázal mnoho zbožných duší a řekl mi: "Má dcero, na duši se dívám, když se zbavuje své vůle. Teprve tehdy do ní vkládá svou vůli, zbožšťuje ji a činí ji celou mou. Podívej se na tyto duše, které si říkají zbožné... dokud jde vše podle nich. Ale pak stačí jediná maličkost - když jejich zpověď není dostatečně dlouhá, když je zpovědník neuspokojí - a ztratí klid; a někteří dospějí k tomu, že už nechtějí dělat nic. To znamená, že v nich nepřevládá moje vůle, ale jejich vlastní. Věř, Má dcero, že se vydali špatnou cestou, protože když vidím, že Mě opravdu chtějí milovat, mám mnoho způsobů, jak jim dát Svou Milost." Jak smutné bylo vidět Ježíše, jak trpí za takové lidi! Snažila jsem se s Ním soucítit, jak jen to šlo, a tak to skončilo.

19. května 1899

Pokora je zárukou nebeské přízně.

Dnes ráno jsem v sobě pocítila strach, že to možná není Ježíš, ale ďábel, kdo mě chce oklamat. Ježíš přišel a když mě viděl s tímto strachem, řekl mi: "Pokora je zárukou nebeských milostí. Pokora odívá duši takovou bezpečností, že do ní ďáblovy lsti nemohou proniknout. Pokora staví do bezpečí všechny nebeské milosti, a to natolik, že když vidím pokoru, nechávám hojně proudit všechny druhy nebeských milostí. Proto se kvůli tomu nechtěj znepokojoval, ale raději prostým okem vždy nahlédni do svého nitra, abys viděla, zda jsi obdařena krásnou pokorou, a o všechno ostatní se nestarej."

Pak mi ukázal mnoho věřících lidí a mezi nimi i kněze – dokonce svatého života. Ale jakkoli byli dobří, chyběl jim onen duch prostoty, víry v mnohé milosti a cesty, kterými

Pán chodí s dušemi. Ježíš mi řekl: "Sděluji se pokorným i prostým lidem, protože ti okamžitě věří v mé milosti a berou na ně velký ohled, i když jsou třeba nevědomí a chudí. Ale s těmi ostatními, jak vidíš, jednám velmi nerad, protože prvním krokem, který přivádí duši do Mé blízkosti, je víra; a stává se, že tito se vši svou vědou a učením, a dokonce i svatostí, nikdy nedojdou k tomu, aby zakusili paprsek nebeského světla - to znamená, že jdou přirozenou cestou a nikdy nedojdou k tomu, aby se byť jen nepatrně dotkli toho, co je nadpřirozené. To je také důvod, proč v průběhu mého smrtelného života nebyl mezi mými následovníky ani jeden učený, ani jeden kněz, ani jeden mocný člověk, ale všichni byli nevzdělaní a pocházeli z prostých poměrů - protože tito byli pokornější a prostší a také ochotnější přinášet pro mě velké oběti."

23. května 1899

Sladkost. Odpoutání se od sebe sama.

Tentokrát si můj rozkošný Ježíšek chtěl trochu hrát. Přicházel, dával najevo, že mě chce poslouchat, ale jakmile jsem začala mluvit, zmizel mi jako blesk. Ach, Bože, jaká bolest! Zatímco mé srdce plavalo v této nejtrpčí bolesti z Ježíšova odstupu a bylo také skoro trochu neklidné, Ježíš se znovu vrátil a řekl mi: "Co se děje? Co je to? Klid, více klidu. Mluv, mluv, co chceš?" "Mluv, mluv." Ale ve chvíli, kdy jsem promluvila, zmizel.

Dělala jsem, co jsem mohla, abych se uklidnila, ale - ne, po chvíli se mé srdce vrátilo k tomu, že si nedokáže dát pokoj, že nemá svou jedinou útěchu; a možná ještě víc než předtím. Když jsem se vrátila, Ježíš mi řekl: "Má dcero, sladkost má tu vlastnost, že dokáže změnit povahu věcí; dobře ví, jak přeměnit hořké ve sladké. Proto více sladkosti, více sladkosti!" Nedal mi však čas, abych řekla jediné slovo. Takto jsem strávila dopoledne.

Potom jsem cítila, že jsem mimo své tělo, spolu s Ježíšem. Bylo tam mnoho lidí; někteří toužili po bohatství, jiní po počtách, další po slávě a někteří dokonce po svatosti a mnoha dalších věcech - ale ne po Bohu, ale spíše po uznání od tvorů. Ježíš se k nim obrátil, zavrtěl hlavou a řekl: "Jste blázni - sami si pletete sítě, abyste se do nich zapletli."

Pak se ke mně obrátil a řekl mi: "Proto jako první věc doporučuji odpoutat se od všech věcí a také od sebe samé. Když se duše od všeho odpoutá, nemusí se namáhat, aby se držela dál od všech pozemských věcí, které ji samy od sebe obklopují. Ale spíše se snimi, protože jsou přehlíženy, ba co víc opovrhovány, rozloučí, a zanechají duši aby ji už netrápily."

26. května 1899

Pohrdání sebou samým musí být spojeno s vírou.

Dnes ráno jsem byla v takovém stavu, že jsem se sama sobě zhnusila, až jsem se cítila protivná a otrávená. Připadalo mi, že jsem ta nejodpornější bytost, jakou lze najít. Viděla jsem se jako malý červík, který se zmítá a otáčí, ale stále zůstává tam - v bahně, neschopen udělat jediný krok. Ach, Bože, jaká lidská bída! A přestože mi bylo dáno tolik milostí, jsem stále tak špatná!

Můj dobrý Ježíš, který byl k tomuto ubohému hříšníkovi vždy laskavý, přišel a řekl mi: "Pohrdání sebou samým je chvályhodné, je-li dobře oděno duchem víry. Když však není naplněno duchem víry, místo aby ti prospělo, může ti uškodit. Ve skutečnosti, když se vidíš taková, jaká jsi, neschopná udělat cokoli dobrého, budeš sklíčená, znechucená, aniž by ses odvážila udělat jediný krok na cestě dobra. Když se však opřeš o Mne - to znamená, když do sebe vložíš ducha Víry - poznáš a pohrdneš sama sebou a zároveň poznáš Mne, budeš si jistá, že s Mou pomocí dokážeš cokoli. A tady je způsob, jak tímto jednáním budete kráčet podle pravdy."

Jak mnoho dobrého udělala tato Ježíšova slova mé duši! Pochopila jsem, že musím vstoupit do své nicoty a poznat, kdo jsem, ale nesmím se u toho zastavit. Naopak, hned poté, co jsem poznala sama sebe, musím vletět do nesmírného Božího moře a tam se zastavit, abych načerpala všechny milosti, které moje duše potřebuje; jinak se přirozenost unaví a ďábel bude hledat prostředky, aby ji uvrhl do sklíčenosti. Kéž je Pán vždy požehnaný a kéž je vše k jeho slávě.

31. května 1899

Protiklady slouží k tomu, aby pravda mohla více zazářit ve svůj čas.

Dnes ráno, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj milovaný Ježíš a v tu chvíli jsem uviděla zpovědníka. Ježíš vypadal trochu zklamaně, protože se zdálo, že zpovědník chce, aby všichni schválili, že můj stav je dílem Božím, a téměř chtěl ostatní kněze přesvědčit tím, že jim ukáže něco z mého nitra.

Ježíš se obrátil ke zpovědníkovi a řekl mu: "To není možné. I mně se dostalo odporu, a to od lidí z nejvýznamnějších, i od kněží a jiných autorit. Našli vinu na mých svatých skutcích, až říkali, že jsem posedlý ďáblem. Ale já tyto námitky připouštím, a to i od věřících lidí, aby pravda více zazářila ve svůj čas. Chceš-li se poradit se dvěma nebo třemi kněžími z řad nejlepších a nejsvětějších a také učených, abys získal osvětlení a učinil, co si přeji ve věcech týkajících se rad pro dobro a modlitby, dovolím ti to. Ale ostatní - ne, ne. Bylo by to, jako bych chtěl mrhat svými díly, dělat si z nich legraci - což se Mi velmi nelíbí."

Pak mi řekl: Řekl: "Chci od tebe jen poctivé a prosté jednání. Nezapývej se klady a záporu tvorů, ať si myslí, co chtějí, aniž by se tím v nejmenším trápili, neboť chtějí se těšit přízní všech, znamená chtít se odchýlit od napodobování Mého vlastního Života."

2. června 1899

Největší laskavost, jakou lze duši prokázat, je dát jí poznat sebe samu.

Dnes ráno mi můj nejsladší Ježíš chtěl dovolit, abych se vlastníma rukama dotkla své nicoty. V okamžiku, kdy se nechal spatřit, byla první slova, jimiž mě oslovil: "Kdo jsem já a kdo jsi ty?" V těchto dvou slovech jsem spatřila dvě nesmírná světla: v jednom jsem pochopila Boha, v druhém jsem viděla svou bídu, svou nicotu. Viděla jsem, že nejsem nic než stín, podobně jako stín, který tvoří Slunce při osvětlování Země: je závislý na Slunci, a když se od něj Slunce přesune na jiná místa, stín přestává existovat mimo Jeho záři.

Totéž platí o mém stínu - tedy o mé bytosti: je závislá na mystickém Bohu Slunce, který může tento stín v jediném okamžiku rozpustit. Co tedy říci o tom, jak jsem zdeformovala tento stín, který mi dal Pán a který ani není můj vlastní? Pouhá myšlenka na něj byla děsivá; byl páchnoucí, hnilobný, celý plný červů. A přece jsem v takovém děsivém stavu musela stát před Bohem tak svatým. Ach, jak bych byla spokojena, kdyby mi bylo dovoleno skrýt se v nejtemnějších propastech!

Potom mi Ježíš řekl: "Největší laskavost, kterou mohu pro duši udělat, je dát jí poznat sebe samu. Poznání sebe sama a poznání Boha jdou ruku v ruce; čím více poznáš sebe, tím více poznáš Boha. Když duše pozná sama sebe, když vidí, že sama nemůže udělat nic dobrého, její stín, její bytost, ji promění v Boha a stane se, že všechny své úkony dělá v Bohu. Stává se, že duše je v Bohu a kráčí vedle něj, aniž by se dívala, aniž by zkoumala, aniž by mluvila - jedním slovem, jako by byla mrtvá. Uvědomuje si totiž hloubku své nicoty a neodvažuje se udělat nic sama od sebe, ale slepě následuje dráhu Božích skutků."

Zdá se mi, že duši, která zná sama sebe, se to děje jako lidem, kteří cestují parníkem: při přesunu z jednoho místa na druhé, aniž by udělali vlastní krok, vykonají dlouhé cesty, ale vše díky parníku, který je přepravuje. Stejně tak duše tím, že se vkládá do Boha, podobně jako lidé v parníku, koná vznešené lety na cestě k dokonalosti, ví však, že to není ona sama, nýbrž že to dělá na základě onoho požehnaného Boha, který ji v sobě nese. Ó, jak jí Pán projevuje přízeň, obohacuje ji a uděluje jí ty největší milosti, když ví, že ona nic nepřičítá sobě, ale všechno Jemu. Ach, duše, ty, která se znáš - jak jsi šťastná!

3. června 1899

Ježíš vylévá své hořkosti.

Dnes ráno jsem byla v moři utrpení, protože Ježíš ještě nepřišel; cítila jsem takovou bolest, že jsem cítila, jak mi to rvalo srdce. Když mě zpovědník přišel vyzvat k poslušnosti, protože musel sloužit mši svatou, Ježíš nedovolil, aby byl vidět byť jen stín jeho samého, jak to obvykle dělá. Ve skutečnosti, když nepřichází, dovoluje, aby byla vidět Jeho ruka nebo Jeho paže; a zvláště v den, kdy přijímám svaté přijímání, jako dnes ráno, přichází On sám, očisťuje mě a připravuje mě na to, abych Ho přijala ve svátosti.

Říkala jsem si: "Svatý ženichu, milovaný Ježíši, jak je to možné? Nepřijdeš mě snad připravit Ty sám? Jak Tě mohu přijmout? Ale mezitím přišel čas, přišel zpovědník, ale Ježíš vůbec nepřišel. Jaká mučivá bolest, kolik hořkých slz!

Zpovědník mi řekl: "Uvidíš ho při svatém přijímání a z poslušnosti se ho zeptáš, proč nepřichází a co od tebe chce."

A tak jsem po svatém přijímání spatřila svého dobrého Ježíše, který byl k tomuto ubohému hříšníkovi vždy laskavý. Vyvedl mě z mého těla a já ho držela v náručí; bylo to dítě, celé ztrápené. Okamžitě jsem začala říkat: "Mé malé Dítě, mé jediné a dobré, jak to, že nepřichází? Čím jsem Tě urazila? Co ode mne chceš, že mě nutíš tolik plakat?" A při těchto slovech byla moje bolest tak velká, že i když jsem Ho držela v náručí, stále jsem plakala. Ale ještě než jsem dořekla poslední slovo, přitáhl svá ústa k mým, Ježíš vyhl

svou hořkost, aniž by mi odpověděl jediným slovem. Když přestával vylévat, začala jsem znovu mluvit, ale Ježíš si mě nevšímal a začal vylévat znovu. Potom, aniž by mi odpověděl na cokoli z toho, co jsem chtěla, mi řekl: "Nech mě, ať do tebe vylíjí svou hořkost, jinak, tak jako jsem zničil jiná místa krupobitím, zničím i tvou oblast. Nech mě vylít a nemysli na nic jiného." Nic víc mi neřekl, a tak to skončilo.

5. června 1899

Její špatný stav. Zdraví zpovědníka.

Můj stav zkázy stále trvá. Byl takový, že jsem se neodvážila říct svému milovanému Ježíši ani slovo. Ale dnes ráno, soucitě s mým bídným stavem, mě chtěl sám Ježíš povzbudit; a tady je způsob, jak: když se mi zjevil a já se před ním cítila celá zničená a zahanbená, Ježíš se ke mně přiblížil, ale tak blízko, že se zdálo, že je ve mně a já v něm; a řekl mi: "Má milovaná dcero, co tě tak trápí? Řekni mi všechno, neboť já tě uspokojím a všechno napravím."

Protože jsem se i nadále viděla tak, jak jsem se popsala minule, že se vidím tak špatně, neodvážila jsem se mu nic říct. Ale Ježíš to zopakoval: "Pojď, pojd', řekni mi, co chceš - neváhej." Když jsem se viděla téměř donucená, propukla jsem v pláč, řekla jsem Mu: "Svatý Ježíši, jak chceš, abych se netrápila - po tolika milostech bych na tom už neměla být tak špatně. Někdy i do dobrých skutků, které se snažím konat, přimíchám tolik vad a nedokonalostí, že sama cítím hrůzu. Jaké musí být před Tebou, který jsi tak dokonalý a svatý? A pak to utrpení, které je ve srovnání s dřívějškem tak skromné, Tvé dlouhé odklady příchodu - všechno mi jasnými slovy říká, že jeho příčinou jsou mé hříchy, má strašná nevděčnost, a Ty, rozhořčený na mne, mi odpíráš i ten denní chléb, který obvykle dopráváš každému, a tím je kříž. Nakonec mě tedy zcela opustíš. Může být větší trápení než toto?" Ježíš soucitil se mnou, přitiskl mě ke svému Srdci a řekl mi: "Neboj se, dnes ráno budeme dělat věci společně; tak ti vynahradím, co jsi měla."

Nejprve se mi tedy zdálo, že Ježíš má ve své hrudi pramen vody a druhý pramen krve, a do těchto dvou pramenů ponořil mou duši - nejprve do vody a pak do krve. Kdo může říci, jak se moje duše očistila a zkrásněla? Pak jsme se začali společně modlit, odříkávali jsme třikrát Sláva Bohu a On mi řekl, že to dělá proto, aby mi vynahradil mé modlitby a klanění se Božímu Majestátu. Ach, jak krásné a dojemné bylo modlit se společně s Ježíšem! Poté mi Ježíš řekl: "Netrap se nedostatkem utrpení. Chceš očekávat hodinu Mnou ustanovenou? Mé působení není uspěchané, ale všechno má svůj čas. Všechno splníme, ale ve vhodnou dobu." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem řekla.

Potom jsem díky zcela prozřetelné okolnosti nečekaně, protože viaticum (podávání svaté eucharistie při pomazání nemocných) vyšlo z kostela pro jiné nemocné, přijala svaté přijímání i já. Kdo může říci, po tom všem, co mezi mnou a Ježíšem proběhlo, jaké polibky a pohlazení mi Ježíš věnoval? Není možné říci všechno. Po přijímání se mi zdálo, že vidím svatou Hostii, a v Hostii jsem viděla tu Ježíšova ústa, tu jeho oči, tu jednu ruku, a pak se ukázal celý. Přenesl mě mimo sebe a já se ocitla tu na nebeské klenbě, tu na

zemi uprostřed lidí, ale vždycky spolu s Ježíšem. Každou chvíli opakoval: "Ó, jak jsi krásná, má milovaná! Kdybys věděla, jak moc tě miluji... A ty, jak moc mě miluješ?"

Když jsem slyšela tato slova, zažila jsem takový zmatek, že jsem měla pocit, že umírám, ale přesto jsem měla odvalu Mu říci: "Ježíši, můj krásný, ano, velmi Tě miluji. A Ty, pokud mě opravdu miluješ, řekni mi také, zda mi odpouštíš všechno to zlé, co jsem udělala? Ale přiznej mi také utrpení. A Ježíš: "Ano, odpouštím ti a chci tě uspokojit tím, že do tebe vliji hojnost svých hořkostí". A tak Ježíš vylil své hořkosti. Zdálo se mi, že má ve svém Srdci pramen hořkostí, které přijal skrze urážky lidí, a většinu z nich vylil do mě. Pak mi Ježíš řekl: "Řekni mi, co ještě chceš?"

Odpověděla jsem: "Svatý Ježíši, svěřuji ti svého zpovědníka - učiň ho svatým a dej mu také zdraví pro jeho tělo. Ale je to tedy zcela Tvá vůle, aby tento otec přišel? Ježíš odpověděl: "Ano." Řekla jsem: "Kdyby to byla Tvá vůle, dal bys zdraví." Odpověděl: "To je má vůle: "Bud' zticha, nechtěj příliš zkoumat mé soudy." V tu chvíli mi ukázal zlepšení zdraví těla a svatost duše zpovědníka a dodal: "Ty chceš věci uspěchat, ale já dělám všechno v pravý čas." A já jsem se na to podívala.

Pak jsem Mu doporučila lidi, kteří mi patřili, a modlila jsem se za hříšníky a říkala Ježíši: "Ach, jak bych si přála, aby se mé tělo rozpadlo na malé kousky, pokud by se hříšníci obrátili! A tak jsem líbala Ježíšovo čelo, oči, tvář a ústa a konala různé adorace a odčinění urážek, které mu hříšníci způsobili. Ach, jak byl Ježíš spokojený, a já také. Když mi pak Ježíš slíbil, že už mě neopustí, vrátila jsem se do svého těla; a tak to skončilo.

8. června 1899

Luisa chce, aby všichni konvertovali.

Můj rozkošný Ježíš se stále ukazuje ve vši laskavosti a sladkosti. Dnes ráno, když jsem byla s Ním, znovu opakoval: "Řekni mi, co chceš?" Okamžitě jsem odpověděla: "Ježíši, můj drahý, to, co bych si opravdu přála, je, aby se celý svět obrátil." A on se obrátil. (Jaký to nepřiměřený požadavek!) Ale přesto mi můj milující Ježíš řekl: "Byl bych spokojen, kdyby všichni měli dobrou vůli být spaseni. A přesto, abych ti ukázal, že bych ti rád splnil všechno, co jsi řekla, pojd'me spolu doprostřed světa a všechny, které najdeme s dobrou vůlí být spaseni, jakkoli budou zlí, ti dám." "Ať je to cokoli," řekla jsem.

Vyšli jsme tedy mezi lidi, abychom zjistili, kdo má dobrou vůli být zachráněn, ale k naší největší nelibosti jsme zjistili, že jich je tak málo, že je smutné na to jen pomyslet. V tomto tak velmi skrovném počtu byl můj zpovědník, většina kněží a část věřících, ale ne všichni z Corata. Pak mi ukázal různá provinění, která přijímal; prosila jsem ho, aby mi dovolil sdílet své utrpení, a Ježíš mi ze svých úst vylil své hořkosti. Poté mi řekl: "Má dcero, cítím, že má ústa jsou příliš hořká. Ó, prosím! Prosím tě, abys mi je osladila.

Řekla jsem mu: "Ráda bych Ti dala cokoli, ale nemám nic. Ty sám mi řekni, co Ti mohu dát? "A On mi řekl: "Nech mě sát mléko z tvých prsou, neboť tak mě budeš moci osladit." A právě ve chvíli, kdy to říkal, lehl si mi do náruče a začal sát. Zatímco to dělal,

přepadla mě obava, že by to nemusel být Ježíšek, ale ďábel, a proto jsem mu položila ruku na čelo a podepsala se mu křížem: *Per signum Crucis.* ' Ježíšek se na mě celý svátečně podíval, a zatímco stále sál, usmíval se a svýma živýma očima jako by mi říkal: "Nejsem démon, nejsem démon." V tu chvíli jsem si uvědomila, že se Ježíšek usmívá.

Když se zdálo, že je nasycen, narovnal se mi na klíně a zahrnul mě polibky. Ted', když jsem i já cítila, jak mi hořkne v ústech z hořkostí, které do mě vlil, měla jsem chuť sát z Ježíšových prsou, ale neodvážila jsem se. Ježíš mě však vyzval, abych to udělala, a tak jsem sebrala odvalu a začala jsem sát. Ach, jaká rajská sladkost vycházela z toho svatého prsu! Ale kdo to může vyjádřit? Pak jsem se ocitla sama v sobě, celá zaplavená sladkostmi a spokojeností.

Nyní vysvětlím, že když se stane, že Ježíš saje z mých prsou, mé tělo se na tom vůbec nepodílí; spíše se to děje, když jsem mimo své tělo. Zdá se, že tato věc se odehrává pouze mezi duší a Ježíšem, a když to chce udělat, je vždy dítětem. Je taky pravda, že je to jen duše, a ne tělo, že když se to děje, jsem vždy buď v nebeské klenbě, nebo putuji po jiných bodech země. Někdy jsem po návratu do těla cítila bolest v místě, kde Ježíšek sál, protože při sání to někdy dělal trochu silněji, až se mi zdálo, že mi tím sáním chce vytrhnout srdce z hrudi. Proto jsem cítila citelnou bolest, a když jsem se vrátila k sobě, duše ji sdělovala tělu.

Ale to se děje i v jiných věcech, například když mě Pán přenese mimo sebe a nechá mě podílet se na svém ukřižování. Sám Ježíš mě položí na kříž a probodne mi ruce a nohy hřeby. Cítím takovou bolest, že mám pocit, že umírám. Když se pak vrátím do svého těla, cítím to v něm, a to tak silně, že nemohu pohnout prsty ani rukou. Stejně je to i s ostatním utrpením, která se mnou Pán sdílí – vyprávět o všech by bylo příliš dlouhé.

Vzpomínám si také, že když Ježíš sál z mých prsou, vkládal tam svá ústa, ale právě z mého srdce jsem cítila, jak vytahuje vše, co sál; a to tak, že když to dělal, cítila jsem občas, jak se mi srdce dere z hrudi. Někdy jsem cítila velmi silnou bolest a řekla jsem Mu: 'Můj krásný maličký, vskutku jsi příliš zlobivý! Udělej to mírněji, neboť to velmi bolí.' A tak jsem se na něj podívala. Usmál se na to.

Stejně tak, když od Ježíše kojím já, čerpám toto mléko nebo krev z Jeho Srdce, takže kojit z Ježíšova prsu je pro mě totéž jako pít z Jeho boku. Dodám ještě jednu věc: jelikož se Pánu každou chvíli zalíbí, když mi ze svých úst nalévá nejsladší mléko nebo mi dává pít svou nejvzácnější Krev ze svého boku, pak když chce ode mne sát, nesaje nic jiného než to, co mi sám dal, protože já nemám nic, čím bych Ho osladila, ale mnoho, čím bych Ho rozhořčila. To je tak pravdivé, že někdy, právě při tom úkonu, při kterém by ze mě sál, bych já sála z Ježíše a jasně bych si uvědomila, že to, co ze mě čerpá, není nic jiného než to, co mi dává On sám. Zdá se, že jsem se vyjádřila jak nejlépe jsem mohla.

9. června 1899

Velmi těžký hřích potratu. Unie utrpení a modliteb.

Dnes ráno jsem se velmi trápila kvůli mnoha urážkám, které jsem viděla, že se Mu dostalo od lidí, zejména kvůli některým strašlivým hanebnostem. Jak moc Ježíše

zarmoutila ztráta duší! Tím spíše, že šlo o novorozeně, které se chystali zabít, aniž by mu udělili svatý křest. Zdá se mi, že tento hřích má na vahách Boží spravedlnosti takovou váhu, že právě on nejvíce volá po odplatě před Bohem. Přesto se tyto smutné scény tak často obnovují. Můj nejsladší Ježíš byl tak zarmoucený, že vzbuzoval lítost. Když jsem Ho viděla v takovém stavu, neodvážila jsem se Mu nic říct a Ježíš mi jen řekl: "Má dcero, spoj své utrpení s Mým, své modlitby s Mými, aby byly před Božím majestátem přijatelnější a aby se jevily ne jako tvé věci, ale jako Mé vlastní skutky." Poté se zjevoval i při jiných příležitostech, ale vždy jen mlčky. Kéž je Pán vždy chválen.

11. června 1899

Světlo, abychom pochopili Luisu.

Můj sladký Ježíš se stále zjevuje jen velmi zřídka a téměř vždy mlčky. Cítila jsem, že jsem celá zmatená a plná strachu, že bych mohla ztratit své jediné a dobré, a o mnoha dalších věcech, které zde není třeba uvádět. Ach, Bože, jaká bolest! Zatímco jsem byla v tomto stavu, On se dal na chvíli vidět; zdálo se, že nese světlo, a z toho světla vycházelo mnoho dalších malých světelných koulí. Ježíš mi to řekl: "Odstraň ze svého srdce každý strach. Hle, přinesl jsem ti tuto kouli světla, abych ji umístil mezi tebe a Mne a mezi ty, kdo se k tobě přiblíží. Pro ty, kdo k tobě přistupují s upřímným srdcem a aby ti činili dobro, tyto malé koule světla, které z nich vycházejí, proniknou do jejich myslí, sestoupí do jejich srdcí, naplní je radostí a nebeskými milostmi a oni s jasností pochopí, co v tobě působím. Ti pak, kteří přijdou s jinými úmysly, zažijí pravý opak a budou těmito malými koulemi světla oslněni a zmateni." Zůstala jsem tedy klidnější. Kéž je vše k Boží slávě.

12. června 1899

Sám Ježíš ji připravuje na přijímání.

Dnes ráno, když jsem měla přijmout svaté přijímání, jsem se modlila, aby mě Ježíš přišel připravit sám, než přijde zpovědník sloužit mši svatou. 'Jak jinak bych Tě mohl přijmout, když jsem tak špatná a nejsem k tomu disponovaná?' Zatímco jsem to dělala, můj Ježíš rád přišel, a při samotném úkonu, kdy jsem ho viděla, se mi zdálo, než že se na mě dívá svým pronikavým pohledem, nejčistším a jiskřicím světlem. Kdo může říci, co ve mně ty pronikavé pohledy působily, nenechaly uniknout ani stín malého smítka? To se nedá říci; spíše bych o tom raději mlčela, protože vnitřní působení milosti se dá jen stěží vyjádřit tak, jak je člověk vyjadřuje ústy; spíše se zdá, že by je člověk falšoval. Ale paní poslušnost si to nepřeje, a když je to pro ni, je třeba zavřít oči a odevzdat se bez dalších slov, jinak – běda! Ostatně, protože je to dáma, sama si vynutí, aby byla respektována.

Proto pokračuji. V prvním pohledu jsem se modlila k Ježíši, aby mě očistil, a tak se mi zdálo, že z mé duše bylo setřeseno vše, co ji stínilo. Při druhém pohledu jsem ho prosila, aby mě rozzářil, protože k čemu je drahému kameni, když je čistý, když se netřpytí tak, aby upoutal pohledy těch, kdo se na něj dívají? Ano, budou se na něj dívat, ale lhostejným pohledem. Mnohem více jsem potřebovala ono světlo, které by nejen učinilo mou duši zářivou, ale také by mi umožnilo pochopit velký čin, který se chystám vykonat. Neměla jsem se totiž na Ježíše jen dívat, ale měla jsem se se svým dobrým Ježíšem sjednotit. Proto mi nestačilo být očištěna, ale také osvícena. A tak se zdálo, že v tom pohledu Ježíš

proniká skrze mne, tak jako světlo Slunce proniká skrze křišťál. Když jsem potom viděla, že se na mě Ježíš stále dívá, řekla jsem Mu: "Nejmilejší Ježíši, když se Ti zalíbilo mě nejprve očistit a potom osvětlit, buď nyní tak laskav a posvět' mě; tím spíše, že musím přijmout Tebe, který jsi Svatý svatých, a proto není správné, abych se od Tebe tolik lišila."

A tak se ke mně Ježíš, vždy vlídný k tomuto nešťastníkovi, naklonil, vzal mou duši do náruče a jako by ji celou vyretušoval svýma rukama. Kdo může říci, co ve mně působily doteky těchto tvůrčích rukou? Jak se mé vášně při těchto dotecích samy od sebe přesunuly na své místo! Mé touhy, pocity, náklonnosti, tlukot srdce a mé ostatní smysly, posvěcené těmito božskými doteky, se změnilly v něco zcela jiného a sjednoceny mezi sebou, už nebyly v rozporu jako dříve, tvořily sladkou harmonii pro naslouchání mému drahému Ježíši. Zdálo se mi, že jsou jako mnoho paprsků světla, které zraňují Jeho obdivuhodné Srdce. Ach, jak se Ježíš bavil, a jaké to byly pro mě šťastné chvíle! Ach, zakoušela jsem pokoj svatých! Byl to pro mě ráj spokojenosti a rozkoše.

Poté, jakoby Ježíš oblékl mou duši do roucha víry, naděje a lásky, a při samotném oblékání mi pošeptal, jak se mám v těchto třech ctnostech cvičit. Zatímco jsem to dělala, Ježíš vyslal další paprsek světla a dal mi pochopit mou nicotnost. Ach! zdálo se mi, že jsem zrnko písku uprostřed nejrozsáhlejšího moře, jímž je Bůh; a toto malé zrnko se šlo rozpustit do tohoto nesmírného moře - rozpustilo se v Bohu. Pak mě přenesl mimo sebe, nesl mě v náručí a neustále mi šeptal různé skutky pokání nad mými hříchy. Vzpomínám si jen na to, že jsem byla v propasti nepravostí. Pane, ach, kolik hrozných nevděků jsem vůči Tobě spácha!

Přítom jsem se podívala na Ježíše, který měl na hlavě trnovou korunu. Vztáhla jsem ruku a sňala ji z Něho se slovy: "Dej mi to trní, Ježíši, vždyť jsem hříšník. Trní sluší mně, ne Tobě, který jsi Spravedlivý, Svatý. A tak mi ho sám Ježíš přitiskl na hlavu.

Pak, ani nevím jak, jsem z dálky uviděla svého zpovědníka. Okamžitě jsem se modlila k Ježíši, aby šel připravit zpovědníka, aby ho mohla přijmout při svatém přijímání. A Ježíš jako by šel k otci. Po chvíli se vrátil a řekl mi: "Chci, aby způsob, jakým jednáš se mnou a se zpovědníkem, byl jednotný; a totéž chci od něj. Musí tě vidět a jednat s tebou, jako bys byla další Já. Protože jsi oběť, jako jsem byl Já, nechci vůbec žádný rozdíl; a to proto, aby se všechno očistilo a aby ve všem zářila jen moje láska."

Řekla jsem mu: "Pane, zdá se mi to nemožné - abych mohla jednat se zpovědníkem jako s Tebou, zvláště když vidím jeho nestabilitu." Ježíš odpověděl: "A přece je to tak; pravá ctnost a pravá láska způsobí, že všechno zmizí, všechno ničí a s okouzlejícím mistrovstvím dává zazářit všem svým dílům jedině Bohu a všechno vidí v Bohu."

Poté přišel zpovědník, aby mě vyzval k poslušnosti a pak sloužil mši svatou. Tím všechno skončilo. Pak jsem vyslechla mši svatou a přijala jsem svaté přijímání. Kdo teď může říci, jaká důvěrnost proběhla mezi mnou a Ježíšem? Není možné ji projeviti; nemám slova, abych se vyjádřila, tak to přecházím mlčením.

14. června 1899

Ježíš chce potrestat svět.

Dnes ráno můj nejdražší Ježíš nepřišel; ve svém nitru jsem si stále říkala: "Jak to, že nepřichází? Co je teď nového? Včera přicházel tak často, a dnes už je pozdě a On se ještě vůbec neukázal. Jak mi puklo srdce! Jakou trpělivost je třeba mít s Ježíšem! Zdálo se mi, že celé mé nitro se chopilo zbraní, protože chtělo Ježíše, a vedlo proti mně takovou válku, že mi způsobovalo smrtelné bolesti. Moje vůle, nadřazená všemu, se snažila nastolit mír tím, že přesvědčovala mé smysly, sklony, touhy, náklonnosti a všechno ostatní, aby se uklidnily, protože Ježíš přijde. A tak po delším utrpení přišel Ježíš, nesl v ruce kalich plný sražené krve, hnijící a páchnoucí, a řekl mi: "Vidíš tento kalich krve? Já ho vylijí na svět."

Zatímco to říkal, přišla maminka, Nejsvětější Panna, a s ní můj zpovědník. Modlili se k Ježíši, aby ji nevyléval na svět, ale dal mi ji vypít. Zpovědník Mu řekl: "Pane, proč si ji necháváš jako oběť, když ji nechceš vylít? Naprosto chci, abys ji nechal trpět a ušetřil lidi." "Ať trpí," odpověděl.

Maminka plakala a naléhala na Ježíše i na zpovědníka, že se nepřestane modlit, dokud se Ježíš nespokojí s přijetím výměny. Ježíš trval na tom, že ji chce vylít na celý svět, a zpočátku se zdálo, že se téměř mračí. Viděla jsem se celá zmatená; nebyla jsem schopna nic říct, protože pohled na ten kalich plný krve, tak ošklivý, byl tak děsivý, že se celá moje přirozenost třásla. Co by to bylo za pítí? Byla jsem však smířená - pokud mi ho Pán dá, přijmu ho. Kdo tedy může říci, jaké tresty by obsahovala ta krev, kdyby ji Pán vylil na svět? Zdá se, že právě ode dneška udržuje připravené krupobití, které způsobí velké škody, a zdá se, že musí pokračovat i v následujících dnech.

Pak se však Ježíš zdál být o něco klidnější, a to natolik, že se zdálo, že zpovědníka objal, protože se k němu takto modlil, aniž by však dospěl k nějakému závěru, zda lidí polije, nebo ne. Tak to skončilo a zanechalo to ve mně nepopsatelnou bolest z toho, co se může stát.

16. června 1899

Tresty jsou nutné, aby se stvoření pokořila.

Stále se zjevuje s úmyslem trestat; prosila jsem ho, aby do mě vlil své hořkosti a ušetřil celý svět, a kdyby to nebylo možné, aby ušetřil alespoň ty, kteří patří ke mně, a mé město. Zdálo se, že i úmysl zpovědníka se s tímto úmyslem spojuje. Zdálo se tedy, že Ježíš, přemožený modlitbami, vylil ze svých úst trochu, ale ne onen výše zmíněný kalich. Zdálo se, že tu trošku, kterou vylil, vylil proto, aby nějak ušetřil mé město, i když ne úplně, stejně jako ty, kteří ke mně patří.

Dnes ráno jsem se však sama stala příčinou Ježíšova trápení. Protože jsem ho po vylití viděla klidnějšího, bez přemýšlení jsem mu řekla: "Můj milovaný Ježíši, prosím Tě, abys mě zbavil břemene, které zpovědníkovi způsobuji tím, že musí každý den za mnou přijít.. Co by Tě to stálo, kdybys mě sám osvobodil od tohoto stavu utrpení, tak jak jsi mě do něj

sám uvedl? Vskutku by Tě to nic nestálo, a pokud chceš, můžeš udělat všechno. Ale zatímco jsem to říkala, Ježíšova tvář se zasmušila, že jsem cítila, jak mi toto utrpení proniká hluboko do srdce; a aniž by mi řekl jediné slovo, zmizel. Jak ponížená jsem zůstala - to ví jen Pán, zvláště když jsem si myslela, že už možná nepříjde. Po chvíli se však vrátil, ale s ještě větším utrpením, s tváří celou opuchlou a plnou krve od urážek, které právě přijal. Celý smutný, řekl Ježíš: "Podívej se, co mi udělali - jak můžeš říct, že bych neměl trestat stvoření? Tresty jsou nutné, aby je ponížily a né, aby je učinily ještě drzejšími."

17. června 1899

Luisa se nechce účastnit trestů.

Pokračuje to stále stejným způsobem, ale zvláště dnes ráno jsem nedělala nic jiného, než že jsem se hádala se svým drahým Ježíšem: On chtěl dál posílat krupobití, jako to dělal v minulých dnech, a já jsem to nechtěla. Ale pak se zdálo, že se uprostřed toho chystá bouřka, která přikazuje démonům, aby zničili několik míst bičem krupobití. Právě v té chvíli jsem viděla, jak mě zpovědník z dálky volá a dává mi poslušnost, abych šla a zahнала demony na útěk, aby nemohli škodit. Když jsem tam vyšla, Ježíš mi vyšel vstříc a přiměl mě, abych se stáhla. Řekla jsem Mu: "Požehnaný Pane, nemohu - to poslušnost mě povolala a Ty víš, že se této ctnosti musíme podřídit bez odporu, já i Ty." A tak jsem se vrátila.

Ježíš řekl: "Dobře, udělám to pro tebe." A tak přikázal démonům, aby odešli do vzdálenějších míst a prozatím se nedotýkali pozemků patřících našemu městu. Pak mi řekl: "Pojďme." Vrátili jsme se tedy - já do svého lůžka a Ježíš vedle mě. Když jsme přišli, Ježíš si chtěl odpočinout a říkal, že je velmi unavený. Zastavila jsem ho a řekl mu: "Co je to za spánek, který chceš mít teď?" A pak, krásná poslušnost, kterou jsi mi přikázal vykonat! - Chceš spát. Je to láska, kterou ke mně chováš, a způsob, jakým mě chceš ve všem uspokojit? Chceš snad spát? Spi tedy, dokud mi dáváš své slovo, že nic neuděláš.

Zarmoucen mou nespokojeností mi řekl: "Chtěl bych tě učinit šťastnou. Udělejme to takto: vyjděme spolu znovu mezi lidi a podívejme se, kdo jsou ti, kteří potřebují být potrestáni pro své zlé činy - kdo ví, zda se alespoň pod bičem neobrátí. A pak ty, které chceš trestat méně a ty, které nechceš trestat vůbec, ušetřím."

Řekla jsem: "Pane, děkuji ti za tvou nejvyšší dobrotu, že mě chceš uspokojit, ale přesto nemohu udělat to, co mi říkáš; necítím sílu, abych vložila svou vůli do potrestání některého z tvých tvorů. Jaká by to byla muka mého ubohého srdce, kdybych slyšela, že ten či onen člověk byl potrestán a já do toho vložila svou vůli. Kéž by se to nikdy nestalo - kéž by se to nikdy nestalo, Pane. Pak přišel zpovědník, aby mě povolal zpět do mého těla, a tak to skončilo.

19. června 1899

Nestálost v konání dobra.

Včera, když jsem prožila den očistce kvůli téměř úplnému zbavení mého nejvyššího dobra a kvůli mnoha pokušením, která do mě ďábel vložil, se mi zdálo, že jsem spáchala mnoho hříchů. Ach, Bože, jaká bolest, urážet Boha!

Dnes ráno, jakmile jsem uviděla Ježíše, hned jsem mu řekla: "Dobrý Ježíši, odpusť mi ty mnohé hříchy, kterých jsem se včera dopustila." A chtěla jsem mu říct všechno zlé, co jsem cítila, že jsem udělala. On mě však přerušil a řekl mi: "Když budeš ve mě, nikdy se nedopustíš hříchů."

Chtěla jsem mluvit dál, ale Ježíš mně dal najevo, že nechce slyšet, co mu chci říct. Ukázal mě, že vidí mnoho zbožných duší a začal mluvit: "To, co se Mi na těchto duších nejvíce nelíbí, je jejich nestálost v konání dobra. Stačí jedna maličkost, jedno zklamání, dokonce i jeden nedostatek, a zatímco je to doba, kdy je třeba, aby se více přimkly ke Mně, stávají se podrážděnými, rozčilují se a zanedbávají dobro, které započaly. Kolikrát jsem si připravil milosti, abych jim je udělil, ale když jsem je viděl tak nestálé, musel jsem je odepřít."

Když jsem pak věděla, že nechce slyšet nic z toho, co jsem mu chtěla říci, a viděla jsem, že mému zpovědníkovi není dobře po těle, dlouze jsem se za něj modlila a kladla jsem Ježíši různé otázky, které zde není třeba uvádět. A Ježíš vlídně na všechno odpověděl, a tak to skončilo.

20. června 1899

Láska, s níž působil svatý Alois.

Pokračuje stále stejným způsobem. Dnes ráno se mi zdálo, že mě Ježíš chtěl trochu povzbudit, když jsem ho nějakou dobu hledala. Už z dálky jsem uviděla dítě, jako když blesk padá z nebe; rozběhla jsem se k němu, a jakmile jsem dorazila, vzala jsem ho do náruče. Napadla mě pochybnost, zda to není Ježíš, a tak jsem mu řekla: "Můj drahý malý poklade, řekni mi, kdo jsi?" Odpověděl: "Já jsem tvůj drahý a milovaný Ježíš." Řekla jsem mu: "Mé krásné děťátko, prosím Tě, vezmi mé srdce a vezmi ho s sebou do ráje, protože po srdci přijde i duše." Zdálo se, že Ježíš vzal mé srdce a spojil je se svým srdcem natolik, že splynuly v jedno.

Poté se otevřela nebesa; zdálo se, že se připravuje velká hostina. V tu chvíli sestoupil z nebe mladý muž krásného vzhledu, celý oslněný ohněm a plameny. Ježíš mi řekl: "Zítřka je svátek mého milého Aloysie - musím se ho zúčastnit." Zeptala jsem se: "A tak mě necháš samotnou - co mám dělat?" "Ty přijdeš také. Podívej se, jak je **Alois** krásný; ale to největší, čím se vyznačoval na zemi, byla láska, s níž působil. Všechno v něm bylo láska - láska ho zaměstnávala vnitřně, láska ho obklopovala navenek; takže se dá říci, že i jeho dech byl láska. Proto se o něm říká, že nikdy netrpěl roztržitostí - protože ho všude zaplavovala láska a touto láskou bude zaplaven navěky, jak vidíš."

A vlastně se zdálo, že láska svatého Aloise je tak velká, že by dokázala spálit celý svět na popel. Ježíš pak dodal: "Procházím se po nejvyšších horách a a nacházím na nich svou radost." Protože jsem nechápala, co to znamená, pokračoval: "Nejvyšší hory jsou svatí, kteří Mě nejvíce milovali, a v nich tvořím svou radost, když jsou na zemi i když jdou do nebe. Všechno tedy závisí na lásce."

Poté jsem se modlila k Ježíši, aby požehnal mně i těm, které jsem v tu chvíli viděla, a On mi požehnal a zmizel.

21. června 1899

Ježíš říká: "Z lásky k vám neopustím Corato". Ježíš žertuje s Luisou.

Protože nepřicházel, stále jsem si říkala: "Kdo ví, jestli Ježíš už nepřijde a nenechá mě opuštěnou. A neříkala jsem nic jiného než: "Přijď, můj milovaný, přijď...". Najednou přišel a řekl mi: "Neopustím tě, nikdy tě neopustím. I ty - pojď, pojď ke mně." Okamžitě jsem se rozběhla, abych se mu položila do náruče, a zatímco jsem tak byla, Ježíš pokračoval: "Nejenže tě neopustím, ale z lásky k tobě neopustím ani Corato."

Pak, téměř aniž bych si to uvědomila, v jediném okamžiku zmizel. Zůstala jsem po Něm toužit víc než předtím a stále jsem si říkala: "Co jsi mi to udělal? Jak je to možné... že jsi ode mě tak rychle odešel, aniž by ses se mnou rozloučil?". Zatímco jsem si vylévala svou bolest, obraz Ježíška, který mám blízko sebe, jako by ožil a každou chvíli vystrkoval hlavu ze skla, aby se podíval, co dělám; a když viděl, že jsem si toho všimla, hned se vrátil zpátky do obrazu. Řekla jsem Mu: "To ukazuje, že jsi příliš zlobivý a že se chceš chovat jako dítě. Mám pocit, že se zblázním bolestí, protože Ty nepřicházíš a hraješ si. Tak si hraj a žertuj, jak se Ti zlíbí, já mám trpělivost." A tak jsem se na něj podívala.

22. června 1899

Luisa nenechá Ježíše spát.

Dnes ráno si se mnou můj sladký Ježíš chtěl dál hrát své malé hry a žertovat. Přicházel, pokládal mi ruce na obličej, jako by mě chtěl pohladit, ale když se k tomu chystal, zmizel. Pak přicházel znovu, natahoval ruce kolem mého krku v touze mě obejmout, ale když jsem k Němu natahovala ruce, abych ho objala, unikal mi jako blesk a já Ho nemohla najít. Kdo může říct, jaké utrpení to bylo pro mé srdce? Zatímco mé srdce plavalo v tomto moři nesmírného žalu, až jsem měla pocit, že mě život opouští, přišla královna Maminka a v náručí nesla dítě. Objali jsme se, všichni tři dohromady, Maminka, Syn a já - a tak jsem měla čas Mu říci: "Můj Pane Ježíši, zdá se mi, že jsi ode mne odňal svou milost." Odpověděl: "Ty jsi ale hloupá – hloupá malá! Jak můžeš říkat, že jsem odňal svou milost, když jsem v tobě? Co je moje milost, když ne já sám?" Zůstala jsem zmatená ještě víc než předtím, když jsem viděla, že nejsem schopna slova a že v těch dvou slovech, která jsem vyslovila, jsem neřekla nic jiného než nesmysl. Poté Královna Matka zmizela a Ježíš jako by se uzavřel v mém nitru a zůstal tam.

Dnes se pak během meditace zjevil, jak ve mně spí. Dívala jsem se na Něj, kochala se Jeho krásnou tvář, ale neprobudila jsem Ho. Spokojila jsem se s tím, že Ho alespoň

vidím, když v jednom okamžiku opět přišla krásná Královna Máma; vzala Ho z mého srdce a spěšně s Ním celým pohnula, aby Ho probudila. Když se probudil, položila mi Ho znovu do náruče a řekla mi: "Má dcero, nenechávej Ho spát, protože jestli usne, uvidíš, co se stane." Chystala se bouřka. Napůl spící Dítě mi natáhlo své malé ručičky kolem krku, sevřelo mě a řeklo mi: "Maminko, maminko, nech mě spát." Řekla jsem: "*Ne, ne, ne*, můj krásný, já nejsem ta, kdo Tě nechce nechat spát; to naše Paní Maminka nechce a já Tě prosím, abys Jí vyhověl. Je jisté, že mamince nelze nic odepřít - a kromě toho Tě mamince!" "To je pravda," odpověděla jsem. Když jsem Ho chvíli udržela vzhůru, zmizel. A tak to všechno skončilo.

23. června 1899

Luisa vidí zpovědníka spolu s Ježíšem a modlí se za něj.

Když jsem poslouchala mši svatou a přijala svaté přijímání, můj milující Ježíš se zjevil v mém srdci; pak jsem cítila, že jdu mimo své tělo, ale bez Ježíše. Uviděla jsem svého zpovědníka, a protože mi řekl: "Náš Pán přijde po svatém přijímání a ty se za mě k němu pomodlíš." Když jsem uviděla svého zpovědníka, řekla jsem mu: "Otče, říkal jste mi, že Ježíš přijde, ale nepřišel." Řekl mi: "Ježíš je tady. Nevíš, jak ho najít. Proto říkáš, že nepřišel. Dobře se dívěj, a uvidíš Ho ve svém nitru."

Rozhlédla jsem se po svém nitru a uviděla jsem Ježíšovy nohy, které vyšly z mého nitra. Okamžitě jsem je uchopila rukou a vytáhla Ježíše ven. Objala jsem Ho celého, a když jsem Ho uviděla s trnovou korunou na hlavě, sňala jsem ji z Něj a vložila do ruky zpovědníka a řekla mu, aby mi ji přitiskl na hlavu. A on to udělal, ale - ať se snažil sebevíc, nepodařilo se mu dostat dovnitř ani jeden trn. Řekla jsem mu: "Tlačte víc, nebojte se, že bych mohla hodně trpět, protože jak vidíte, je tu Ježíš, který mi dává sílu."

Ale ať se snažil sebevíc, nešlo to. Proto mi řekl: "Na to nemám dost síly - ty trny musí proniknout do kostí a já na to nemám sílu." Obrátila jsem se tedy na svého milého Ježíše se slovy: "Vidíš, jak mi to otec neumí nasadit - udělej to trochu sám." A tak Ježíš vztáhl ruce a v jediném okamžiku způsobil, že všechny ty trny pronikly do mé hlavy, k mé nevýslovné bolesti a spokojenosti.

Poté jsme se zpovědníkem společně prosili Ježíše, aby do mě vylil své hořkosti, aby lidi ušetřil od mnoha pohrom, které na ně chystá, jak se zdálo, že chce učinit i dnes, protože krupobití bylo připraveno sestoupit nedaleko od nás; a Pán, vyslyšel naše modlitby a trochu vylil.

A protože jsem zpovědníka dál viděla, začala jsem se za něj modlit k Ježíši a říkala jsem mu: "Můj dobrý a milý Ježíši, prosím Tě, abys mému zpovědníkovi dal milost, aby byl celý tvůj podle Tvého Srdce, a abys mu dal také tělesné zdraví. Viděl jsi, jak Ti nyní pomohl, když osvobodil tvou hlavu od trnů a vylil Tě. Pokud se mu nepodařilo vtisknout mi trny do hlavy, nebylo to proto, aby že by Ti nechtěl ulevit, ani to nebyla jeho vůle, ale proto, že k tomu neměl dost sil. I proto mě musíš vyslechnout. Řekni mi tedy, ó mé jediné Dobro, zda ho uzdravíš na duši i na těle?" Ježíš mě vyslechl, ale neodpověděl mi. Modlila jsem se k Němu s větší úzkostlivostí a říkala jsem: "Dnes ráno Tě neopustím a nepřestanu se modlit, pokud mi nedáš své slovo, že splníš to, o co pro něj prosím." Ale

Ježíš neřekl ani slovo. Pak jsme se najednou ocitli obklopeni lidmi; zdálo se, že sedí kolem stolu a jedí, a byla tam I moje porcel. Ježíš mi řekl: "Má dcero, mám hlad." Řekla jsem: "Dávám ti svůj díl, nejsi šťastný?" Odpověděl: "Ano, ale nechci, aby mě někdo viděl". Odpověděla jsem: "Dobře tedy, budu předstírat, že si ho беру pro sebe, a aniž by si toho ostatní všimli, dám Ti ho." A tak jsme to udělali.

Po chvíli se Ježíš postavil a přiblížil své rty k mé tváři, začal ze svých úst vydávat něco jako zvuk polnice. Všichni ti lidé zbledli, třásli se a říkali mezi sebou: "Co je to? Co je to? Ted' zemřeme!" Řekla jsem Mu: "Pane, můj Ježíši, co to děláš? Jak se to stalo? - Až dosud jsi nechtěl být viděn, a ted' začínáš hrát. Bud' zticha, bud' zticha - neděs lidi, copak nevidíš, jak jsou všichni vyděšení?" "Ne, ne Ježíši" Ježíš řekl: "Co se stane, až budu najednou hrát ještě hlasitěji? Zachvátí je takový strach, že mnozí, mnozí přijdou o život." Řekla jsem: "Můj milovaný Ježíši, co to říkáš? Vždycky se dostáváme k tomu, že chceš vykonat spravedlnost; ale - ne! Milosrdenství! Slituj se nad svým lidem, prosím." Ježíš tedy nasadil svůj milý a laskavý pohled a já jsem stále viděla zpovědníka a začala jsem znovu na Něj naléhat. A Ježíš mi řekl: "Učiním tvého zpovědníka jako naroubovaný strom, v němž starý strom již nelze poznat ani na duši, ani na těle; a jako zástavu toho jsem tě vložil do jeho rukou jako oběť, aby ji mohl využít." - "Ať se stane, co chce," řekla jsem.

25. června 1899

Tři duchovní radosti víry.

Dnes ráno se Ježíš dál tu a tam zjevoval, sdílel se mnou kousek svého utrpení a někdy se s ním objevil i zpovědník. Protože mi řekl, abych se modlila za určité jeho potřeby, začala jsem se při setkání s Naším Pánem modlit, aby Ježíš splnil, co si přeje.

Zatímco jsem se modlila, Ježíš se obrátil ke zpovědníkovi a řekl mu: "Chci, aby tě všude zaplavila víra, tak jako loď zaplavuje vody moře.. A protože Já sám jsem Víra, byl bys zaplaven Mnou, který všechno vlastním, všechno mohu a všechno dávám těm, kdo ve Mne důvěřují, a aniž bys přemýšlel o tom, co přijde, kdy to přijde a jak to uděláš, Já sám ti budu pomáhat podle tvých potřeb."

Pak dodal: "Budeš-li se v této víře cvičit a téměř v ní plavat, jako odměnu ti vliji do srdce tři duchovní radosti: za první, pronikneš s jasností do Božích věcí a při konání svatých věcí se budeš cítit zaplaven takovou radostí, takovým jáсотem, že se budeš cítit zcela zalitý tímto pomazáním. To je milost mé milosti. Za druhé, budeš pociťovat nudu pro pozemské věci a ve svém srdci budeš pociťovat radost pro věci nebeské. Za třetí, naprosté odpoutání se od všeho a tam, kde jsi v minulosti cítil náklonnost, budeš pociťovat nudu; tu ti již nějakou dobu vlévám do srdce a ty ji již zakoušíš. Díky tomu bude tvé srdce zaplaveno radostí, které se těší neokoukané duše, jež mají srdce tak zaplavené mou láskou, že se jich vůbec nedotýkají věci, které je obklopují zvenčí."

4. července 1899

Ježíš mluví o obavách.

Dnes ráno ve mně Ježíš obnovil bolest ukřižování; byla přítomna i naše Královna Maminka a Ježíš, když o ní mluvil, řekl: "V obrovském moři utrpení trpěla nesmírné bolesti a Její Srdce bylo proniknuto mečem bolesti, ale nepoznala sebemenší náznak neklidu. Protože mé Království je Královstvím míru, mohl jsem v Ní uložit své Království a svobodně vládnout bez jakýchkoli překážek."

Ježíš přicházel ještě několikrát, a já, když jsem se viděla celá plná hříchů, jsem mu řekla: "Můj Pane Ježíši, cítím, že jsem celá pokrytá ranami a těžkými hříchů. Ó, prosím! Prosím Tě - slituj se nad tímto ubožákem!". Ježíš odpověděl: "Neboj se, to nejsou těžké hříchů a kromě toho je třeba mít hrůzu z hřichů, ale nesmíte se trápit, protože soužení, ať už pochází odkudkoli, nikdy nedělá dobře duši." Pak dodal: "Má dcero, ty jsi oběť jako Já - ať všechny tvé skutky září stejnými úmysly jako Mé, čisté a svaté, abych v tobě našel svůj vlastní obraz, abych mohl volně rozlévat vliv svých milostí a takto ozdobenou tě nabídl jako voňavou oběť před Boží Spravedlností."

9. července 1899

Ježíš se dělí o své bolesti s duší, aby pokračoval ve svém utrpení.

Dnes ráno ve mně Ježíš chtěl obnovit bolest ukřižování. Nejprve mě vyvedl z mého těla na horu, a pak se mě zeptal, zda chci být ukřižována. Řekla jsem: "Ano, můj Ježíši, netoužím po ničem jiném než po kříži."

Když jsem to říkala, objevil se obrovský kříž, položil mě na něj a přibil mě na něj vlastníma rukama. Jaké ukrutné bolesti jsem trpěla, když jsem cítila, jak mi ty hřeby prorážejí ruce a nohy, a co víc, neměly hrot, a bylo těžké a velmi bolestivé, aby jimi pronikly; ale s Ježíšem bylo všechno snesitelné. Když dokončil mé ukřižování, řekl mi: "Má dcero, využívám tě, abych pokračoval ve svém utrpení. Protože mé oslavené tělo již nemůže být schopno trpět. Tím, že do tebe vstoupím, využívám tvé tělo stejně, jako jsem používal své za svého smrtelného života, abych mohl pokračovat a trpět své utrpení, a abych tě tedy mohl obětovat jako živou oběť zadostiučinění a smíření před božskou spravedlností." A tak se stalo.

Poté se zdálo, že se nebe otevřelo a sestoupilo množství svatých, všichni ozbrojení meči. Z toho zástupu se ozval hlas podobný hromu, který říkal: "Přicházíme bránit Boží spravedlnost a pomstít se lidem, kteří tolik zneužili Jeho milosrdenství!" Kdo může říci, co se dělo na zemi při tomto sestupu svatých? Mohu jen říci, že někteří (lidé na zemi) bojovali na jednom místě, jiní na jiném; někteří utíkali a jiní se skrývali. Zdálo se, že všichni jsou vyděšeni.

14. července 1899

Ježíš nemůže opustit toho, kdo ho miluje.

V těchto dnech se můj rozkošný Ježíš stále zjevuje jen velmi zřídka; jeho návštěva je jako záblesk - když by se člověk chtěl dívat dál, už je pryč; a pokud se někdy na chvíli zdrží, je to téměř vždy v tichosti. Jindy zase něco řekne, ale ve chvíli, kdy odchází, jako by to slovo stáhl spolu se světlem, které ke mně z Jeho slova přichází; a to natolik, že si potom už nepamatuji nic z toho, co řekl, a moje mysl zůstává ve stejném zmatku jako předtím. Jak žalostný stav! Můj drahý Ježíši, slituj se nad touto ubohou ženou a pokračuj ve svém milosrdenství!!

Abych se příliš nezdržovala vyprávěním o tom, co se mi den po dni přihodilo, řeknu nyní jen několik slov, která se mnou během těchto dnů sdílel.

Vzpomínám si, že poté, co jsem prolévala hořké slzy, Ježíš se mi ukázal, a protože jsem naříkala, že mě opustil, Ježíš k sobě zavolal mnoho andělů a svatých a obrátil se k nim a řekl: "Poslechněte si, co říká, že jsem ji opustil. Řekněte jí: - mohu opustit ty, kdo mě milují? Ona Mě milovala - jak ji mohu opustit?"

. Svátí s Pánem souhlasili a já jsem zůstala ponížejší a zmatenější než předtím.

Jindy, když jsem Mu řekla: "Nakonec mě úplně opustíš," Ježíš mi řekl: "Dcero, nemohu tě opustit a jako zástavu jsem do tebe vložil svá utrpení." Pak mě zaměstnala myšlenka: "Jak je možné, Pane, že jsi dovolil, aby přišel zpovědník? Všechno mohlo projít mezi mnou a Tebou", v jediném okamžiku jsem se ocitla mimo sebe, ležela jsem na kříži, ale nebyl nikdo, kdo by mě k němu mohl přibít. Začala jsem se modlit, aby Pán přišel a sám mě ukřižoval a Ježíš přišel a řekl mi: "Podívej se, jak je nutné, aby kněz byl uprostřed mých skutků - a to je jen pomoc k dokončení ukřižování. Vskutku, bez nikoho dalšího se nemůžeš ukřižovat sama, vždy je k tomu zapotřebí pomoci druhých." A tak se stalo.

18. července 1899

Jak se svátostný Ježíš a duše navzájem přitahují a spojují.

Téměř vždy to probíhá stejným způsobem. Tentokrát se mi zdálo, že v mém srdci je svátostný Ježíš, který do mého nitra šíří mnoho paprsků ze svaté Hostie. Z mého srdce vycházelo mnoho vláken, která se proplétala se všemi těmi paprsky světla. Zdálo se mi, že Ježíš svou láskou přitahuje celé mé srdce k sobě a mé srdce těmito vlákny přitahuje a svazuje celého Ježíše, aby zůstal se mnou.

22. července 1899

Jak kříž zprůhledňuje duši. Jak se vyhnout propasti.

Dnes ráno se můj rozkošný Ježíš zjevil se zlatým křížem, celý zářící, zavěšeným na krku, a při pohledu na něj byl nesmírně potěšen. V jednom okamžiku byl přítomen zpovědník a Ježíš mu řekl: "Utrpení posledních dnů zvětšilo lesk kříže natolik, že při pohledu na něj mám velkou radost." "Jakou radost?" zeptal se.

Pak se obrátil ke mně a řekl mi: "Kříž předává duši takový jas, že ji činí průhlednou. Tak jako člověk může dát předmětu, který je průhledný, všechny barvy, které chce, stejně tak kříž svým světlem poskytuje všechny zvláštnosti a nejkrásnější tvary, které si lze jen představit. To se děje nejen prostřednictvím druhých ale i prostřednictvím samotné duše, která ji přijímá. Kromě toho lze na průhledném předmětu okamžitě rozpoznat prach, drobné skvrny, a dokonce i stín. Takový je kříž: protože činí duši průhlednou, okamžitě odhaluje duši drobné vady a nejmenší nedokonalosti, a to do té míry, že neexistuje ruka mistra, která by byla schopnější než kříž udržovat duši připravenou, aby z ní učinila sídlo hodné nebeského Boha." Kdo může říci, jak jsem rozuměla kříži a jak záviděníhodná je duše, která jej vlastní?

Poté mě přenesl mimo sebe a já se ocitla na vrcholu nejvyššího schodiště. Pod ním byla propast, a co víc, stupně tohoto schodiště byly pohyblivé a tak úzké, že na ně člověk mohl stěží položit špičky prstů. Nejvíce mě děsila ta propast a to, že člověk nemohl najít vůbec žádnou oporu, a kdyby se pokusil přidržet se schodů, uvolnily by se. Při pohledu na ostatní lidi, kteří téměř všichni padali, se člověku třásla kůže. Přesto neexistovala jiná možnost než vyjít po těch schodech nahoru. Tak jsem to zkusila. Ale když jsem udělala jen dva nebo tři schody, při pohledu, jak velké nebezpečí mi hrozí, že spadnu do propasti, jsem začala volat Ježíše, aby mi přišel na pomoc. Aniž jsem věděla jak, našla jsem Ježíše blízko sebe a on mi řekl: "Má dceru, to, co jsi viděla, je cesta, kterou na této zemi procházejí všichni lidé. Pohyblivé schůdky, o které se nemohou ani opřít, aby našli oporu, jsou lidské opory, pozemské věci; když se o ně někdo pokusí opřít, místo aby mu poskytly pomoc, dají mu impuls k rychlejšímu pádu do pekla. Nejbezpečnějším prostředkem je šplhat, téměř létat, aniž by se člověk dotkl země, silou svých paží, s očima upřenými na sebe - aniž by se díval na druhé - a také je všechny upírat na Mne, aby se mu dostalo pomoci a síly. Tímto způsobem se člověk snadno vyhne propasti."

28. července 1899

Kříž je nejušlechtlejším znamením v duši.

Dnes ráno přišel můj obdivuhodný Ježíš a zjevil se obdivuhodně a tajemně. Na krku měl řetěz, který mu visel přes celou hrud'. Na jednom konci řetězu bylo vidět něco jako luk, na druhém konci něco jako toulec plný drahých kamenů a drahokamů, které tvořily na hrudi mého sladkého Ježíše ozdobu nejkrásnějšího druhu. V ruce držel také kopí. Když se mi takto zjevil, řekl mi: "Lidský život je hra; někteří si hrají na rozkoš, jiní na peníze, další na svůj vlastní život a hrají mnoho dalších her. I já si rád hraji s dušemi; ale jaké jsou ty žerty, které dělám? Jsou to kříže, které posílám. Pokud je přijímají odevzdaně a děkují mi za ně, bavím se a hraji si s nimi, nesmírně se těším, dostává se mi velké cti a slávy a nechávám je dosahovat největších zisků."

Zatímco to říkal, začal se mě dotýkat kopím; všechny drahé kameny, které luk a toulec obsahovaly, se vysypaly a proměnily se v mnoho křížů a šípů, které zranily tvory. Někteří z nich, ale bylo jich nesmírně málo, se radovali, líbali je a děkovali Mu a zapojovali se do hry s Ježíšem; jiní je pak brali a házeli Mu je do tváře. Ó jak byl Ježíš z toho smutný a jaká je to ztráta pro ty duše! Pak Ježíš dodal: "To je ta žízeň, kterou jsem zvolal na kříži a kterou jsem tehdy nemohl zcela uhasit. Proto se mi líbí, že ji mohu dál hasit v duších svých milovaných, kteří trpí. Když tedy trpíte, přicházíte, abyste mou žízeň občerstvili."

Když přišel jindy a já jsem ho prosila, aby osvobodil zpovědníka, který trpěl, řekl mi: "Má dcero, copak nevíš, že nejušlechtilejší znamení, které mohu vtisknout svým drahým dětem, je kříž?" "Ne" odpověděla jsem.

30. července 1899

Nesud'te své bližní.

Téměř vždy to probíhá stejným způsobem. Dnes ráno, když mě Ježíš podle svého svého zvyku vyvedl z mého těla, jsme procházeli mezi mnoha lidmi. Většina z nich byla odhodlána posuzovat činy druhých lidí, aniž by se podívali na své vlastní. Můj milovaný Ježíš mi řekl: "Nejjistějším prostředkem, jak být upřímný ke svému bližnímu, je vůbec se nedívat na to, co dělá, protože dívat se, myslet a soudit je totéž. Ostatně tím, že se člověk dívá na bližního, klame svou vlastní duši; proto se stává, že není poctivý ani k sobě, ani k bližnímu, ani k Bohu."

Poté jsem Mu řekla: "Můj jediný dobrý, už je to dlouho, co jsi mi políbil. A tak jsme se políbili. Pak dodal, téměř mě opravil: "Má dcero, co ti doporučuji, je uchovávat a opatrovat má slova, protože mé slovo je věčné a čisté, jako jsem Já sám, a tím, že je uchováš ve svém srdci a budeš z něj mít užitek, dosáhneš svého posvěcení a jako odměnu obdržíš věčnou nádheru, která pochází z mého slova. Jinak by tvá duše dostala prázdnotu a ty bys zůstala mým dlužníkem."

31. července 1899

Intelektuální komunikace mezi Ježíšem a duší. Ústa zůstávají němá.

Ježíš přišel i dnes ráno, i když vždy v tichosti. Byla jsem však velmi spokojena, dokud jsem měla svůj poklad, Ježíše. Protože když jsem Ho měla, měla jsem všechno své štěstí. Když jsem Ho viděla, pochopila jsem mnoho věcí o Jeho kráse, o Jeho dobrotě a dalších věcech, ale protože to všechno bylo skrze inteligenci a prostřednictvím intelektuální komunikace, má ústa nejsou schopna nic vyjádřit. Tak to přejdou mlčením.

1. srpna 1899

O čistotě.

Dnes ráno mi můj nejněžnější Ježíš, který mě vyvedl z mého těla, umožnil vidět zkaženost, do níž se lidstvo propadlo. Je to děsivé, když na to pomyslím! Zatímco jsem byla uprostřed těchto lidí a téměř jsem plakala, Ježíš říkal: "Ach, člověče, jak ses mnohonásobně znetvořil! Ach, člověče, stvořil jsem tě, abys byl mým živým chrámem, ale ty jsi ze sebe udělal příbytek d'ábla. Vidíš, i rostliny tě tím, že jsou pokryté listy, květy a plody, učí poctivosti a skromnosti, kterou musíš mít vůči svému tělu; ale ty jsi ztratil jakoukoli skromnost a dokonce i přirozenou zdrženlivost, kterou bys měl mít, stal ses horším než zvířata, a to natolik, že nemám nic jiného, s čím bych tě mohl srovnávat. Byl

jsi mým obrazem, ale teď už tě nepoznávám, ba co víc, jsem tak zděšen tvou nečistotou, že se mi zvedá žaludek při pouhém pohledu na tebe a ty sám mě nutíš, abych od tebe utíkal."

Zatímco to Ježíš říkal, cítila jsem se umučena bolestí, když jsem viděla svého milovaného Ježíše tak rozhořčeného, a tak jsem mu řekla: "Pane, máš pravdu, že v člověku už neshledáváš nic dobrého, a že dospěl k takové slepotě, že už není schopen ani dodržovat zákony přírody. Chceš-li se tedy na člověka podívat, neuděláš nic jiného, než že na něj sešleš tresty; proto Tě prosím, abys svůj pohled upřel na své milosrdenství, a tak bude vše v pořádku." A tak jsem se na něj podívala. Když jsem tato slova vyslovila, Ježíš mi řekl: "Dcero, dej mi občerstvení pro mé bolesti." Při těchto slovech sňal trnovou korunu, která, jako by byla zapuštěna do Jeho obdivuhodné hlavy, a přitiskl ji na mou. Cítila jsem nejtrpčí bolesti, ale byla jsem spokojená s tím, že Ježíš byl občerstven. Poté mi řekl: "Dcero, velmi miluji čisté duše, a stejně jako jsem nucen utíkat od nečistých, čistí mě přitahují jako magnet, abych s nimi přebýval. Čistým duším ochotně propůjčuji svá ústa, aby mohly mluvit mým vlastním jazykem, a proto se nemusí nijak snažit o obrácení duší. S těmito dušemi se těším nejen z toho, že v nich pokračuji ve svém utrpení, a tak pokračuji ve Vykoupení, ale co víc, velmi se těším z toho, že v nich oslavuji své vlastní ctnosti."

2. srpna 1899

Souhlas s Ježíšem.

Dnes ráno se můj obdivuhodný Ježíš ukázal celý zarmoucený a téměř rozzlobený na lidi. Hrozil, že sešle obvyklé tresty a způsobí, že lidé budou náhle umírat pod blesky, krupobitím a ohněm. Velmi jsem Ho prosila, aby se uklidnil, a Ježíš mi řekl: "Nepravostí, které stoupají ze země k nebi, je tolik, že kdyby na čtvrt hodiny chyběla modlitba a duše, které jsou obětmi přede mnou, nechal bych ze země vyjít oheň a zaplavit lidi." "To je pravda," odpověděla jsem.

Pak dodal: "Podívej se, kolik milostí jsem měl vylít na stvoření, ale protože nenacházím žádnou shodu, jsem nucen je zadržovat v sobě, ba co víc, nutí mě, abych je měnil v trest. Dávej si pozor, ó Má dcero, abys Mi odpovídala v tolika milostech, které do tebe vlévám, protože odpovídání je otevřenými dveřmi, které Mi umožňují vstoupit do srdce a vytvořit si v něm svůj příbytek. Konformita, je jako ono milé přivítání, ona úcta, která se používá u lidí, když k nám přijdou na návštěvu, a to takovým způsobem, že přitahování touto úctou, těmito laskavými způsoby, které se u nich používají, jsou nuceni přijít znovu a dojdou až k tomu, že se nemohou odpoutat. Všechno spočívá v tom, že Mi odpovídají, a podle toho, jak Mi duše odpovídají a jak se ke Mně chovají na zemi, tak se k nim budu chovat i v nebi. Nechám jim dveře otevřené, pozvu celý nebeský dvůr, aby je přivítal, a posadím je na nejvznešenější trůn; ale u těch, kdo Mi neodpovídají, to bude všechno naopak."

7. srpna 1899

O naší nicotě.

Dnes ráno můj milovaný Ježíš nepřišel. Po dlouhém čekání a vyčkávání konečně přišel; můj zmatek a zdrcení byly tak velké, že jsem mu nebyla schopna nic říct. Ježíš mi řekl: "Čím více se zničíš a poznáš svou nicotu, tím více ti mé Lidství, vyzařující paprsky světla, bude předávat mé ctnosti."

Řekla jsem mu: "Pane, jsem tak špatná a ošklivá, že mě děsí, když se sama na sebe podívám. Jaká musím být před Tebou? Ježíš odpověděl: "Když jsi ošklivá, mohu tě udělat krásnou." A při těchto slovech vyslal do mé duše světlo od sebe a zdálo se, že jí předá svou krásu. Pak mě objal a začal říkat: "Jak jsi krásná - ale krásná z mé vlastní krásy; proto mě přitahuje, abych tě miloval." Kdo může říci, jak zmatená jsem zůstala, víc než kdy jindy! Ale kéž je vše k Jeho slávě.

8. srpna 1899

Oddaná duše je Ježíšovým odpočinkem.

Stále se zviditelňuje jen na chvíli a na lidi se téměř zlobí. Jakkoli jsem Ho prosila, aby do mě vlil svou hořkost, nebylo to možné, a aniž by věnoval pozornost tomu, co Mu říkám, řekl mi: "Odevzdanost pohlcuje všechno, co může být bolestné a odporné pro povahu člověka, a činí to sladkým. A protože je Má Bytost klidná a pokojná tak, že ať se na nebi a na zemi děje cokoli, nemůže přijmout sebemenší náznak rozrušení. Odevzdanost má tu hodnotu, že do duše vštěpuje právě tyto Mé ctnosti. Odevzdaná duše je vždy v klidu; a nejen ona sama, ale i Mně dovoluje, abych v ní klidně spočinul."

10. srpna 1899

O spravedlnosti. Plody spravedlnosti: pravda a jednoduchost. Jak je Ježíš zraněn prostotou.

Dnes ráno, když přišel můj sladký Ježíš, vzal mě z mého těla a pak zmizel. Když mě zanechal samotnou, viděla jsem, jako by z nebe sestupovaly dva ohnivé svícny, které se pak rozdělily na mnoho částí a vytvořily mnoho blesků a mnoho krupobití, které se snesly na zem a způsobily velké pohromy na rostlinám i lidem. Hrůza a prudkost bouře byla taková, že se člověk nemohl ani modlit a lidé se nedokázali uchýlit do svých domovů. Kdo může říci, jak vyděšená jsem zůstala? Začala jsem se tedy modlit, abych Pána uklidnila, a když se vrátil, viděla jsem, že v ruce nese železnou tyč, která má na vrcholu ohnivou kouli. Řekl mi: "Má Spravedlnost byla dlouho zadržována a oprávněně se chce pomstít na stvořeních, která se odvážila zničit každou spravedlnost v nich. Ach ano, v člověku žádnou spravedlnost nenacházím! Zcela se zfalšoval ve svých slovech, ve svých skutcích a krocích; všechno je klam, všechno je podvod, všechno je nespravedlnost, které pronikly do jejich srdcí takovým způsobem, že uvnitř i navenek není ničím jiným než sbírkou neřestí. Ubožáku, jak hluboko jsi klesl!"

Zatímco to říkal, máchal holí, kterou držel v ruce, a zraňoval člověka. Zeptala jsem se Ho: "Pane, co to děláš? Odpověděl: "Neboj se, vidíš tu ohnivou kouli? Způsobí oheň, ale zasáhne pouze zlé - dobrým neublíží." "A co je to za oheň?" A dodala jsem: "Ach, Pane! Kdo je dobrý? Všichni jsme zlí. Prosim Tě, abys nehleděl na nás, ale na své nekonečné milosrdenství; tak se ukojíš za všechny."

Poté dodal: "Dcerou spravedlnosti je pravda. Stejně jako Já jsem věčná Pravda a neklamu, ani nemohu klamat, tak i duše, v které je spravedlnost, dává zazářit pravdě ve všech svých činech. Protože tedy ze zkušenosti zná pravé světlo pravdy, chce-li ji někdo oklamat, protože jí nechybí ono světlo, které v sobě cítí, okamžitě rozpozná podvod. A tak se stává, že s tímto světlem pravdy neklame ani sebe, ani bližního, ani nemůže být oklamána. Ovocem, které tato spravedlnost a tato pravda přináší, je prostota, což je další vlastnost Mé Bytosti - být prostý; natolik, že pronikám všude; není nic, co by Mi mohlo zabránit v tom, abych do toho nepronikl. Pronikám do nebe i do propastí, do dobra i do zla; ale má Bytost, která je nanejvýš prostá, se tím, že proniká i do zla, neušpiní; ba co víc, nepřijme sebemenší stín. Stejně tak skrze spravedlnost a pravdu, získává duše toto krásné ovoce prostoty a vstupuje do nebe. Vstupuje do srdcí, aby je přivedla ke Mně, proniká do všeho, co je dobré. A když se ocitne mezi hříšníky a vidí zlo, které páchají, neušpiní se, protože svou prostotou, ho okamžitě smete, aniž by přijala jakoukoli újmu. Prostota je tak krásná, že mé Srdce je zraněno jediným pohledem prosté duše. Je předmětem obdivu andělů i lidí."

12. srpna 1899

Ježíš ji zcela proměňuje v sebe a učí ji lásce.

Dnes ráno, když mě nechal nějakou dobu čekat, přišel můj rozkošný Ježíš a řekl mi: "Má dceru, dnes ráno tě chci zcela připodobnit k sobě. Chci, abys myslela mou vlastní myslí, dívala se mýma vlastníma očima, naslouchala mýma vlastníma ušima, mluvila mým vlastním jazykem, pracovala mýma vlastníma rukama, chodila mýma vlastníma nohama a milovala mým vlastním Srdcem."

Poté Ježíš spojil své výše zmíněné smysly s mými a já jsem viděla, že mi dává svou vlastní podobu. Nejen to, ale dal mi i milost, abych je využívala jako On sám. Pak pokračoval: "Vlívám do tebe velké milosti - dbej na to, abys je dobře zachovávala." Řekla jsem: "Velmi se bojím, můj milovaný Ježíši, když vím, že jsem celá plná bídy, že místo abych konala dobro, budu tvé milosti špatně užívat. Nejvíce se však bojím svého jazyka, který mě často přivádí k tomu, že v lásce k bližnímu uklouznu." "Co mám dělat?" zeptala jsem se. Ježíš odpověděl: "Neboj se, já sám tě naučím, jak máš zachovávat způsob, jak mluvit s bližním. Za prvé: když ti někdo něco řekne o tvém bližním, podívej se na sebe a pozoruj, zda se nedopouští stejného provinění, protože v takovém případě, chceš-li toho člověka, který pomlouvá napravit, rozlobíš Mě a pohoršíš toho člověka. Za druhé: až poznáš, že jsi se zbavila této viny, povstaň a snaž se mluvit tak, jak bych to udělal Já; tak budeš mluvit Mým vlastním jazykem, nikdy neselžeš v lásce k bližnímu, naopak, svými slovy budeš činit dobře sobě i bližnímu - a Mně vzdáš čest a slávu."

13. srpna 1899

Ježíš na sebe bere podobu Luisy.

Dnes ráno se stále projevoval jen na chvíli, a stále hrozil, že pošle tresty; a když jsem se k Němu modlila, aby se uklidnil, unikl mi jako blesk. Když přišel naposledy, nechal se vidět ukřižovaný. Postavila jsem se k Němu, abych políbila Jeho nejsvětější rány a konala různé adorace, ale zatímco jsem to dělala, místo Ježíše Krista jsem viděla svůj vlastní obraz. Byla jsem překvapena a řekla jsem: 'Pane, co to dělám? Dělám snad adorace sama sobě? To přece není možné.'

V tu chvíli se proměnil v osobu Ježíše Krista a řekl mi: "Nediv se, že jsem přijal tvou podobu. Jestliže v tobě neustále trpím, čemu se divíš, že jsem přijal právě tvou podobu? Ostatně, není to snad proto, abych z tebe učinil obraz sebe sama, že tě nechávám trpět?" Zůstala jsem v rozpacích a Ježíš zmizel. Kéž je vše k Jeho slávě a kéž je Jeho svaté jméno vždy požehnané.

15. srpna 1899

Milosrdná láska nařizuje všechny ctnosti. Panna Maria vzata do nebe. Zdravas Maria spolu s Ježíšem.

Dnes ráno přišel můj nejsladší Ježíš celý slavnostní, nesl v rukou svazek nejpůsobnějších květin; a když se položil do mého srdce, obklopil si jimi hlavu a pak je držel v rukou. Hovořil a velmi se radoval. Když se těmi květy oslavoval a zdálo se, že dosáhl velké radosti, obrátil se ke mně a řekl mi: "Moje milovaná, dnes ráno jsem přišel, abych v tvém srdci uspořádal všechny ctnosti. Jednotlivé ctnosti mohou zůstat odděleny jedna od druhé, ale láska vše spojuje a uspořádává. To je to, co chci v tobě udělat – dát lásce řád."

Řekla jsem Mu: "Mé jediné Dobro, jak to můžeš udělat, když jsem tak špatná a plná chyb a nedokonalostí? Je-li Láska řádem, nejsou tyto chyby a hříchy nepořádkem, který udržuje mou duši celou zpřeházenou a převrácenou?" "Ne," odpověděl Ježíš: "Já všechno očistím a láska dá všechno do pořádku. Kromě toho, když nechávám duši účastnit se bolesti mého umučení, nemohou tam být těžké hříchy, nanejvýš nějaké všední neúmyslné viny, ale moje láska, která je ohněm, stráví všechno, co je ve tvé duši nedokonalé." Tak se zdálo, že mě Ježíš očistil a všechno ve mně uspořádal; pak do mého Srdce vlil jakoby pramínek medu ze svého Srdce a tímto medem napojil celé mé nitro tak, že všechno, co ve mně bylo, zůstalo uspořádané, sjednocené a se znamením Lásky.

Poté jsem cítila, že opouštím své tělo do nebeské klenby spolu se svým milujícím Ježíšem. Všechno se zdálo být ve sváteční náladě - nebe, země i očistec. Vše bylo zaplaveno novou radostí a jásotem. Mnoho duší vycházelo z očistce a jako záblesky světla se dostávaly do nebe, aby byly přítomny na slavnosti naší Královny Maminky. I já jsem se prodírala tím obrovským davem lidí - andělů, svatých a duší z očistce, které již obsadily ono nové nebe. Bylo tak obrovské, že nebesa, která vidíme, mi ve srovnání s tím nebem připadala jako malá díra; tím spíš, že jsem měla poslušnost zpovědníka. Ale jak

jsem se tak rozhlížela, neviděla jsem nic jiného než jasně zářící Slunce, které šířilo své paprsky, jež mnou pronikaly tak, že jsem se stala podobnou křišťálu; natolik, že se mé malé skvrny jevily velmi jasně, stejně jako nekonečná vzdálenost, která existuje mezi Stvořitelem a stvořením. Tím spíše, že každý z těch paprsků měl svůj otisk: některé obkreslovaly Boží svatost, jiné čistotu, další moc, další moudrost a všechny ostatní ctnosti a vlastnosti Boha. A tak, aby se duše při pohledu na svou nicotu, bídu a chudobu necítila zničená, a místo aby se dívala, musela by padnout tváří k zemi před tím Věčným Sluncem, kterému se nikdo nemůže podívat do tváře.

Ale co víc, aby člověk viděl svátek naší Královny Maminky, musel by se dívat zevnitř toho Slunce. Tak moc se zdálo, že je Nejsvětější Panna ponořená v Bohu; při pohledu z jiných míst totiž nebylo vidět nic. A když jsem byla v tomto stavu nicoty, bídy a chudoby před tím Božským Sluncem, řekl mi Ježíšek, kterého držela v náručí Královna Mára: "Naše Maminka je v nebi; tobě svěřuji úřad své maminky na zemi. A protože můj život je neustále vystaven pohrdání, chudobě, bolestem, opuštěnosti lidí, a moje Maminka, dokud byla na zemi, byla mou věrnou společnicí ve všech těchto bolestech - nejen to, ale snažila se mi ve všem ulehčit, nakolik toho byly její síly schopny - budeš i ty jednat jako moje matka, dělat mi věrnou společnost ve všech mých bolestech, trpět místo mě, jak jen budeš moci. A co nebude v tvých silách, pokusíš se Mi dát alespoň trochu občerstvení. Věz však, že chci, aby jsi se plně soustředila na Mne. Budu žárlit i na tvůj dech, pokud ho nebudeš dělat pro Mne; a když uvidím, že se nesnažíš, abys Mne uspokojila, nedám ti žádný klid a žádný odpočinek."

Potom jsem se začala chovat jako jeho maminka, ale - ach, kolik pozornosti bylo třeba, aby byl spokojený! Aby ho člověk viděl spokojeného, nemohl se na žádné jiné místo ani podívat. Teď chtěl spát, teď chtěl pít, teď chtěl být potěšen něhou; a já jsem musela být připravena na všechno, co chtěl. Teď říkal: "Maminko, bolí mě hlava - ó, prosím, ulev mi!"; a já jsem Mu hned zkontrolovala hlavu, a když jsem našla nějaké trny, odstranila jsem je a položila jsem Mu ruce pod hlavu, aby si odpočinul. Zatímco jsem Ho nechávala odpočívat, najednou vstal a řekl: "Cítím na svém srdci tíhu a utrpení, až mám pocit, že umírám. Podívej se, co tam je." A když jsem se podívala do nitra Jeho srdce, našla jsem všechny nástroje umučení; vyndala jsem je jeden po druhém a vložila je do svého srdce. Když jsem pak viděla, jak se Mu ulevilo, začala jsem Ho hladit a líbat a řekla jsem Mu: "Můj jediný poklade, nedovolil jsi mi ani sledovat svátek naší Královny Maminky, ani poslouchat první chvalozpěvy, které zpívali andělé a svatí, když vstupovala do ráje." A pak jsem se usmála.

Ježíš odpověděl: "První píseň kterou zpívali mé mamince byla "Zdrávas Maria", protože ve Zdrávasu jsou nejkrásnější chvály, největší pocty a obnovuje se radost, kterou cítila, když se stala Matkou Boží. Proto se ji modleme společně, abychom Ji uctili, a až přijdeš do ráje, nechám ti prožít zkušenost, jako by ses ji poprvé modlila spolu s anděly a svatými v nebi."

Tak jsme společně odříkali první část modlitby Zdrávas Maria. Ach, jak něžné a dojemné bylo vzývat naši Nejsvětější Maminku společně s jejím milovaným Synem! Každé Jeho slovo v sobě neslo nesmírné světlo, díky němuž bylo možné pochopit mnoho věcí o Nejsvětější Panně. Ale kdo je může všechny říci - zvláště kvůli mé neschopnosti? Proto raději mlčím.

16. srpna 1899

Luisa nadále působí jako Ježíšova maminka.

Ježíš si stále přeje, abych se chovala jako jeho matka. Ukázal se jako nejlaskavější malé plačící dítě, a abych utišila Jeho pláč, držela jsem Ho v náručí a začala zpívat. Stávalo se, že když jsem zpívala, přestával plakat; když jsem nezpívala, začal plakat znovu. O tom, co jsem zpívala, bych raději pomlčela - jednak proto, že si nepamatuji všechno, protože jsem byla mimo své tělo, a člověk si těžko pamatuje všechny věci, které se stanou; a také proto, že si myslím, že je to nesmysl. Ale paní Poslušnost, která je příliš drzá, se nechce vzdát, a stačí, aby si člověk začal dělat co chce podle své vůle, a hned je paní Poslušnost s jeho nesmysly nespokojená. Nevím, říká se, že ta paní Poslušnost je slepá, ale mně spíš připadá, že je samý pohled, protože se dívá na maličkosti, a když člověk nedělá, co ona říká, je tak neodbytná, že vám nedá pokoj. A aby mě tato krásná žena Poslušnost nechala na pokoji, řeknu, co si pamatuji ze svého zpěvu. Když totiž uděláš, co ti řekne, je tak dobrá, že dostaneš, co si zamaneš."

*"Děťátko, jsi malé a silné,
od Tebe očekávám každou útěchu;
děťátko, milostivé a krásné,
okouzluješ i hvězdy; děťátko,
ukradni mi srdce, abys
ho naplnilo svou láskou;
děťátko, něžné děťátko,
udělej ze mě také malé dítě;
Děťátko, jsi ráj,
ó, prosím! Dovol mi přijít, abych
se potěšila tvým věčným úsměvem."*

17. srpna 1899

Moc a úřad "paní poslušnosti".

Dnes ráno jsem po přijímání říkala svému milovanému Ježíši: "Jak je možné, že ctnost poslušnosti je tak neodbytná a někdy tak silná, že je až rozmarná?"

Odpověděl: "Víš, proč je tato vznešená paní poslušná taková, jak říkáš? Protože ona dává smrt všem neřestem a přirozeně ten, kdo má někomu jinému způsobit smrt, musí být silný a odvážný; a pokud se mu to nepodaří, použije trucovitosti a rozmarů. Je-li to nutné k usmrcení těla, které je tak křehké, tím spíše je to nutné k udělení smrti neřestem a vlastním vášním; je to vlastně tak těžké, že někdy, i když se zdají být mrtvé, začnou znovu žít. A tak je tato pilná paní stále v pohybu a neustále špehuje. Vidí-li, že duši vzbuzuje sebemenší obtíž při tom, co se jí přikazuje, v obavě, aby v jejím srdci nezačala znovu žít nějaká neřest, vede proti ní takovou válku a nedopřeje jí klidu, dokud se duše nepokloní u jejích nohou a v němém mlčení neudělá, co chce. Proto je tak naléhavá a téměř rozmarná, jak říkáš."

Ach ano, bez poslušnosti není pravého pokoje; a pokud se zdá, že se někdo může těšit z pokoje, je to falešný pokoj, protože si rozumí s vlastními vášněmi, ale nikdy ne s ctnostmi. A člověk končí v záhubě, protože tím, že se vzdaluje od poslušnosti, vzdaluje se ode Mne, který jsem byl Králem této ušlechtilé ctnosti.

Navíc poslušnost zabíjí vlastní vůli a vlévá do člověka proudu Božského, takže lze říci, že poslušná duše už nežije ze své vůle, ale z Božského. Může vůbec existovat život krásnější, svatější než život z vůle samotného Boha? U ostatních ctností, i těch nejvznešenějších, může existovat láska k sobě samému, ale u poslušnosti - nikdy."

18. srpna 1899

Pravda dává duši řád.

Dnes ráno, když přišel nejmilejší Ježíš, jsem mu řekla: "Můj milovaný Ježíši, věřím, že všechno, co píšu, je nesmysl. Ježíš odpověděl: "Co udělá světlo, když vstoupí do tmavé místnosti? Rozptýlí temnotu a dá rozeznat předměty, které se v ní nacházejí, zda jsou ošklivé, nebo krásné, zda je v ní pořádek, nebo nepořádek; a podle toho, jak se ta místnost nachází, se usuzuje na člověka, které patří. Nuže, lidský život je temnou místností, a když do duše vstoupí světlo pravdy, rozptýlí temnotu - to znamená, že ji přiměje rozlišovat pravdivé od nepravdivého, časné od věčného, a to takovým způsobem, že od sebe odvrhne neřesti a vloží do sebe řád ctností. Protože mé světlo je svaté - je to samo mé Božství - nemůže předávat nic jiného než svatost a řád, a tak duše cítí, jak z ní vychází světlo trpělivosti, pokory, lásky a podobně. Jestliže mé slovo v tobě vyvolává tato znamení, proč se bát?"

Potom mi Ježíš dal slyšet, jak se za mě modlí k Otci, a řekl: "Svatý Otče, prosím Tě za tuto duši, ať ve všem dokonale plní naši nejsvětější vůli. Ať se stane, ó obdivuhodný Otče, že její činy budou natolik shodné s Mými, aby se jedno nedalo odlišit od druhého, abych mohl uskutečnit to, co pro ní zamýšlím." Ale kdo může říci, jakou sílu jsem cítila, kterou do mě vlévá tato Ježíšova modlitba? Cítila jsem, jak je má duše oděna takovou silou, že by mi nevadilo pro splnění Nejsvětější vůle Boží podstoupit tisíce mučednických smrtí, kdyby se to Bohu líbilo. Kéž stále děkuji Pánu, který používá tolik milosrdenství ke mně, ubohému hříšníku.

21. srpna 1899

Účinky potěšení z Ježíše samotného.

Po dvou dnech utrpení se můj laskavý Ježíš projevil se vši laskavostí a milosrdenstvím. Ve svém nitru jsem si stále říkala: "Jak dobrý je ke mě Pán, ale nenacházím v sobě nic, co by se Mu mohlo líbit. A Ježíš mi odpověděl: "Moje milovaná, tak jako nenacházíš jiné potěšení a uspokojení než být se Mnou, rozmlouvat se Mnou a těšit jen Mně, a to takovým způsobem, že všechny ostatní věci, které nejsou Moje, jsou ti odporné, stejně tak je mým potěšením a útěchou přijít, být s tebou a mluvit s tebou. Nemůžeš pochopit, jakou moc má nad Mým Srdcem duše, která má jediný cíl, aby se líbila jen Mně, a přitahuje si Mě k sobě. Cítím se k ní tak připoután, že jsem nucen dělat to, co chce ona."

Když to Ježíš říkal, pochopila jsem, že tak mluví proto, že jsem si v posledních dnech, kdy jsem trpěla nejtrpěcími bolestmi, v duchu říkala: "Můj Ježíši, všechno z lásky k Tobě. Kéž jsou tyto bolesti tolikrát projevem chvály, úcty, pocty, kterou Ti vzdávám. Kéž jsou tyto bolesti tolika hlasy, které Tě oslavují, a tolika důkazy, které Ti říkají, že Tě miluji.

22. srpna 1899

Ježíš jí sděluje své ctnosti.

Můj drahý Ježíš stále přichází, celý milý a majestátný. Při tomto zjevení mi řekl: "Čistota mých pohledů září ve všech tvých činech tak, **že když znovu vyvstanou před Mýma očima, přinášejí Mi nádheru a Já se zotavím z nečistých věcí, které dělají stvoření..**"

Po těchto slovech jsem zůstala celá zmatená, takže jsem se neodvážila mu cokoli říct, ale Ježíš mě povzbudil a začal mluvit: "Řekni mi, co chceš?" Odpověděla jsem: "Když mám Tebe, je vůbec ještě něco, co bych si mohla přát?" Ale Ježíš mě nejednou znovu požádal, abych mu řekla, co chci. A já, když jsem na Něj hleděla, viděla jsem krásu Jeho ctností a řekla jsem Mu: "Můj nejsladší Ježíši, dej mi své ctnosti."

Otevřel své Srdce a dal ze svých ctností vyjít mnoha zřetelným paprskům, které vstoupily do mého srdce, a já jsem cítila, jak se celá posiluju ve ctnostech. Pak dodal: "Co ještě chceš?" A já, když jsem si vzpomněla, že v minulých dnech mi bolest, kterou jsem trpěla, bránila aby se mé smysly rozplynuly v Bohu, jsem Mu řekla: "Můj dobrotivý Ježíši, dej, ať mi bolest nebrání v rozpuštění v Tobě." A Ježíš se mě dotkl rukou té části mého těla, která trpěla, a zmírnil hořkost křeče tak, že se mohu rozpomenout a rozpustit se v Něm.

27. srpna 1899

Účinek Ježíšova odchodu do duše.

Dnes ráno, když jsem viděla svého sladkého Ježíše, jsem pocítila strach, že by to nemusel být On, ale ďábel, aby mě oklamal. A Ježíš mi na můj strach odpověděl: "Já, když vidím duši poníženou, dávám své lásce přetékat jako mnoha proudům, abych ji zaplavil a posílil v dobrém. Vše opačné se děje, když je to ďábel."

30. srpna 1899

Člověk ztratil náboženství. Hrozba trestů.

Dnes ráno mě můj milovaný Ježíš vyvadl z mého těla a dal mi poznat úpadek náboženství v lidech a přípravu na válku. Řekla jsem Mu: "Pane, v jak srdcervoucím stavu se svět v této době nachází, pokud jde o náboženství. Zdá se, že to, co člověka zušlechťuje a činí ho schopným usilovat o věčný cíl, svět již neuznává. Nejvíce však člověka rozplácne, že náboženství ignorují i někteří z těch, kteří si říkají věřící, kteří by měli položit život na jeho obranu a oživení."

Ježíš se zatvářil velmi utrápeně a řekl mi: "Proto člověk žije jako zvíře - ztratil náboženství. Ale pro člověka přijdou ještě smutnější časy kvůli slepotě, do které se ponořil, tak moc, že mé Srdce bolí, když ho vidí. Ale krev, kterou způsobím, aby byla

prolita všemi druhy lidí - světskými i náboženskými - oživí toto svaté náboženství a napojí zbytek zdivočelých lidí, kteří zůstanou; a tím, že je znovu zcivilizuje, obnoví jejich ušlechtilost. Zde je třeba, aby byla prolita krev a samotné církve byly téměř zničeny - aby mohly být znovu obnoveny a existovat se svou původní prestiží a nádherou." Kdo však může říci, jaká krutá muka přijdou v budoucnu? Ale raději mlčím, protože si Ježíšem popsané události moc nepamatuji a vnímám je jen nejasně a v obrysech. Bude-li Pán chtít, abych o tom mluvila, dá mi více jasnosti, a pak se opět chopím pera na toto téma. Prozatím se tedy na tomto místě zastavím.

31. srpna 1899

Zpovědník dává Luise poslušnost, aby s Ježíšem nemluvila a odmítla ho.

Když mi zpovědník dal poslušnost, že až přijde Ježíš, mám říct: "Nemohu mluvit, jdi pryč", brala jsem to jako žert, a ne jako formální poslušnost. A tak, když Ježíš přišel, téměř jsem nedbala na příkaz, který jsem dostala a odvážila jsem se mu říci: "Můj dobrý Ježíši, podívej se, co chce otec udělat." A tím jsem se odvážila neposlušnosti.

Ježíš mi řekl: "Dcero, odříkání".

Odpověděla jsem: "Ale, Pane, to je vážná věc. Jde o to, že Tě musím nechtít, jak to mám udělat?"

Podruhé řekl: "Odříkání".

Namítla jsem: "Ale Pane, co to říkáš? Víš snad, že nemohu být bez Tebe?"

A on potřetí: "Má dcero, odříkání". A zmizel.

Kdo může říci, jak jsem se cítila, když jsem viděla, že Ježíš chce, abych se podrobila poslušnosti?

1. září 1899

Krutý boj Luisy za poslušnost. Není možné oddělit od Ježíše toho, kdo je s ním ztotožněn. Poslušnost, nejmocnější bojovnice, byla pro Ježíše vším. Jeho úkolem je dát smrt, aby dal život.

Když přišel zpovědník, zeptal se mě, jestli jsem vykonala poslušnost, a když jsem mu řekla, jak se věci mají, obnovil poslušnost - že nemám za žádnou cenu rozmlouvat s Ježíšem, svou jedinou útěchou, a že ho mám odehnat, pokud přijde. A tak, když jsem pochopila, že to, co mi bylo dáno, je pravá poslušnost, jsem ve svém nitru řekla "*Fiat Voluntas Tua*", také v tomto. Ale - ach, kolik mě to stojí! Jak kruté mučednictví! Cítím se, jako bych měla v srdci zapíchnutý hřeb, který ho proráží skrz naskrz; a protože srdce je zvyklé neustále prosit a toužit po Ježíši - natolik, že stejně jako je nepřetržitě dýchání a tlukot srdce, tak se mi zdá, že je nepřetržitě i mé toužení a chtění mého jediného Dobra - chtít tomu zabránit by bylo jako chtít zabránit někomu jinému, aby dýchal, nebo aby mu bušilo srdce. Jak by mohl někdo žít? Přesto je třeba nechat zvítězit poslušnost. Ach Bože, jaká bolest, jaká ukrutná muka! Jak zabránit srdci, aby si samo neřeklo o život? Jak ho

zastavit? Moje vůle se nasadila ze všech sil, aby moji poslušnost udržela, ale protože bylo třeba velké bdělosti, neustále, čas od času se unavila a znechutila a srdce se dalo na útěk a prosilo o Ježíše. Kdyby si toho vůle všimla, nasadila by ještě větší sílu, aby to zastavila, ale ona - ne, velmi často prohrává. Proto se mi zdálo, že se dopouštím neustálých skutků neposlušnosti. Ach, jaké kontrasty, jaká krvavá válka, jaká smrtelná muka prožívalo mé ubohé srdce! Ocitla jsem se v takových omezeních a v takovém utrpení, že jsem měla pocit, že mě život opouští. A přece, kdybych byla mohla zemřít, bylo by to pro mě útěchou. Ale - ne; a co víc, cítila jsem smrtelné bolesti, aniž bych mohla zemřít.

A tak po celodenním prolévání nejhořčích slz, když jsem se v noci ocitla ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy laskavý Ježíš a já, donucena poslušností, jsem Mu řekla: "Pane, nechod', protože poslušnost si to nepřeje.

On se mnou soucítit a chtěl mě posílit v utrpení, v němž jsem se ocitla, a svou stvořitelenskou rukou označil mou osobu velkým znamením kříže a pak mě opustil.

Ale kdo dokáže popsat očistec, ve kterém jsem se nacházela? A co víc, nesměla jsem se vrhnout ke svému nejvyššímu a jedinému Dobru! Ach, ano, bylo mi zakázáno prosit a toužit po Ježíši! Ach! Blahoslavené duše v očištění smejí prosit - vrhat se, vylévat se směrem k Nejvyššímu Dobru; mají pouze zakázáno se Ho zmocnit. Ale já... ne, já jsem byla zbavena i této útěchy. A tak jsem celou noc nedělala nic jiného než plakala.

Když už to moje slabá povaha nemohla vydržet, vrátil se rozkošný Ježíš, který se mnou chtěl mluvit, a já, pamětlivá poslušnosti, která chce vládnout nade vším, jsem Mu hned řekla: "Můj milý Živote, nemohu mluvit. Prosím, nepřicházej, neboť poslušnost si to nepřeje. Chceš-li, aby byla pochopena Tvá Vůle, jdi k ní." A tak se Ježíš obrátil k poslušnosti.

Zatímco jsem to říkala, uviděla jsem zpovědníka. Ježíš k němu přistoupil a řekl mu: "To je pro mé duše nemožné. Udržuji je tak ponořené ve Mně, že tvoří jednu podstatu; natolik, že už není možné rozlišit jednu od druhé. Je to, jako když se smíchají dvě látky - jedna se přelije do druhé; a kdyby je pak někdo chtěl oddělit, bylo by zbytečné na to jen pomyslet. Stejně tak je nemožné, aby se ode Mne oddělily mé duše." Po těchto slovech odešel a já jsem zůstala ve svém trápení - větším než předtím. Srdce mi tlouklo tak silně, že jsem cítila, jak mi puká hrud'.

Poté jsem se, nedokážu vysvětlit jak, ocitla jsem se mimo své tělo a zapomněla jsem - nevím jak - na přijatou poslušnost, bloudila jsem po nebeské klenbě, plakala, křičela a hledala svého sladkého Ježíše. Najednou jsem Ho uviděla, jak se ke mně blíží a vrhá se mi do náruče, celý hořící a toužící. Brzy jsem si však vzpomněla na přijatý příkaz a řekla jsem Mu: "Pane, ať mě dnes ráno nepokoušíš. Copak nevíš, že poslušnost si to nepřeje?" "Vím," odpověděl ..

Řekl: " Posla mě zpovědník, proto jsem přišel."

Odpověděla jsem: "To není pravda. Jsi snad nějaký démon, který mě chce oklamat a přimět mě, abych nesplnila poslušnost?"

Ježíš řekl: "Já nejsem démon".

Odpověděla jsem: "Nejsi-li démon, udělejme si navzájem znamení kříže."

Tak jsme se navzájem označili křížem. Pak jsem pokračovala a řekl jsem mu: "Je-li pravda, že Tě poslal zpovědník, pojďme k němu, aby se sám přesvědčil, zda jsi Ježíš Kristus, nebo démon. Paki budu mít jistotu."

Šli jsme tedy ke zpovědníkovi, a protože Ježíš byl ještě dítě, položila jsem mu ho do náruče a řekl mi: "Otče, podívej se sám: je to můj sladký Ježíš, nebo ne?"

Když byl blahoslavený Ježíš u otce, řekla jsem mu: "Jsi-li opravdu Ježíš, polib zpovědníkovi ruku. V duchu jsem si pomyslela, že pokud je to Pán, přijme ponížení políbit mu ruku, zatímco pokud je to démon, nepřijme to. A Ježíš ji políbil, ačkoli to nebylo člověku, ale kněžské autoritě - tímto způsobem ji políbil. Poté se zdálo, že zpovědník Ježíše prosí, aby sám řekl, jestli je démon, ale když ho Ježíš přesvědčil, že ne, zpovědník Ho vrátil do mé náruče. Ale přesto se mé ubohé srdce nemohlo těšit z objetí mého milovaného Ježíše, protože Jeho Božská poslušnost držela i Ježíše jako sputaného - brzdila Ho, a nedovolila Mu vylít, ani vyslovit slovo lásky .

Ó, svatá poslušnost! Jak jsi silná a mocná! Vidím tě před sebou v těchto dnech mučednictví jako nejmocnějšího bojovníka, od hlavy až k patě vyzbrojeného meči, a šípy; plného všech těch nástrojů, které jsou schopny zranit. A když vidíš, že mé ubohé srdce, unavené a skleslé, chce být povzbuzeno, hledá své osvěžení, svůj život, svůj střed, k němuž se cítí přitahováno jako magnetem - hledíš na mě tisícem očí a ze všech stran mě zraňuješ smrtelnými ranami. Ó, prosím, slituj se nade mnou a nebuď ke mně tak krutá!

Ale zatímco to říkám, ozývá se v mém uchu hlas mého milovaného Ježíše, který říká: "Chci, aby poslušnost byla vším i pro tebe. Díky poslušnosti jsem se narodil, díky poslušnosti jsem zemřel. Všechny rány, které mám na svém těle, jsou rány a znamení, které Mi způsobila poslušnost. S rozumem jsi řekla, že je jako nejmocnější bojovník, vyzbrojený všemi druhy zbraní, které jsou schopné zranit. Ve skutečnosti ve Mně nezanechala ani kapku krve, roztrhala mé tělo na kusy, vykloubila mi kosti, zatímco mé ubohé Srdce, vyčerpané a krvácející, stále hledalo úlevu u toho, kdo by se nade Mnou slitoval. Jednala se Mnou víc než jako s krutým tyranem, teprve pak se spokojila s poslušností, když Mě obětovala na kříži a viděla Mě vydechnout naposledy jako oběť své lásky. A to proč? Protože služba této nejmocnější bojovnice je obětovat duše; proto nedělá nic jiného, než že vede nelítostnou válku proti těm, kteří se pro ni zcela neobětují. A tak je jí jedno, zda duše trpí, nebo se těší, zda žije, nebo umírá; její oči se soustředí na to, zda zvítězí, protože do jiných věcí nezasahuje. Jméno této bojovnice je tedy "vítězství", protože všechna vítězství přiznává poslušným duším; a když se zdá, že umírá, teprve tehdy začíná pravý život. Co většího mi neposkytla poslušnost? Skrze ni jsem přemohl smrt, porazil peklo, osvobodil člověka z jeho pout, otevřel nebe; a jako vítězný Král jsem se zmocnil svého království - nejen pro sebe, ale pro všechny své děti, které budou mít prospěch z mého Vykoupení. Ach, ano, je pravda, že mě stála život, ale jméno 'poslušnost' zní mému sluchu sladce, a proto mám tolik lásky k poslušným duším".

Pokračuji tam, kde jsem skončila.

Po chvíli přišel zpovědník, a když jsem mu řekla, co je uvedeno výše, obnovil poslušnost - abych pokračovala stejným způsobem. Řekla jsem mu: "Otče, dovol mi alespoň dát svému srdci svobodu, abych mohla Ježíše, až přijde, požádat, aby mi dovolil praktikovat poslušnost tím, že řeknu: "Nepřicházej, nemůžeme spolu mluvit." A zpovědník řekl: "Udělej, co můžeš, abys ho zastavila, a když to nejde, dej mu svobodu."

2. září 1899

Stále stejná poslušnost, ale o něco mírnější.

A tak se zdálo, že s touto poslušností, trochu mírnější, začalo mé srdce z mrtvého opět trochu žít. Přesto však nepřestalo být trýzněno v tisíci podobách; vlastně když by poslušnost viděla, že se srdce ještě na chvíli zastaví v hledání svého Stvořitele a téměř by si v něm chtělo odpočinout, protože mu docházejí síly, vrhla by se na mě a zranila by mě po celém těle svými drápy. A pak, když bych musela opakovat ten refrén, když by se blahoslavený Ježíš zviditelnil: "Nepřicházej, nemohu s tebou rozmlouvat, protože poslušnost to nechce" - nebylo to pro mě to nejstrašnější a nejkrutější mučednictví?

Pak, když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj sladký Ježíš a já jsem Mu ukázala, jaký příkaz jsem dostala, a On odešel. Jen jednou, když jsem Mu říkala: "Nepřicházej, protože poslušnost si to nepřeje", mi řekl: "Má dcero, měj stále před očima světlo mého umučení, neboť při pohledu na mé nejtrpčí bolesti se ti ty tvé budou zdát malé, a když se zamyslíš nad příčinou, pro kterou jsem vytrpěl tolik nesmírných bolestí, totiž nad hříchem, budou se ti tvoje malé viny zdát těžké. Na druhou stranu, pokud ve mně nerozjímáš, budou ti i ty nejmenší utrpení připadat těžké a těžké viny budeš považovat za nic." A zmizel.

Po chvíli přišel zpovědník, a když jsem se ho zeptala, jestli mám v té poslušnosti pokračovat, řekl mi: "Ne, můžeš mu říkat, co chceš, a držet ho, jak chceš."

Zdá se, že jsem nyní osvobozena a že se nemusím tolik potýkat s tímto mocným bojovníkem; jinak by tentokrát nabyl takové síly, že by mi přivodil smrt. Nechal by mě však dosáhnout velkého zisku, neboť bych se spojila s Nejvyšším dobrem - navždy, ne v přestávkách; a poděkovala bych mu. Nejen to, ale zpívala bych mu i chvalo zpěv poslušnosti - to jest chvalo zpěv vítězství; a pak bych se vysmála vši síle bojovníka-paní poslušnosti.

Ale zatímco to říkám, objevilo se přede mnou zářivé a krásné oko s hlasem, který říkal: "A já bych se s tebou spojil a radoval bych se z tvého smíchu, protože to by bylo mé vítězství."

Řekla jsem: "Ó milá paní poslušnosti... a po společném smíchu bych tě nechala přede dveřmi ráje, abych ti řekla: "Sbohem" - už tě "neuvídím", abych s tebou už neměla nic společného; a dala bych si velký pozor, abych tě nepustila dovnitř."

5. září 1899

Jak Ježíš postupně působí dokonalost.

Dnes ráno jsem se ocitla v takové sklíčenosti a viděla jsem se tak špatně, že jsem se považovala za nesnesitelnou. Když přišel Ježíš, vyprávěla jsem Mu o svých bolestech a o tom, v jakém bídém stavu se nacházím, a On mi řekl: "Má dceru, neztrácej srdce. Je to můj obvyklý způsob, jak působit dokonalost postupně, a ne všechno najednou, aby se duše, když vidí, že jí stále něco chybí, přemáhala a vynaložila veškeré úsilí, aby dosáhla toho, co jí chybí, aby se Mi více líbila a více se posvětila. A Já, přitahován těmito činy, se cítím nucen jí dávat nové milosti a nebeské přízně, a tak se mezi duší a Bohem vytváří obchod, plně božský. Jinak by duše, kdyby v sobě měla plnost dokonalosti, a tedy i všech ctností, nenašla cestu, jak se snažit a více se Mi líbit, a tak by chyběl troud, jímž by se rozhořel oheň mezi stvořením a Stvořitelem."

Kéž je Pán vždy chválen!

9. září 1899

Víra, naděje a láska. Duše, královský palác Boží.

Ježíš přichází dál, ale ve zcela novém vzhladu. Zdálo se, že z Jeho požehnaného Srdce vychází kmen stromu, který obsahuje tři různé kořeny. Tento kmen se přerůstal z Jeho Srdce do mého a vycházející z mého Srdce tvořil mnoho krásných větví, obtěžkaných květy, plody, perlami a drahokamy, zářícími jako nejzářivější hvězdy. Když se nyní můj milující Ježíš viděl ve stínu tohoto stromu, úplně se bavil; tím spíše, že ze stromu padalo mnoho perel, které tvořily krásnou ozdobu Jeho Nejsvětějšího Lidství. Když byl v této pozici, řekl mi: "Má nejdražší dceru, tři kořeny, které vidíš a které tento strom obsahuje, jsou Víra, Naděje a Láska. To, že vidíš tento kmen, který vychází ze Mne a vstupuje do tvého srdce, znamená, že neexistuje žádné dobro, které by duše vlastnila a které by nepocházelo ode Mne. Po Víře, Naději a Lásce je pak prvním rozvinutím tohoto kmene to, že dává poznat, že všechno dobré pochází od Boha, že stvoření nemají nic vlastního, jen svou nicotu, a že tato nicota nedělá nic jiného, než že Mi dává svobodu abych do nich vstoupit a dělal, co chci. Existují však i jiná "nic" - tedy jiné duše -, které svou lidskou vůlí kladou odpor, takže jim chybí poznání. Proto nevytváří ani kmen, ani větve, ani plody, ani nic jiného, co by bylo dobré. Větve, které tento strom obsahuje, se všemi ozdobami v podobě květů, plodů, perel a drahých kamenů, představují všechny různé ctnosti, které může duše mít. Nuže, kdo dal život tak krásnému stromu? Jistě kořeny. To znamená, že Víra, Naděje a Láska vše objímají a obsahují všechny ctnosti, a to do té míry, že jsou tam umístěny jako základ a základ stromu a bez nich nemůže vzniknout žádná jiná ctnost".

Pochopila jsem také, že květy znamenají ctnosti, plody znamenají utrpení, drahé kameny a perly znamenají utrpení od duší trpících jen z čisté lásky k Bohu. Proto tyto padající perly, tvořily tu krásnou ozdobu pro našeho Pána.

Když jsem seděla ve stínu tohoto stromu, Ježíš se na mě podíval s něhou, celý otcovský, a zachvácen přívalem lásky, který jako by v sobě nemohl zadržet, mě pevně objal a začal

říkat: "Jak jsi krásná! Jsi moje prostá holubice, můj milovaný příbytek, můj živý chrám, v němž se mi líbí těšit se spojením s Otcem a Duchem svatým. Tvé neustálé strádání pro Mne, Mi ulevuje a osvěžuje Mne od neustálých urážek, které Mi dávají tvorové. Věz, že láska, kterou k tobě chovám, je tak velká, že jsem nucen ji částečně skrývat, abys nezbláznila, ale žila. Ve skutečnosti, kdybych ti ji ukázal, nejenže bys zbláznila, ale nemohla bys dál žít; tvou slabou přirozenost by pohltily plameny Mé lásky." Zatímco to říkal, cítila jsem se celá zmatená a zničená a cítila jsem, jak se propadám do propasti své nicoty, protože jsem se viděla celá nedokonalá; zvláště jsem si všimla své nevděčnosti a chladnosti vůči tolika milostem, které mi Pán dává. Doufám však, že vše bude k Jeho slávě a cti, a s pevnou důvěrou doufám, že v úsilí své lásky bude chtít překonat mou zatvrzelost.

16. září 1899

Účinky a hodnota utrpení pouze pro Boha.

Dnes ráno přišel můj rozkošný Ježíš, a protože jsem se obávala, že by to mohl být ďábel, řekla jsem mu: "Dovol mi, abych ti udělala na čelo křížek." A právě při této větě jsem ho označila, a tak jsem zůstala klidnější a bezpečnější.

Blahoslavený Ježíš se zdál být unavený a chtěl si ve mně odpočinout, a protože jsem se i já cítila unavená z utrpení posledních dní, zejména kvůli Jeho velmi malému počtu návštěv, cítila jsem potřebu si v Něm odpočinout. A tak mi po chvíli společného jednání řekl: "Životem srdce je láska. Jsem jako nemocný člověk, který hoří horečkou a stále hledá osvěžení, úlevu od ohně, který ho stravuje. Mou horečkou je láska, ale odkud mám čerpat občerstvení a úlevu, které jsou nejvhodnější pro oheň, jenž mě stravuje? Z bolestí a námahy, kterou trpí duše Mnou milované, a to pouze z lásky ke Mně. Často čekám a čekám na ten okamžik, kdy se ke Mně duše obrátí, aby Mi řekla: "Pane, jen z lásky k Tobě chci trpět tuto bolest." Vždycky mě to posílí a občerství. Ach ano, to jsou pro Mne nejvhodnější úlevy a občerstvení, které Mne povzbuzují a tlumí oheň, který Mne stravuje."

Potom, celý zchřadly, se vrhl do mé naruče, aby si odpočinul. Zatímco Ježíš odpočíval, jsem pochopila mnoho věcí o slovech, která pronesl, zejména o utrpení z lásky k Němu. Ó, mince nevyčísitelné hodnoty! Kdybychom to všichni věděli, soutěžili bychom mezi sebou, kdo bude trpět víc. Domnívám se však, že jsme všichni krátkozrací v poznání této tak vzácné mince, a proto člověk nedosáhne jejího poznání.

19. září 1899

Ovoce víry, naděje a lásky.

Dnes ráno jsem byla trochu znepokojena, zejména kvůli strachu, že nepřichází Ježíš, ale ďábel, a že můj stav nemusí být Boží vůle. Zatímco jsem byla v této úzkosti, přišel můj obdivovaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, nechci, abys nad tím ztrácela čas přemýšlením. Odvádíš tím pozornost ode Mne a způsobuješ, že ti chybí pokrm, kterým by ses mohla živit. Chci, abys myslela jen na to, že Mě miluješ a zůstáváš celá opuštěná ve Mně, protože tak Mi budeš nabízet pokrm, který Mi velmi chutná - a to nejen občas, jak by

tomu bylo, kdybys takto pokračovala, ale neustále. Nebylo by to pro tebe největší uspokojení - aby tvá vůle tím, že zůstaneš opuštěná ve Mně a budeš Mě milovat, byla pokrmem pro Mne, tvého Boha?"

Poté mi ukázal své Srdce, které obsahovalo tři různé světelné koule, jež pak tvořily jednu. A Ježíš, pokračoval ve své řeči: "Světelné koule, které vidíš v mém Srdci, jsou víra, naděje a láska, které jsem přinesl na zem, abych obšťastnil trpícího člověka tím, že mu je nabídnu jako dar. Nyní chci i tobě dát ještě zvláštnější dar." A zatímco to říkal, z těch světelných koulí vycházelo mnoho světelných vláken, která zaplavovala mou duši jako jakási síť, a já jsem v ní zůstávala. Ježíš řekl: "Chci, abys svou duši zaměstnávala takto. Nejprve vzlétni na křídlech Víry a v tomto světle, ponořena do něj, budeš poznávat a získávat stále více novinek o Mně, svém Bohu; ale tím, že Mě budeš více poznávat, budeš mít pocit, že se tvá nicota téměř rozplynula, a nebudeš se mít o co opřít. Ty se však více vzneseš a ponoříš se do nesmírného moře Naděje, které se skládá ze všech mých zásluh, které jsem získal během svého smrtelného života, a ze všech bolestí mého Umučení, které jsem také daroval člověku. Jedině skrze ně můžeš doufat v nesmírné statky Víry, protože neexistuje jiný způsob, jak je získat. Když tedy využiješ těchto mých zásluh, jako by byly tvé vlastní, tvé "nic" se už nebude cítit rozpuštěné a klesající do propasti nicoty, ale získá nový život, bude zkrášleno a obohaceno tak, že na sebe přitáhne samotné božské pohledy. Pak už duše nebude bázlivá, ale Naděje jí bude dodávat odvahu a sílu takovým způsobem, že ji učiní stabilní jako sloup vystavený všem útokům a negativním vlivům vzduchu, jimiž jsou různé životní útrapy a které s ní ani trochu nepohnou. A Naděje způsobí, že se duše nejen beze strachu ponoří do nesmírného bohatství Víry, ale učiní se jeho majitelkou; a díky Naději dosáhne takového bodu, že učiní samotného Boha svým vlastnictvím. Ach, ano! Naděje způsobuje, že duše dosáhne, kamkoli chce; Naděje je brána do nebe - jen díky ní se může otevřít, protože ten, kdo ve všechno doufá, všechno získá. Když pak duše dosáhne toho, že učiní vlastním samotného Boha, okamžitě, bez jakékoli překážky, se ocitne v nesmírném oceánu Lásky a přinese sebou Víru a Naději. Ponoří se do něj a vytvoří se Mnou, svým Bohem, jeden oceán Lásky."

Nejmilejší Ježíš pokračoval: "Víra je král, Láska je královna a Naděje je jako mírumilovná matka, která všechno uklidňuje. U Víry a Lásky totiž může docházet k nejistotám a pochybnostem, ale Naděje, která je poutem míru, vše proměňuje v pokoj. Naděje je oporou, Naděje je osvěžením; a když duše, která se pozvedá prostřednictvím Víry, vidí krásu, svatost a lásku, s jakou je milována Bohem, cítí se přitahována k tomu, aby Ho milovala. Ale když vidí svou nedostatečnost, jak málo dělá pro Boha a jak by Ho měla milovat, ale nedělá to, cítí se znepokojená a ztrácí svůj pokoj a téměř se neodvažuje přiblížit se k Bohu - ihned vystupuje tato usmířující matka a staví se mezi Víru a Lásku a začíná vykonávat svůj úřad usmířovatelky. Učiní duši opět pokojnou, postrčí ji, pozvedne ji, dodá jí nové síly. Nese ji před krále Víry a královnu Lásky, a omlouvá duši, klade před ni novou dávku svých zásluh a prosí je, aby ji přijali. A Víra a Milosrdná Láska s pohledem upřeným jen na tuto mírumilovnou matku, tak něžnou a soucitnou, přijímají duši a Bůh tvoří potěšení duše a duše potěšení Boha."

Ach, svatá Naděje, jak jsi obdivuhodná! Představuji si, že vidím duši, která je posedlá touto krásnou Nadějí, jako vznešeného poutníka, který kráčí, aby šel a zmocnil se země,

kteřá mu přinese celé štěstí. Protože je však neznámý a putuje zeměmi, které mu nepatří, někteří se mu posmívají, někteří ho urážejí, někteří ho svlékají z šatů a někteří dojdou až k tomu, že ho bijí, a dokonce mu vyhrožují, že ho zabijí. A ušlechtilý poutník - co si počne ve všech těchto zkouškách? Nechá se vyvést z míry? Ach, ne - nikdy! Naopak, vysměje se těm, kdo mu to všechno dělají, a protože s jistotou ví, že čím více bude trpět, tím více bude ctěn a oslavován, až přijde, aby se zmocnil své země, sám dráždí lidi, aby ho trápili ještě víc. On je však stále klidný, těší se nejdokonalejšímu míru, ba co víc, i uprostřed těchto urážek zůstává tak klidný, že zatímco ostatní kolem něj jsou všichni ve střehu, on stále spí v lůně svého vytouženého Boha. Kdo tomuto poutníkovi uděluje tolik klidu a tolik pevnosti při pokračování v cestě, kterou podnikl? Jistě Naděje ve věčné statky, které budou jeho; a protože jsou jeho, překoná všechno, aby se jich zmocnil. S myšlenkou, že jsou jeho, je začne milovat, a tak naděje přeroste v lásku.

Kdo tedy může říci, co mi světlo požehnaného Ježíše dává vidět? Raději bych o tom pomlčela, ale vidím, že paní poslušnost, která odkládá své přátelské přetvářky přátelství, na sebe bere podobu bojovníka a vyzbrojuje se zbraněmi, aby proti mně vedla válku a zranila mě. Ó, prosím! Nezbrojte tak rychle - odložte drápy, buďte zticha, neboť udělám, co mi řeknete, jak jen budu moci, a tak zůstaneme navždy přáteli.

Když se duše ponoří do nejrozsáhlejšího moře lásky, zakouší nevýslovné rozkoše a těší se z radostí, které jsou pro smrtelnou duši nevýslovné. Všechno je láska; její vzdechy, tlukot jejího srdce, její myšlenky jsou jako mnoho zvučných hlasů, které nechává znít kolem svého nejmilovanějšího Boha. Všechny tyto hlasy jsou z lásky a volají Ho k sobě takovým způsobem, že požehnaný Bůh, přitahován a zraňován těmito láskyplnými hlasy, je opětuje, a tak se stává, že Jeho vzdechy, tlukot Jeho srdce a celá Božská bytost neustále volají duši k Bohu.

Kdo tedy může říci, jak duši zraňují tyto hlasy? Jak začne blouznit, jako by ji zachvátila nejhorlivější horečka; jak běží, téměř šílená se vrhá do milujícího Srdce svého Milovaného, aby našla občerstvení, a jak nasává proudy božských rozkoší? Opájí se láskou a v opojení pronáší chvalozpěvy, které všechny hlásají lásku, pro svého nejsladšího ženicha. Ale kdo může říci, co všechno se děje mezi duší a Bohem? Kdo může mluvit o této lásce, která je samotným Bohem?

V tu chvíli vidím obrovské světlo a má mysl zůstává omámená; uplatňuje se tu na jednom, tu na druhém místě a já se to snažím napsat na papír, ale cítím, že se při vyjadřování zadržávám. A tak nevím, co dělat, prozatím mlčím a věřím, že mi to paní poslušnost tentokrát odpustí. Protože kdyby mi chtěla něco zazlívát, nebyla by tentokrát v právu. Ona mě omezila tím, že mi nedala k dispozici plynulejší jazyk, abych se mohla vyjádřit." Pochopila jsi to, nejctihodnější poslušnosti? Zůstáváme v míru, nebo ne?"

21. září 1899

Rozdíly s poslušností paní. Účel Luisina stavu.

Ale kdo by to řekl? Navzdory tomuto jejímu omezení, že mi nedává schopnost se projevit, slečna poslušnost se urazila a začala se chovat jako krutý tyran - a dosáhla takové krutosti, že mi vzala pohled na mé milující Dobro, mou jedinou útěchu. Opravdu

se ukazuje, že se někdy také chová jako malá holčička: když má na něco chuť, pokud to nedostane s dobrým vychováním, ohluší dům křikem a pláčem, až je člověk nucen ji uspokojit. Neexistují žádné důvody, neexistuje žádný způsob, jak ji přesvědčit. Takže takhle se paní poslušnost chová. Bravo! - Nevěřila bych, že je taková. Protože si chce prosadit svou, nutí mě, abych psala o Milosrdné Lásce i když mně to nejde a píši koktavě. Ach, svatý Bože! Ty sám ji trochu přiměj k rozumu, protože to opravdu takhle dál nejde. A ty, ó poslušnosti, vrať mi mého sladkého Ježíše - už mě neřež do živého. Prosím tě, abys mi už neodnímal pohled na mé nejvyšší Dobro, a slibuji ti, že i když se zadrhnu, budu psát, jak budeš chtít. Prosím tě jen o milost, abys mě nechala pár dní zotavit, protože moje příliš malá mysl už nemůže snést ponoření do toho obrovského oceánu božské Lásky, zvláště proto, že v něm víc vidím svou bídu a svou ošklivost a při pohledu na Lásku, kterou ke mně Bůh chová, cítím, že se skoro zblázním; a tak se moje slabá povaha cítí slabá a víc už nemůže snést. Zatím se však budu psát o jiných věcech, abych pak pokračovala v Lásce.

Pokračuji ve své špatném vyprávění. Zatímco jsem se v duchu zabývala výše řečenými myšlenkami, říkala jsem si: "K čemu by mi to bylo, kdybych to, co píšu, sama nepraktikovala? Toto psaní by jistě bylo mým odsouzením." Zatímco jsem o tom přemýšlela, přišel blahoslavený Ježíš a řekl mi: "Toto psaní poslouží k tomu, aby se vědělo, kdo je ten, který k tobě mluví a obývá tvou osobu. A pak, pokud to neposlouží tobě, mé světlo poslouží jiným, kteří si přečtou, co tě nutím psát." A tak jsem si uvědomila, že to, co píšu bude sloužit nejen mně, ale i mnoha jiným, kteří to budou číst.

Kdo může říci, jak mne mrzelo pomýšlení, že jiní budou využívat milostí, které mi dává, když budou číst tyto spisy, a já, která je přijímám, ne? Neodsoudí mě? A pak, při pouhém pomýšlení, že by mohly skončit v rukou jiných, mě bolí srdce bolestí a červenám se sama nad sebou. Nyní, když zůstávám v největším utrpení, stále si říkám: "K čemu je můj stav, když poslouží k odsouzení? K čemu je mi to, že jsem v takovém stavu?" A můj nejmilejší Ježíš, který se vrátil, mi řekl: "Můj život byl nutný pro spásu národů, a protože jsem v něm nemohl pokračovat na zemi, vybírám si, koho chci, abych v něm pokračoval, a tak pokračoval ve spáse národů. To je účel tvého stavu."

22. září 1899

Odpor k psaní.

Cítila jsem, že mi v srdci uvízl hřebík kvůli slovům, která včera pronesl sladký Ježíš, a On, vždy vlídný k tomuto ubohému hříšníkovi, aby ulevil mým bolestem, přišel a celý soucitný mi řekl: "Má dcero, nechtěj se už déle trápit. Věz, že všechno, co tě nutím psát, ať už o ctnostech, nebo ve formě přirovnání, není nic jiného, než že tě nutím zobrazit sebe samu a dokonalost, kterou jsem dal tvé duši dosáhnout."

Ach, Bože! Jak velký odpor cítím, když píšu tato slova - protože to, co říkám, mi nepřipadá pravdivé. Cítím, že stále ještě nechápu, co je to ctnost a dokonalost, ale paní Poslušnost to tak chce, a je lepší ji přijmout, než s ní bojovat; tím spíš, že má dvě tváře: Když člověk udělá, co poslušnost říká, vezme na sebe podobu dámy a pohladí tě jako nejvěrnější přítel - ba co víc, slíbí ti všechny statky, které jsou na nebi i na zemi; ale pak, jakmile zjistí stín odporu, okamžitě při pohledu na ni vidíte, že se nepozorovaně změnila

v bojovníka, který se chystá vyzbrojit zbraněmi, aby tě zranil a zničil. Ach, můj Ježíši, co je to za ctnost, která nutí člověka trást se při pouhém pomyšlení na ni?

Když mi Ježíš říkal tato slova, řekla jsem mu: "Můj dobrý Ježíši, k čemu je mé duši tolik milostí, když mi pak ztrpčují celý život, zvláště kvůli hodinám tvého strádání? Ve skutečnosti je pro mě pochopení toho, kdo jsi a o koho jsem ochuzena, neustálým mučednictvím. Neslouží mi tedy k ničemu jinému než k tomu, abych žila v neustálém trápení. Ježíš dodal: "Když člověk ochutná sladkost nějakého pokrmu a pak je nucen vzít si hořké, zdvojnásobí svou touhu po sladkém, aby odstranil hořkost. A to takovému člověku přináší mnoho dobrého, protože kdyby vždy ochutnával sladkost, aniž by kdy ochutnal hořkost, sladkosti by si nevážil. Kdyby však vždy ochutnával hořkost, aniž by poznal sladkost, tím, že by ji nepoznal, by po ní ani netoužil; proto jedno i druhé působí dobro. Tak je to dobré i pro tebe." Řekla jsem: "Můj Ježíši, nejtrpělivěji snášející duši tak ubohou a nevděčnou - odpusť mi. Zdá se mi, že tentokrát chci zkoumat příliš mnoho. Ježíš odpověděl: "Netrap se, to já sám vyvolávám tyto těžkosti ve tvém nitru, abych měl příležitost s tebou rozmlouvat a také tě ve všem poučit."

25. září 1899

Luisa, ochránkyně Ježíše a tvorů.

V duchu jsem si říkala: "Kdyby se tyto spisy dostaly někomu do rukou, ten člověk by mohl říct: "Musí to být dobrá křesťanka, když jí Pán dává tolik milostí", aniž by věděl, že navzdory tomu všemu jsem stále tak špatná. Zde je vidět, jak lidé mohou klamat sami sebe, a to jak v dobrém, tak ve zlém. Ach, Pane! Ty jediný znáš pravdu a hloubku srdcí. Zatímco jsem o tom přemýšlela, přišel blahoslavený Ježíš a řekl mi: "Moje milovaná, a co kdyby lidé věděli, že ty jsi moje i jejich ochránce!"

Řekla jsem: "Můj Ježíši, co to říkáš? Řekl: "Což není pravda, že mě bráníš před bolestmi, které mi způsobují lidé, tím, že se stavíš mezi mě a ně, a že na sebe bereš ránu, kterou mám dostat, i tu, kterou mám vylít na ně? A pokud ji někdy na sebe nepřijmeš, je to proto, že ti to nedovolím, a to k tvému velkému zármutku až k nářku na Mne. Můžeš to snad popřít?"

"Ne, Pane, nemohu to popřít, ale vidím, že je to něco, co jsi do mě vlil Ty sám - proto říkám, že to není proto, že jsem dobrá, a docela se stydím, když slyším, jak mi říkáš tato slova."

26. září 1899

Odpor k psaní. Jak je Nejsvětější Panna předzvěstí milosti. Abstraktní vidění a intuitivní vidění.

Dnes ráno, když přišel můj obdivuhodný Ježíš, mě vyvedl z mého těla, ale k mému největšímu zármutku jsem Ho viděla zezadu, a i když jsem Ho prosila, aby mi dovolil vidět Jeho nejsvětější tvář, nebylo to možné. Ve svém nitru jsem si stále říkala: "Kdo ví, jestli to není kvůli mým odporům proti poslušnosti psát, že mi nesměl ukázat svou obdivuhodnou tvář." A tak jsem si říkala: "Ne, ne." A zatímco jsem to říkala, plakala

jsem. Když mě nechal plakat, otočil se a řekl mi: "Neberu tvé námitky v úvahu, protože tvá vůle je tak ztotožněna s Mou, že nemůžeš chtít nic jiného než to, co chci Já sám. A tak, i když je ti to odporné, zároveň se cítíš být k tomu přitahována jako magnetem; proto tvé odpory neslouží k ničemu jinému než k tomu, aby ctnost poslušnosti byla krásnější a zářivější. Proto si jich nevšímám."

Když jsem se pak dívala na Jeho nejkrásnější tvář, pocítila jsem ve svém nitru nepopsatelnou spokojenost; obrátila jsem se k Němu a řekla: "Má nejsladší Lásko, když mám takovou radost z pohledu na Tebe, jaké to muselo být pro naši Královnu Maminku, když ses uzavřel v Jejím nejčistším lůně? Jakou spokojenost, kolik milostí jsi Jí dal? Odpověděl: "Má dcero, požitků a milostí, které jsem do Ní vlil, bylo tolik a tolik, že ti stačí říci, že tím, čím jsem já svou přirozeností, se naše Matka stala milostí; tím spíše, že neměla žádný hřích, a proto v Ní mohla moje milost svobodně vládnout. Není nic z mé bytosti, co bych Jí nedal."

V tu chvíli se mi zdálo, že naši Královnu Matku vidím jako jiného Boha, jen s tím rozdílem, že u Boha je to jeho vlastní přirozenost, zatímco u Nejsvětější Marie je to získaná milost. Kdo může říci, jak omámená jsem zůstala; jak jsem byla duchem ztracena, když jsem viděla znamení tak úžasné milosti? Obrátila jsem se tedy k Němu a řekla: "Můj milý Dobrotivý, naše Matka měla tolik dobra, protože ses jí intuitivně ukázal. Ráda bych věděla, jak se mi ukazuješ - abstraktním nebo intuitivním zrakem? Kdo ví, zda vůbec abstraktním." A On: "Chci, abys pochopila rozdíl, který je mezi jedním a druhým. Při abstraktním vidění duše kontempluje Boha, zatímco při intuitivním vidění do něj vstupuje a získává milosti - to znamená, že v sobě přijímá účast na Božském Bytí. Kolikrát jsi měla účast na mém Bytí? To utrpení, které se ti zdá téměř přirozené, ta čistota, díky níž dosahuješ pocitu, jako bys neměla tělo, a mnoho dalších věcí - nesdělil jsem ti to, když jsem tě intuitivně přitahoval k sobě?"

Ach, Pane, to je pravda! A já –“ jak Ti za to všechno děkuji? Jaká byla moje odpověď?” Při té představě se začnu červenat. Ale, ó, prosím! Odpusť mi a dej, ať je v nebi i na zemi známo, že jsem předmětem Tvého nekonečného milosrdenství.

30. září 1899

Jak je trpělivost v pokušeních podobná výživnému pokrmu.

Brzy ráno jsem strávila více než hodinu v pekle. Zběžně jsem se dívala na obraz Ježíška a myšlenka jako blesk mi řekla: "Ježíšek je můj: "Jak jsi ošklivý!" Snažila jsem se tomu nevěnovat pozornost a nenechat se vyvést z míry, abych se vyhnula nějaké hře s ďáblem. Přesto však ten ďábelský blesk pronikl do mého srdce a já cítila, že mé ubohé srdce Ježíše nenávidí. Ach ano, cítila jsem, že jsem v pekle a dělám společnost zatracencům - cítila jsem, jak se láska mění v nenávist! Ach, Bože! Jaká bolest, když Tě nemohu milovat!

Řekla jsem: "Pane, je pravda, že nejsem hodna Tě milovat, ale přijmi alespoň tuto bolest - že bych Tě chtěla milovat, ale nemohu."

Po více než hodině strávené v pekle se zdálo, že jsem se z něj díky Bohu dostala. Ale kdo může říci, jak moc bylo mé ubohé srdce smutné a oslabené kvůli válce, kterou jsem vedla mezi nenávisí a láskou? Cítila jsem takové vyčerpání sil, že se mi zdálo, že už nemám žádný život. Pak mě zastihl můj obvyklý stav, ale - ach, jak vyčerpaný! Mé srdce a všechny mé vnitřní síly, které s nevýslovnou touhou touží a jdou hledat své nejvyšší a jediné Dobro, a když ho najdou, teprve pak se zastaví a užívají si ho k největší spokojenosti, se tentokrát neodvážily pohnout. Byly tak zničené, zmatené a utopené ve své nicotě, že se nenechaly slyšet. Ach, Bože, jak krutou ránu muselo utrpět mé srdce!

Přes to všechno přišel můj vždy laskavý Ježíš a jeho utěšující pohled mi dal okamžitě zapomenout, že jsem byla v pekle, a to natolik, že jsem Ježíše ani neprosila o odpuštění. Zdálo se, že mé vnitřní síly, jakkoli ponížené a unavené, spočívají v Něm. Všude bylo ticho; na obou stranách nebylo nic než několik láskyplných pohledů, které zraňovaly srdce toho druhého.

Po nějaké době hlubokého mlčení mi Ježíš řekl: "Má dcero, mám hlad, dej mi něco." A já: "Nemám Ti co dát." Ale v tu chvíli jsem uviděla bochník chleba, podala jsem Mu ho a zdálo se, že ho jí se vši chutí. Teď jsem si ve svém nitru stále říkála: "Je to už pár dní, co mi něco řekl." Ale nebudu se ptát. Ne." A Ježíš na mou myšlenku odpověděl: "Někdy má ženich radost z toho, že může jednat se svou nevěstou a svěřit jí svá nejintimnější tajemství; jindy si pak s větším potěšením vychutnává odpočinek, když se vzájemně kochají svou krásou. Mluvení brání odpočinku a pouhé přemýšlení o tom, co má člověk říci a čím se má zabývat, odvádí jeho pozornost od pohledu na krásu ženicha nebo nevěsty. Je to však zapotřebí; ve skutečnosti poté, co si odpočinou a více pochopí krásu toho druhého, se mají více rádi a s větší silou znovu vstupují na pole, aby pracovali, jednali a hájili své zájmy. To je to, co dělám s vámi. Nejsi šťastná?"

Potom mi hlavou bleskla myšlenka na hodinu strávenou v pekle a hned jsem si řekla: "Pane, odpusť mi, kolik jsem Ti způsobila urážek." A On: "Já jsem ten, kdo vede duši hluboko do propasti, abych ji pak mohl rychleji dovést do nebe." - "Nechtěj se trápit ani znepokojovat." Pak mi dal pochopit, že ten bochník chleba, který jsem našla, není nic jiného než trpělivost, s níž jsem snášela onu hodinu krvavého boje. Proto trpělivost, ponížení a obětování Bohu toho, co člověk vytrpí v době pokušení, je výživný chléb, který člověk dává našemu Pánu a který On s velkou radostí přijímá.

1. října 1899

Ježíš mluví s hořkostí o zneužívání svátostí.

Dnes ráno se milý Ježíš dál zjevoval v tichosti, ale s velmi utrápeným výrazem; na hlavě měl nasazenou hustou trnovou korunu. Cítila jsem, jak mé vnitřní síly mlčí, a neodvážila jsem se říci jediné slovo; když jsem však viděla, že na hlavě velmi trpí, vztáhla jsem ruce a velmi opatrně trnovou korunu odstranila. Ale jakou trpkou křečí trpěl! Jak se Jeho rány ještě více otevřely a krev se vylila v potocích! Po pravdě řečeno, bylo to něco, co mučilo duši. Poté, co jsem ji odstranila, jsem si ji nasadila na hlavu a On sám mi pomohl, aby mohla proniknout dovnitř; na obou stranách vše probíhalo v klidu a tichu.

Jaké však bylo mé překvapení, když jsem se na něj po chvíli znovu podívala a viděla jsem, že stvoření svými urážkami nasazují Ježíšovi na hlavu další korunu! Ach, lidská nevěrnost! Ó, nesrovnatelná trpělivost Ježíšova, jak jsi veliká! A Ježíš mlčel a téměř se na ně nedíval, aby nevěděl, kdo jsou jeho provinilci. Znovu jsem ji odstranila, a když se všechny mé vnitřní síly probudily s nežným soucitem, jsem Mu řekla: "Mé drahé Dobro, můj sladký Živote, řekni mi něco - proč mi už nic neříkáš? Nikdy jsi nebyl zvyklý skrývat přede mnou svá tajemství. Ó, prosím! Promluvme si spolu trochu, neboť tak si trochu vylijeme smutek a lásku, které nás tíží."

Řekl: "Má dcero, ty jsi úlevou pro mé bolesti. Věz však, že ti nic neříkám, protože mě vždycky nutíš, abych lidi netrestal. Chceš se postavit proti Mé Spravedlnosti, a když neudělám, co chceš, zůstaneš zklamaná a Já cítím větší bolest, že tě neuspokojím. Proto, abych se vyhnul nespokojenosti na obou našich stranách, mlčím." Odpověděla jsem: "Můj dobrý Ježíši, zapomněl jsi snad, že Ty sám trpíš poté, co jsi využil své Spravedlnosti? Právě to, že vidím, jak trpíš v samotných tvorech, mě nutí více než kdy jindy bděle Tě nutit, abys netrestal lidi. A když pak vidím, jak se sami tvorové obracejí proti Tobě jako mnoho jedovatých zmijí, že by Tě málem připravili o život, kdyby to bylo v jejich moci, a protože se cítí být Tebou trestáni, ještě více dráždí Tvou Spravedlnost. Nemám to srdce říci *Fiat Voluntas Tua*." "Ale ať se stane, co se má stát", odpověděla jsem.

Řekl: "Moje spravedlnost už víc nesnese. Cítím se zraněn všemi - kněžími, zbožnými lidmi, světskými lidmi, zejména kvůli zneužívání svátostí. Někteří se o ně vůbec nestarají, přidávají pohrdání, jiní, kteří se jich účastní, z nich dělají konverzaci pro vlastní potěšení, a další, neuspokojení ve svých rozmarech, kvůli tomu dospívají až k tomu, že Mě urážejí. Ach, jak se mé Srdce trápí, když vidím svátosti degradované na namalované obrázky nebo na ony kamenné sochy, které se z dálky zdají být živé a působící, ale jakmile se k nim člověk přiblíží, začne odhalovat klam. Pak se jich člověk dotýká, a co nachází? Papír, kámen, dřevo - neživé předměty; a tady je to, jak jsou zcela zklamaní. Proto svátosti do značné míry zdegenerovaly, zůstalo jen u vnějšího zdání. Co tedy říci o těch, kteří zůstávají více špinaví než čistí? A pak, duch zájmu, který panuje mezi řeholníky - to je něco, nad čím je třeba zaplakat! Nezdá se ti, že jsou jejich oči zaměřeny tam, kde je největší peníz, až to ponižuje jejich důstojnost? Ale tam, kde není zájem o Boží věci, nemají ani ruce, ani nohy, aby se pohnuli jen o kousek. Duch zájmu o pozemské věci naplňuje jejich nitro natolik, že se přelévá navenek, a to do té míry, že sami svěštějí cítí jeho zápach, jsou jím pohoršeni, a to způsobuje, že jejich slovům nevěří. Ach ano, nikdo mě nešetří! Jsou někteří, kteří Mě přímo urážejí, a někteří, kteří, ačkoli by mohli zabránit tolika špatnostem, se tím neobtěžují, a tak nevím, na koho se obrátit. Ale potrestám je tak, že je učiním neschopnými, a některé zcela zničím. Tresty dosáhnou takového stupně, že kostely zůstanou opuštěné a nebude nikdo, kdo by uděloval svátosti."

Přerušila jsem ho a celá vyděšená jsem řekla: "Pane, co to říkáš?! Jsou-li někteří, kteří zneužívají svátosti, je také mnoho dobrých dětí, které je přijímají s náležitou ochotou a které by velmi trpěly, kdyby se jich nemohly účastnit. Řekl: "Jejich počet je příliš malý, a pak jejich bolest z toho, že je nemohou přijímat, bude působit jako zadostiučinění pro Mne a učiní je obětí pro ty, kdo je zneužívají." Kdo může říci, jak mučivě na mě působila

tato slova blahoslaveného Ježíše? Doufám však, že se ve svém nekonečném Milosrdenství usmíří.

3. října 1899

Luisa se zabývá paní poslušností. Kněží musí být odděleni od jakýchkoli pozemských nebo rodinných zájmů.

Dnes ráno se Ježíš dál zviditelňoval jako trpící. Neměla jsem odvahu říci svému nejtrpělivějšímu Ježíši ani slovo ze strachu, že by mohl pokračovat ve své kritické řeči o stavu řeholníků. To proto, že poslušnost chce, abych napsala všechno, i to, co se týká lásky k bližnímu, a to je pro mě tak bolestné, že jsem musela silou svých paží bojovat s paní poslušností; tím spíše, že změnila svůj vzhled na vzhled nejmocnějšího bojovníka, vyzbrojeného svými zbraněmi, aby mě vyděsila a donutila psát. Popravdě řečeno, ocitla jsem se v takovém stísnění, že jsem sama nevěděla, co mám dělat. Psát o lásce k bližnímu podle poznání, které mně dal Ježíš, mi připadalo nemožné. Cítila jsem, jak je mé srdce zraňováno tisícovými bodnutími, cítila jsem, jak mi třeští ústa a jak mi selhává odvaha, a řekla jsem jí: "Drahá poslušnosti, víš, jak moc tě miluji a že bych z lásky k tobě ráda dala svůj život, ale vidím, že to nemohu udělat, a ty sama vidíš, jakou trýzeň prožívá má duše. Ó, prosím! Nedělej si ze sebe nepřítele, nebuď ke mně tak nemilosrdná, buď shovívavější k tomu, kdo tě tolik miluje. Ó, prosím! Ty sama, přijď ke mně a poradme se spolu o tom, jak to nejlépe vyjádřit."

Zdalo se tedy, že odložila svůj hněv a sama diktovala, co bylo nejnnutnější, a dokonce i některá slova týkající se celého významu různých věcí o lásce. Někdy však chtěla být podrobnější a já jí říkala: "Stačí, když při troše přemýšlení pochopí význam. Není lepší vyjádřit celý smysl jedním slovem než použít mnoho slov?". Někdy se poslušnost vzdávala, jindy já; a tak se zdá, že jsme si rozuměly...

Kolik trpělivosti je třeba s touto blahoslavenou paní Poslušností – je to vskutku dáma, neboť stačí, aby využila svých možností a změnila se v nejkrotšího beránka, Sama pak přináší oběť námahy a nechává duši odpočívat u svého Pána, přičemž se kolem ní staví s bdělým okem, aby se nikdo neodvážil ji obtěžovat a rušit její spánek. A zatímco duše spí, co dělá tato vznešená paní? Z čela jí stéká pot, protože přebírá námahu, která patřila duši - něco, co vskutku způsobuje omámení každé lidské mysli, té nejinteligentnější, a otrásá každým srdcem, které ji miluje.

Zatímco to říkám, v duchu si stále říkám: "Ale co je to poslušnost? Z čeho se skládá? Čím se živí?" Ježíš nechal zaznít svůj harmonický hlas, který mluvil k mým uším: "Chceš vědět, co je to poslušnost? Poslušnost je základ (podstata) lásky; poslušnost je ta nejjemnější, nejčistší, nejdokonalejší láska, vytěžená z té nejbolestnější oběti - zničit sebe sama, abychom znovu mohli žít pro Boha. Jelikož je poslušnost nejušlechtlejší a nejbožštější, netoleruje v duši nic lidského a nic, co by jí nepatřilo. Proto veškerá její pozornost směřuje k tomu, aby v duši zničila vše, co nepatří k její božské ušlechtilosti - tedy lásku k sobě samému. A jakmile to učiní, jen málo se stará o to, zda ona sama bojuje a namáhá se ve prospěch duše, zatímco duši nechává klidně odpočívat. Konečně, já sám jsem poslušnost."

Kdo může říci, jak ohromena a nadšena jsem zůstala, když jsem slyšela tato slova požehnaného Ježíše? Ó, svatá poslušnosti, jak jsi nepochopitelná! Klaním se ti k nohám a obdivuji tě. Prosím tě, abys byla mou průvodkyní, učitelkou a světlem na zničující cestě života, abych vedena, poučena a provázena tvým nejčistším světlem s jistotou dosáhla věčný přístav.

Tady se zastavím, téměř se nutím vyjít z této ctnosti poslušnosti, jinak bych nikdy nepřestala mluvit. Světlo této ctnosti, které vidím, je tak silné, že bych o něm mohla psát donekonečna. Ale volají mě jiné věci; proto mlčím a vracím se k tomu, kde jsem skončila.

Viděla jsem tedy svého sladkého Ježíše, jak trpí, a vzpomněla jsem si, že mi poslušnost řekla, abych se modlila za jistého člověka, z celého srdce jsem mu ho doporučila a Ježíš mi řekl: "Má dcero, kéž by všechny jeho skutky zářily pouze ctností, ale zejména doporučuji, aby se nevměšoval do rodinných záležitostí. Má-li co dát, ať to rozdává; nemá-li, nechci, aby se pletl do záležitostí jiných. Měl by nechat věci dělat ty, kdou jsou k tomu určeni, zatímco on by měl zůstat od nich oddělený, svobodný, aniž by se špinil pozemskými věcmi. Jinak by ho postihlo neštěstí druhých, na jejichž bedra by pak padlo celé břemeno, protože se od počátku chtěli vměšovat do jejich rodinných záležitostí. A já jsem jen z milosrdenství musel dopustit, aby se jim nedařilo, ale spíše aby zchudli, aby se mohli vlastníma rukama dotknout toho, jak je neslušné, aby se můj služebník poskvrnil pozemskými věcmi. Na druhé straně - a to je slovo, které vyšlo z mých úst - služebníci mé svatyně, pokud se vůbec nedotknou pozemských věcí, nikdy nebudou mít nedostatek pozemského chleba. Nuže, u těchto, kdybych jim dopřál úspěch, poskvrnili by svá srdce a nestarali by se ani o Boha, ani o věci, které se týkají jejich služby. Nyní, obtěžováni a unaveni svým stavem, by se ho chtěli zbavit, ale nemohou, a to je trest za to, co by neměli dělat."

Poté jsem mu svěřila jednoho nemocného a Ježíš ukázal své rány, které mu ten nemocný dal. Snažila jsem se Ho prosit, uklidňovat, napravovat a zdálo se, že se ty rány zahojí. A Ježíš, celý vlídný, mi řekl: "Má dcero, dnes jsi pro Mne vykonala službu nejjobratnějšího lékaře, neboť ses snažila nejen ošetřit a obvázat rány, které Mi ten nemocný dal, ale také je uzdravit. Proto se cítím velmi uklidněn a uspokojen ." Tehdy jsem pochopila, že modlitbou za nemocné, člověk přichází vykonávat úřad lékaře pro Našeho Pána, který trpí v samotných Jeho obrazech.

7. října 1899

Ježíš rozhořčený na lidi. Stav oběti zadržuje tresty.

Dnes ráno požehnaný Ježíš nepřicházel a já jsem musela na něj trpělivě čekat. Ve svém nitru jsem si stále opakovala: "Můj milý Ježíši, přijď, nenech mě tolik čekat! Od včerejšího večera jsem Tě neviděla, a teď už je pozdě a Ty stále nepřicházíš? Podívej se, kolik trpělivosti jsem měla abych na Tebe čekala. Ó, prosím! Nedopust', abych ztratila trpělivost kvůli Tvým dlouhým odkladům a došla až k tomu, že ztratím trpělivost, protože pak bys za to mohl Ty svými průtahy. Přijď tedy, neboť víc už nemohu snést."

Zatímco jsem říkala tyto a jiné nesmysly, přišlo mé jediné Dobro, ale k mému největšímu zármutku jsem Ho viděla téměř rozhořčeného na lidi. Hned jsem Mu řekla: "Můj dobrý Ježíši, prosím Tě, abys uzavřel mír se světem." A tak jsem se obrátila k němu. Řekl: "Dcero, nemohu. Jsem jako král, který chce vstoupit do domu, ale ten dům je plný špíny, hnilyby a mnoha dalších špinavých věcí. Král ze své královské moci může vstoupit všude, není nikdo, kdo by mu v tom mohl zabránit, a mohl by dokonce ten dům vyčistit vlastníma rukama, ale nechce to udělat, protože není vhodné, aby se jeho královská osoba snížila k takové nízkosti. A dokud ten dům nevyčistí někdo jiný, nikdy se do něj neodvážím vstoupit, i když má moc, vůli a vekou touhu to udělat, i kdyby za to měl trpět. Takový jsem já. Jsem král, který může a chce, ale chci jejich vůli - chci, aby odstranili hnilybu hříchů, než do nich vstoupím a usmírím se s nimi. Ne, není slušné, aby můj královský dvůr vstoupil a uzavřel s nimi mír; naopak, neudělám nic jiného než že pošlu tresty. Oheň soužení je zaplaví všude, až je srazí k zemi, aby si vzpomněli, že existuje Bůh - ten jediný, který jim může pomoci a osvobodit je."

A já jsem ho přerušila a řekla jsem mu: "Pane, jestli chceš vztáhnout ruce na tresty, chci přijít k Tobě - už nechci být na této zemi. Jak může mé srdce odolat, když uvidím trpět Tvá stvoření?". Ježíš, na sebe vzal laskavý výraz a řekl mi: "Až přijdeš, kde budu bydlet na této zemi? Zatím přemýšlím o tom, jak můžeme být spolu tady dole, protože v nebi budeme mít mnoho času - celou věčnost. A pak, příliš brzy jsi zapoměla na svou službu působit jako moje matka na zemi. Zatímco tedy budu trestat lidi, přijdu se k tobě uchýlit a přebývat s tebou."

Odověděla jsem: "Ach, Pane, jaký je důvod, abych byla tolik let obětí? Co dobrého přinesu lidem, když jsi řekl, že mě chceš jako oběť, abys lidi ušetřil? A nyní ukazuješ, jak se tyto tresty místo před mnoha lety dějí později - nic víc a nic méně než tohle." Řekl: "Má dcero, neříkej to, já jsem byl shovívavý z lásky k tobě a dobro, které z toho vzešlo, bylo, že zatímco strašné tresty měly zuřit velmi dlouho, budou kratší. Není to snad dobro - že místo, aby člověk byl pod tíhou trestu mnoho let, zůstane pod ním jen několik málo? Navíc během uplynulých let, kdy probíhaly války a náhlá úmrtí, neměli mít čas se obrátit, ale obrátili se a byli zachráněni - není to velké dobro? Moje milovaná, zatím není nutné, abys pochopila účel svého stavu pro sebe a pro národy, ale ukážu ti ho, až přijdeš do nebe, a v den soudu ho ukážu všem národům. Proto již takto nemluv."

14. října 1899

Naděje, mírumilovná matka.

Dnes ráno jsem se cítila trochu rozrušená a celá zničená sama v sobě. Viděla jsem se, jako by mě Pán chtěl od sebe odehnat. Ach, Bože, jaká je to strašná muka! Zatímco jsem byla v takovém stavu, přišel požehnaný Ježíš s malým provazem v ruce, třikrát mi zabušil na srdce a řekl mi: "Pokoj, pokoj, pokoj, copak nevíš, že království Naděje je královstvím pokoje a že zákonem této Naděje je spravedlnost? Ty, když vidíš, že se má Spravedlnost staví proti lidem - vstup do království Naděje a nech se naplnit jeho mimořádně mocnými vlastnostmi, které má, povstaň k mému trůnu a udělej, co můžeš, abys ozbrojenou ruku odzbrojila. A budeš to dělat těmi nejvýmluvnějšími, nejněžnějšími a nejsoucinnějšími hlasy, těmi nejpřesvědčivějšími důvody, těmi nejvroucnějšími modlitbami, které ti nadiktuje sama Naděje. Ale až uvidíš, že sama Naděje se chystá

podpořit jistá práva Spravedlnosti, která jsou naprosto nezbytná, a chtít se jich vzdát by znamenalo chtít urazit sebe samu, což nelze - pak se ji přizpůsobíš a vzdáš se Spravedlnosti."

A já, vyděšená víc než kdy jindy, že se musím podřídit spravedlnosti, jsem Mu řekla: "Ach, Pane, jak to mám udělat? To se mi zdá nemožné! Už jen pomyšlení, že bys měl trestat lidi, nemohu snést, protože jsou to Tvé obrazy. Kdyby to byli alespoň tvorové, kteří Ti nepatří... To však nic neznamená, ale nejvíc mě trápí, že Tě musím vidět - skoro bych řekla -, jak jsi sám sebou udeřen, zfackován, zbičován a zarmoucen, protože tresty se vylijí na Tvé vlastní údy - ne na jiné, a proto budeš trpět Ty sám. Řekni mi, mé jediné Dobro, jak bude mé srdce schopno snést pohled na to, jak trpíš, jak jsi zasažen sám sebou? Pokud Tě stvoření nutí trpět, jsou to vždycky stvoření a je to snesitelnější, ale když při jejich trestání trpíš Ty sám, je to pro mne tak těžké, že to nemohu překousnout. Proto se Spravedlnosti nemohu přizpůsobit, ani se ji nemohu odevzdat."

Byl soucitně dojat mými slovy a tvářil se smutně a vlídně mi řekl: "Má dcero, máš pravdu, že budu zasažen ve svých vlastních údech, a to natolik, že když tě slyším mluvit, cítím, jak je celé mé nitro pohnuto k soucitu a milosrdenství, a cítím, jak je mé Srdce puká něhou. Ale věř Mi, že tresty jsou nutné, a pokud Mě teď nechceš vidět trochu bitého, později Mě uvidíš zasaženého ještě strašlivěji, protože Mě budou více urážet. Nezarmoutí tě to ještě víc? Proto se Mi přizpůsob, jinak Mě donutíš, abych ti už nic neříkal a neviděl tě zarmoucenou. A tím bys Mi odepřela úlevu, kterou zažívám při rozhovoru s tebou. Ach ano, odsoudila bys Mě k mlčení, neměl bych nikoho, u koho bych si mohl vylít své bolesti!"

Kdo může říci, jak mě tato slova naplnila hořkostí? A Ježíš, téměř ve snaze odvrátit mou pozornost od mého trápení, pokračoval ve své řeči o Naději a řekl mi: "Naděje je pokoj. A stejně jako já při samotném úkonu, kterým činím spravedlnost, zůstávám v nejdokonalejším pokoji, musíš i ty, ponořena do Naděje, zůstat v pokoji. Duše, která je v pokoji, by se tím, že by se chtěla trápit, znepokojovat nebo ztrácet důvěru, dostala do neštěstí jako ta, která, ačkoli vlastní miliony a miliony mincí, a dokonce je královnou různých království, stále fantazíruje a nařiká a říká: "Z čeho budu žít? Z čeho se budu šatit? Ach, umírám hlady! Jsem tak nešťastná! Upadnu do nejubožejší bídě a nakonec zemřu. A zatímco to říká, pláče, vzdychá a tráví své dny ve smutku a bídě, ponořena do největší melancholie. Ale to není všechno; nejhorší na ní je, že když vidí své poklady, když se probírá svým majetkem, místo aby se radovala, trápí se ještě víc a myslí na svůj blížící se konec. A když vidí jídlo, nechce se ho ani dotknout, aby se posilnila. A pokud se jí někdo snaží přesvědčit tím, že jí dovolí, aby se vlastnoručně dotkla svého bohatství, a ukáže jí, že to není možné, aby se snížila k nejubožejší bídě, nedá se přesvědčit, zůstává zmatená a ještě více pláče nad svým smutným údělem. Co by o ní nyní řekli lidé? Že je blázen, že to svědčí o tom, že nemá rozum, že ztratila mozek. Důvod je jasný, jinak to ani být nemůže.

Přesto se může stát, že ji potká neštěstí, o kterém neustále sní. Ale jakým způsobem? Tím, že odejde ze svých království, opustí všechno své bohatství a vydá se do cizích zemí mezi barbary, kde se jí nikdo nenamáhá dát ani drobek chleba. Zde se fantazie stala skutečností - co bylo dříve falešné, je nyní pravdivé. Kdo však byl toho příčinou? Koho je třeba vinit za tak smutnou změnu stavu? Její proradná a tvrdohlavá vůle. Právě taková

je duše, která má Naději: její vůle být znepokojenou nebo sklíčenou je už největším šílenstvím."

Řekla jsem: "Ach, Pane, jak může být duše stále v pokoji a žít v Naději? A když se duše dopustí hříchu - jak může být v pokoji? Ježíš řekl: "Vždyť hřích a Naděje nemohou být spolu. Už tím, že duše zhřeší, odchází z království Naděje. Každý zdravý člověk věří, že je povinen respektovat, chránit a kultivovat to, co mu patří. Kdo je ten člověk, který jde do svého majetku a spálí to, co vlastní? Kdo si žárlivě nestřeží svůj majetek? Věřím, že nikdo. Nuže, duše, která žije v Naději, už tím, že hřeší, uráží Naději, a kdyby to bylo v její moci, spálila by všechny majetek, který Naděje vlastní. Pak by se ocitla v neštěstí oné paní, která, zanechá svůj majetek a odchází žít do cizích zemí. Stejně tak duše hříchem odchází od této mírumilovné matky, Naděje, tak něžné a soucitné, která dosáhne toho, že ji živí svým vlastním tělem, jímž je Ježíš ve Svátosti, prvotní předmět naší naděje. Odchází žít mezi barbary, jimiž jsou démoni, kteří ji odpírají sebemenší občerstvení a krmí ji pouze jedem, jímž je hřích. Co však dělá tato mírumilovná matka? Zůstává snad lhostejná, zatímco duše se od ní vzdaluje? Ach, ne! Pláče, modlí se, volá ji těmi nejněžnějšími a nejdojemnějšími hlasy; jde za ní, a když ji přivede zpět do svého království, teprve tehdy je spokojená."

Můj sladký Ježíš mi říká dál: "Přirozeností Naděje je pokoj, a co je přirozeností, to duše, která žije v lůně této pokojné Matky, získává milost." A právě při vyslovení těchto slov mi blahoslavený Ježíš prostřednictvím intelektuálního světla dává prostřednictvím přirovnání k matce nahlédnout, co tato Naděje pro člověka vykonala. Ó, jak dojemný a nanejvýš něžný obraz! Kdyby ji všichni mohli vidět, i ta nejzatrzelejší srdce by plakala lítostí a všichni by si ji tak oblíbili, že by se od jejich mateřských kolen nemohli ani na okamžik vzdálit.

Pokusím se nyní říci, čemu rozumím a co mohu: člověk žil v okovech, byl otrokem ďábla, odsouzen k věčné smrti, bez naděje, že se bude moci znovu vrátit k věčnému životu. Všechno bylo ztraceno a jeho osud vyšel naprázdno. Tato Matka Naděje žila v nebi, sjednocena s Otcem a Duchem svatým, blažená a šťastná s Nimi; ale zdálo se, že není spokojená - chtěla být obklopena svými dětmi, svými drahými obrazy, nejkrásnějším dílem, které vyšlo z jejích rukou. Nyní, když byla v nebi, se její oči upíraly na člověka, který byl na zemi ztracen. Je zcela zaměstnána záchranou těchto svých milovaných dětí, a když vidí, že tyto děti nemohou nijak uspokojit Božství, a to ani za cenu jakýchkoliv obětí, protože jsou oproti Němu značně podřadné - co tato soucitná Matka dělá? Vidí, že k záchraně těchto dětí není jiného prostředku než obětovat svůj vlastní život, aby zachránila jejich, vzít na sebe jejich bolesti a trápení a udělat vše, co měly udělat ony samy. Co jí tedy napadne udělat? Tato milující Matka předstupuje před božskou Spravedlnost se slzami v očích, s těmi nejněžnějšími hlasy, s těmi nejpersvědčivějšími důvody, které jí diktuje její velkodušné srdce, a říká: "Prosím o milost pro své ztracené děti, nemám to srdce, abych je viděla odloučené ode mne. Chci je zachránit za každou cenu, a i když vidím, že není jiné cesty než položit svůj život, chci to udělat, pokud mohou znovu získat zpět svůj majetek. Co od nich chceš? Nápravu? Já je odškodním. Slávu, čest? Oslavuji Tě a vzdávám Ti za ně čest. Díkůvzdání? Děkuji Ti za ně. Vše, co od nich chceš, Ti dávám, za předpokladu, že je budu mít u sebe a budu kralovat."

Božství je dojato, když vidí slzy a lásku této soucitné Matky, a přesvědčeno jejími pádnými důvody se cítí být nakloněno milovat tyto děti. Božské Osoby společně pláčou nad jejich neštěstím a svorně docházejí k závěru, že přijímají oběť života této Matky, aby se stala zcela šťastnou a získala zpět tyto děti. Jakmile je toto rozhodnutí podepsáno, ihned sestupuje z nebe a přichází na zem, odkládá své královské roucho, které měla v nebi, a obléká se do lidské bídy, jako by byla nejubožejší otrokyní, a žije v největší chudobě, v nejneslýchanějším utrpení, uprostřed pohrdání, které je pro lidskou přirozenost nejnesnesitelnější. Nedělá nic jiného, než že pláče a přimlouvá se za své milované děti. Ale to, co je na této Matce i na těchto dětech nejvíce nejúžasnější, je, že zatímco ona tyto děti tolik miluje, ony, místo aby s otevřenou náručí přijaly tuto Matku, která je přichází zachránit, činí pravý opak. Nikdo ji nechce přijmout ani uznat, naopak, nechávají ji bloudit, pohrdají jí a začínají sprádat plány, jak tuto Matku, tak něžnou, která je tak vroucně miluje, zabít. Co si taková něžná Matka počne, když vidí, že jí to její nevděčné děti tak zle oplácejí? Zastaví se? Ach, ne! Naopak, ještě více vzplane láskou k nim a běhá z jednoho místa na druhé, aby je získala a položila si je na klín. Ach, jak se namáhá, jak bojuje, až z ní kape pot - nejen voda, ale i krev! Nedá si ani chvíli oddechu, stále je v činnosti, aby působila na jejich spásu, zajišťuje všechny jejich potřeby, napravuje všechna jejich zla, minulá, současná i budoucí; zkrátka není nic, co by nenařídila a nezřídila pro jejich dobro.

Co ale tyto děti dělají? Litovaly snad své nevděčnosti, litovaly toho, že ji nepřijaly? Změnily snad své smýšlení ve prospěch této Matky? Ach, ne! Mračí se na ni, zneuctívají ji těmi nejodpornějšími pomluvami, obstarávají jí opovržení, pohrdání a zmatky, bijí ji všemožnými ranami, čímž ji celou srážejí k zemi; a končí tím, že ji nechají zemřít tou nejhanebnější smrtí, jakou lze najít, uprostřed krutých křečí a bolestí. Co však dělá tato Matka uprostřed tolika bolestí? Bude snad nenávidět tyto děti, tak tvrdohlavě a arogantní? Ach, ne - nikdy! Právě tehdy je miluje vášnivěji než kdy jindy, obětuje své bolesti za jejich spásu a naposledy vydechne se slovem pokoje a odpuštění. Ach, má krásná Matko! Ach, drahá Naděje, jak jsi obdivuhodná - miluji tě! Ó, prosím! Drž mě stále na svém klíně a budu nejšťastnější na světě.

Zatímco já jsem odhodlaná přestat mluvit o Naději, všude kolem mě se ozývá hlas, který říká: "Naděje obsahuje všechno dobré, přítomnost i budoucnost, a kdo žije na jejím klíně a je vztyčen na jejích kolenou, cokoli chce, získá. Co chce duše? Slávu, čest? Naděje jí dá největší čest a slávu na zemi mezi všemi lidmi a v nebi ji oslaví navěky. Možná chce bohatství? Ach, tato Matka Naděje je nesmírně bohatá, a co víc, tím, že dává své statky svým dětem, se její bohatství ani v nejmenším nezmenšuje. Navíc toto bohatství není pomíjivé - ale věčné. Chce snad požitky, spokojenost? Ach, ano! Tato Naděje v sobě obsahuje všechny možné rozkoše a chutě, které lze nalézt na nebi i na zemi, a to natolik, že se jí nikdo nikdy nebude moci vyrovnat; a ta, která se živí z jejího prsu, si jich užívá do sytosti a - ach, jak je šťastná a spokojená! Chce být vzdělaná a moudrá? Tato Matka Naděje v sobě obsahuje nejvznešenější vědy - ba co víc, je mistryní všech mistrů, a ten, kdo se jí nechá vyučovat, se naučí vědět o pravé svatosti."

Souhrnně řečeno, Naděje nám poskytuje všechno tak, že je-li někdo slabý, dává mu sílu; je-li jiný pošpiněný, Naděje ustanovila svátosti a v nich připravila koupel za jeho hříchy. Má-li někdo hlad nebo žízeň, tato soucitná Matka nám dává nejkrásnější, nejchutnější

pokrm, kterým je její nejjemnější tělo, a jako nápoj svou nejvzácnější krev. Co jiného může tato mírumilovná Matka naděje udělat? A kdo jiný je jí podobný? Ach, ona jediná usmířila nebe a zemi! Naděje v sobě spojila Víru a Lásku a vytvořila ono nerozlučné spojení mezi lidskou a božskou přirozeností. Ale kdo je tato Matka? Kdo je tato Naděje? Ona je Ježíš Kristus, který přinesl naše vykoupení a zformoval Naději ztraceného člověka.

16. října 1899

Čekání na Ježíše. Ježíš mluví o trestech.

Dnes ráno můj sladký Ježíš nepřicházel. Neviděla jsem ho od včerejšího večera, kdy se mi ukázal s vzezřením, které vzbuzovalo lítost a zároveň starch. Chtěl se skrýt, abych neviděla tresty, které sám sesílal na lidi, a způsob, jakým je chtěl zničit. Ach, Bože, jak otřesný pohled, jaký se nikdy předtím nenaskytl! Zatímco jsem čekala a čekala, ve svém nitru jsem si stále říkala: 'Jak je možné, že nepřichází? Kdo ví, zda nepřichází proto, že se nepřizpůsobuji Jeho spravedlnosti? Ale jak to mohu udělat? Zdá se mi téměř nemožné říkat "*Fiat Voluntas Tua*".' Pak jsem si zase říkala: 'On nepřichází, protože mi ho zpovědník neposílá.' Teď, když jsem o tom přemýšlela, jsem Ho sotva zahlédla, téměř jako stín, a On mi řekl: "Neboj se, moc kněží je omezená. Podle míry, v jaké jsou ochotni mě prosit, abych k tobě přišel, a abych tě obětoval jako oběť, která svým dobrovolným utrpením ušetří lidi od mého trestu a způsobí, že je uzdravím. Jestliže pak kněží na to nebudou myslet, ani Já na záchranu lidí nebudu brát ohled." A tak se stalo. Po těchto slovech zmizel a zanechal mě v moři utrpení a slz.

21. října 1899

Pozemské statky musí sloužit k posvěcení člověka, ne jako jeho modly. Příčina trestů.

Po prožití nejtrpčích dnů strádání jsem se cítila unavená a vyčerpaná ve svých silách, ačkoli jsem stále obětovala právě tyto bolesti a říkala jsem: "Pane, Ty víš, jak moc mě stojí, když jsem Tě zbavena, ale já se vzdávám Tvé nejsvětější Vůli a obětuji tuto nejtrpčí bolest jako prostředek k prokázání své lásky a k Tvému usmíření. Tyto obtíže, nepřijemnosti, únavu, chlad, které pocítuji, Ti hodlám poslat jako posly chvály a odškodnění za sebe i za všechny tvory. To mám a to Ti nabízím. Jistě přijímáš oběť dobré vůle, když Ti člověk bez výhrad nabízí, co může - ale přijď již, neboť víc Ti už nemohu nabídnout.

Často jsem měla pokušení přizpůsobit se spravedlnosti a myslela jsem si, že jsem sama příčinou toho, že nepřišel. Ve skutečnosti mi Ježíš v minulých dnech řekl, že pokud se nepřizpůsobím, donutím Ho, aby nepřišel, a aby mi už nic neříkal, aby mě nezarmoutil. Neměla jsem však srdce to udělat, tím spíš, že ani poslušnost k tomu nedala souhlas. Zatímco jsem byla uprostřed těchto hořkostí, přišlo nejprve světlo a hlas, který říkal: "Podle míry, v jaké se člověk zabývá pozemskými věcmi, tak se vzdaluje a ztrácí úctu k věčným statkům. Dal jsem jim bohatství, aby je používali ke svému posvěcení, ale oni je používali k tomu, aby mě uráželi a vytvořili si modlu pro svá srdce; a já je zničím a spolu s nimi i jejich bohatství." A tak se stalo.

Potom jsem uviděla svého nejdražšího Ježíše, ale tak trpícího, uraženého a rozhořčeného na lidi, až to nahánělo hrůzu. Ihned jsem Mu začala říkat: "Pane, obětuji Ti Tvé rány, Tvou Krev, nejsvětější užívání smyslů, které jsi učinil během svého smrtelného života, abych napravila urážky a špatné užívání smyslů, které činí tvorové."

Ježíš se zatvářil vážně a téměř hromově řekl: "Víš, jak se smysly tvorů změnily? Jako křik divokých zvířat, která svým řevem odhánějí lidi a nedovolí jim přiblížit se. Hniloba a mnohost hříchů je taková, že tryská z jejich smyslů, které mě nutí k útěku." Řekla jsem: "Ach, Pane, jak rozhořčeného Tě vidím! Chceš-li i nadále sesílat tresty, přijdu. Jinak chci odejít z tohoto stavu. Proč v něm mám zůstat, když už se nemohu nabídnout jako oběť, abys ušetřil lidi?" A Ježíš mě oslovil s takovou vážností, že jsem pocítila hrůzu a řekl mi: "Chceš se dotknout dvou krajností - buď chceš, abych nic nedělal, nebo chceš přijít. Nespokojíš se s tím, že lidé jsou částečně ušetřeni? Myslíš si, že Corato je nejlepší a nejméně Mě uráží? Je skutečností, že jsem ho ušetřil, ale ve srovnání s ostatními městy, je něčím nepodstatným. Tak to přijmi a uklidni se. Zatímco se zabývám trestáním lidí, ty Mě provázej svými vzdechy a utrpením a modli se, aby právě tyto tresty sloužily a pomáhaly k obrácení národů."

22. října 1899

Kříž, cesta posetá hvězdami.

Ježíš se stále ukazuje jako trpící. Ve chvíli, kdy přišel, se mi vrhl do náruče, zcela vyčerpaný, téměř toužící po občerstvení. Podělil se se mnou o kousek svého utrpení a pak mi řekl: "Má dcero, křížová cesta je cesta posetá hvězdami, a když po ní člověk kráčí, mění se tyto hvězdy v nejzářivější slunce. Jaké bude štěstí duše po celou věčnost, když bude obklopena těmito slunci? Kromě toho je velká odměna, kterou dávám křížní, tak velká, že neexistuje žádná míra, ani co do šířky, ani co do délky - je pro lidskou mysl téměř nepochopitelná; a to proto, že v nesení kříže nemůže být nic lidského - vše je božské."

24. října 1899

Příčina trestů: Boží láska ke stvořením.

Dnes ráno přišel můj obdivuhodný Ježíš a vyvedl mě z mého těla mezi lidi. Zdálo se, že Ježíš hledí na stvoření očima plnými soucitu, a samotné tresty sejevily jako Jeho nekonečné milosrdenství, vycházející z Jeho nejvnitřnějšího milujícího Srdce. Pak se ke mně obrátil a řekl mi: "Má dcero, člověk je výtvozem Božského Bytí, a protože Naším pokrmem je láska, vždy vzájemná, stejná a stálá mezi třemi Božskými Osobami, protože vyšel z Našich rukou a z čisté a nezištné lásky, je jako částička Našeho pokrmu. Nyní se tato částička stala pro Nás hořkou; nejen to, ale většina z nich se tím, že se od Nás vzdálila, stala pastvou pro pekelné plameny a potravou pro nesmiřitelnou nenávist démonů, Našich úhlavních nepřátel i jejich nepřátel. To je hlavní příčina Našeho zármutku nad ztrátou duší: jsou Naše - jsou něčím, co Nám patří. Stejně tak je hlavní příčinou abych je trestal, velká láska, kterou k nim chovám, abych jejich duše přivedl do bezpečí."

Řekla jsem: "Ach, Pane, zdá se, že tentokrát nemáš jiná slova než o trestech! Tvá moc má jiné prostředky, jak tyto duše zachránit. A pak, kdybych si byla jistá, že na ně dopadne všechna bolest a Ty zůstaneš svobodný, bez utrpení v nich, rezignovala bych; ale vidím, že Ty už velmi trpíš těmi tresty, které jsi poslal. Co se stane, když budeš posílat další tresty?"

Ježíš řekl: "I když trpím, láska mě nutí posílat těžší rány, a to proto, že k tomu, aby člověk vstoupil do sebe a poznal svou přirozenost, není mocnějšího prostředku, než když vidí, že je zničen. Zdá se, že ostatní prostředky ho činí odvážnějším; proto se odevzdej Mé Spravedlnosti. Dobře vidím, že láska, kterou ke Mně chováš, tě velmi tlačí k tomu, aby ses Mi nepřizpůsobila, a nemáš srdce vidět Mě trpět, ale i Moje Matka Mě milovala víc než všechna stvoření - nikdo se Jí nemůže rovnat; a přesto, aby zachránila tyto duše, se přizpůsobila Spravedlnosti a rezignovala na to, že Mě uvidí tolik trpět. Když to udělala moje Matka, nemohla bys to udělat ty sama?" A zatímco Ježíš mluvil, cítila jsem, jak je moje vůle natolik přitahována k Jeho vůli, že jsem už téměř nebyla schopna odolat tomu, abych se nepřizpůsobila Jeho Spravedlnosti. Nevěděla jsem, co mám říci, tak moc jsem byla přesvědčena, avšak svou vůli jsem dosud neprojevila. Ježíš zmizel a já jsem zůstala v této pochybnosti, zda se mám přizpůsobit, nebo ne.

25. října 1899

Ozvěna Boží lásky a ozvěna nevděčnosti tvorů.

Můj nejsladší Ježíš se stále projevuje téměř stejným způsobem. Dnes ráno dodal: "Má dcero, má láska k tvorům je tak veliká, že zní jako ozvěna v nebeských krajích, naplňuje atmosféru a šíří se po celé zemi. Ale jaká je odpověď, kterou stvoření dávají této láskyplné ozvěně? Ach, oplácejí Mi ozvěnou nevděku, jedovatou, plnou všelijakých hořkostí a hříchů; ozvěnou téměř smrtící, vhodnou jen k tomu, aby Mě zraňovala. Já však vylidním tvář země, aby mi tato ozvěna znějící jedem neohlušila uši."

Řekla jsem: "Ach, Pane, co to říkáš? Ježíš pokračoval: "Chovám se jako soucitný lékař, který má pro své děti krajní léky, a tyto děti jsou plné ran. Co dělá tento otec a lékař, který miluje své děti víc než svůj život? Nechá tyto rány rozbujet, nebo své děti nechá zemřít ze strachu, že by mohly trpět při použití ohně a nože? Ne - nikdy! I když bude mít pocit, že tyto nástroje používá sám na sebe, přesto vezme nůž a odstraňuje nakažené části rány a dezinfikuje je jedem a ohněm, aby zabránil dalšímu postupu rozkladu. I když se mnohokrát stane, že při těchto operacích ubohé děti zemřou, nebyla to vůle otce lékaře - jeho vůli bylo děti uzdravit a zachránit.. Tak tomu je i u mě. Zraňuji, abych je uzdravil, ničím je, abych je vzkřísil. Jestliže mnozí zahynou, není to má vůle, je to jen důsledek jejich špatné a tvrdohlavé vůle - je to důsledek této jedovaté ozvěny, kterou mi chtějí stále posílat, až se sami tímto jedem hřichu zničí."

Zeptala jsem se: "Řekni mi, mé jediné Dobro, jak bych Ti mohla osladit tuto jedovatou ozvěnu, která Tě tolik trápí? Odpověděl: "Jediným prostředkem je, abys vždy konala všechny své činy s jediným cílem, aby ses Mi líbila, a abys využívala všechny své smysly a síly k tomu, abys Mě milovala a oslavovala. Ať každá tvá myšlenka, slovo a všechno ostatní nechce nic jiného než lásku, kterou chováš ke Mně; tak bude tvá ozvěna příjemně stoupat k Mému trůnu a osladí Můj sluch."

28. října 1899

Kdo jsem já a kdo jsi ty?

Dnes ráno přišel můj milovaný Ježíš obklopen světlem a díval se na mě, jako by mě všude pronikal, tak, že jsem se cítila zničená, a řekl mi: "Kdo jsem já a kdo jsi ty?"

Tato slova mi pronikla hluboko do morku kostí a já viděla nekonečnou vzdálenost, která existuje mezi Nekonečným a konečným, mezi Vším a ničím. A nejen to, viděla jsem jak je ta nicota zlá, a jak se pokrývá špínou. Připadalo mi to jako ryba, která plave ve vodě; tak plavala moje duše v hnilobě, uprostřed červů a mnoha jiných věcí, které se hodí jen k tomu, aby působily hrůzu na pohled. Ach, Bože, jak odporný pohled! Má duše by byla chtěla utéci před pohledem Boha třikrát Svatého, ale ještě dvěma slovy mě spoutal; a ta zní: "Jaká je má láska k tobě? A jaká je tvá odpověď pro Mne?"

Zatímco při prvních slovech o mé duši jako rybě, která plave v hnijící vodě, bych chtěla vyděšeně utéct z Jeho přítomnosti, při druhých slovech - "jaká je má láska k tobě?" - jsem se rozplakala. - Zjistila jsem, že jsem ze všech stran spoutaná Jeho láskou tak, že moje existence byla výsledkem Jeho Lásky. Kdyby tedy tato Láska přestala, přestala bych existovat. Zdálo se mi, že údery mého srdce, má inteligence, a dokonce i můj dech jsou produktem Jeho Lásky. Plavala jsem v NĚm, a i kdybych chtěla utéct, zdálo se mi to nemožné, protože mě všude obklopovala Jeho Láska. Moje láska se pak zdála být jako malá kapka vody vhozená do moře, která zmizí a už ji nelze rozeznat. Kolik věcí jsem pochopila - ale kdybych je chtěla všechny říci, bylo by to příliš dlouhé.

Pak Ježíš zmizel a já zůstala celá zmatená. Viděla jsem se celá hříšná a ve svém nitru jsem stále prosila o odpuštění a milosrdenství. Po chvíli se vrátil můj jediný Dobrý; cítila jsem se celá nasáklá hořkostí a lítostí nad svými hříchy a On mi řekl: "Má dcero, když je duše přesvědčena, že se dopustila zla tím, že mě urazila, už koná úřad Magdaleny, která mi omývala nohy svými slzami, pomazala je balzámem a osušila svými vlasy. Když se duše začne v sobě zabývat zlem, které spáchala, a pocítí nad ním lítost, připraví koupel pro mé rány. Při pohledu na své zlo přijímá hořkost a pocítuje nad ním zármutek, a tím přichází k pomazání mých ran nejvybranějším balzámem. Z tohoto poznání by duše chtěla učinit nápravu a při pohledu na svou minulou nevděčnost v ní povstane láska k Bohu tak dobrému, že by chtěla položit svůj život, aby dokázala svou lásku; a to je vlas, který ji jako mnoho zlatých řetězů poutá k mé lásce."

29. října 1899

Vytvoření vnitřního příbytku pro Ježíše.

Můj obdivuhodný Ježíš stále přichází, ale dnes ráno, jakmile přišel, vzal mě do náruče a vynesl mě z mého těla. Když jsem byla v té náruči, pochopila jsem mnoho věcí, a zejména to, že k tomu, abych mohla být v náruči našeho Pána svobodně, a dokonce abych mohla do Jeho Srdce vcházet se vši lehkostí a vycházet z Něho, jak se duši nejlépe líbí, a nebyla pro blahoslaveného Ježíše přítěží ani na obtíž, bylo naprosto nezbytné se všeho zbavit. Proto jsem Mu z celého srdce řekla: "Můj drahý a jediný Dobrý, o co Tě pro sebe žádám, je, abys mě zbavil všeho, protože dobře vidím, že k tomu, abych se Tebou mohla

znovu obléci a žít v Tobě a Ty abys mohl znovu žít ve mně, je nutné, abych neměla ani stín toho, co mně nepatří. A tak jsem se rozhodla, že Ti vrátím všechno, co mně nepatří a je Tvoje." A On, celý vlídný, mi řekl: "Má dcero, to hlavní, abych mohl vstoupit do duše a vytvořit si příbytek, je naprosto odpoutání se od všeho. Bez toho nejenže v ní nemohu přebývat, ale dokonce ani žádná ze ctností nemůže v duši vytvořit svůj příbytek.

Když pak duše vše ze sebe odstraní, vstoupím já a ve spojení s vůlí duše postavíme dům. Jeho základy jsou založeny na pokoře, a čím jsou hlubší, tím vyšší a pevnější budou zdi. Tyto zdi budou postaveny z kamenů umrtvování, stmelěných nejčistším zlatem lásky. Až budou zdi postaveny, jako nejskvělejší malíř je omítnu a vytvořím nejskvělejší obrazy - ne vápnem a vodou, ale zásluhami svého umučení, které představuje vápno, a barvami své Krve, které představuje voda. To slouží k její dobré ochraně před deštěm, sněhem a jakýmkoli otřesem. Pak přicházejí na řadu dveře, a aby byly pevné jako dřevo a nepodléhaly dřevokazným červům, je nutné ticho, které tvoří smrt vnějších smyslů. Aby se tento dům udržel, je zapotřebí strážce, který ho bude hlídat všude, uvnitř i venku. Tím je svatá bázeň Boží, která jej stráží před jakoukoli nepříjemností, větrem či čímkoli jiným, co by jej mohlo ohrozit. Tato bázeň bude ochranou tohoto domu, která způsobí, že člověk bude jednat nikoli ze strachu z trestu, ale z obavy, že urazí pána tohoto domu. Tato svatá bázeň nesmí dělat nic jiného než dělat vše, aby se líbila Bohu, bez jakéhokoli jiného záměru.

Pak musí být tento dům vyzdoben a naplněn poklady. Těmito poklady nesmí být nic jiného než svaté touhy a slzy. To byly poklady Starého zákona a v nich nacházeli svou spásu, v plnění slibů útěchu, v utrpení sílu. Celkově vzato vložili veškeré své jmění do touhy po budoucím Vykupiteli a v této touze působili jako atleti. Duše bez touhy působí téměř jako mrtvá; všechno je nuda, otrava, mrzutost - dokonce i samotné ctnosti; není nic, co by měla ráda, a po cestě dobra kráčí téměř plíživě. U duše, která touží, je všechno naopak: nic pro ni není přítěží, všechno je radost; letí a nachází záliby i v samých bolestech. A to proto, že tu byla očekávaná touha, a věci, po nichž se nejprve touží, se pak milují. A jak je člověk miluje, nachází v nich nejprjemnější požitky. Proto se tato touha musí objevit ještě předtím, než je tento dům postaven. Ozdobou tohoto domu budou nejvzácnější kameny, nejdražší perly a drahokamy tohoto mého Života, založeného vždy na utrpení - a čistém utrpení. A protože Ten, který v něm přebývá, je dárce všeho dobra, vkládá do něj obdarování všemi ctnostmi, provoní jej nejjemnějšími vůněmi, nechá krásné květy vydávat svou vůni, nechá zaznít nebeskou melodii, patřící k nejprjemnějším. Dává člověku dýchat rajský vzduch."

Zapomněl jsem říci, že je třeba se přesvědčit, zda existuje domácí klid, a to nesmí být nic jiného než vzpomínka a ticho vnitřních smyslů.

Poté jsem pokračovala v náručí našeho Pána a byla jsem celá svlečená. Mezitím jsem tam viděla, že je přítomen zpovědník a Ježíš mi řekl (ale zdálo se mi, že si se mnou chce hrát, aby viděl, co řeknu): "Má dcero, ty ses svlékla ze všeho a víš, že když je člověk svlečený, je potřeba někoho jiného, kdo se postará o jeho oblečení, o jeho výživu a kdo mu dá místo, kde může zůstat. Kde chceš zůstat - v náručí zpovědníka, nebo v mém?" "V náručí zpovědníka," odpověděla jsem. A zatímco to říkal, učinil úkon, kterým mě vložil do náruče zpovědníka. Začala jsem trvat na tom, že nechci odejít, a On trval na tom, že

chce, abych odešla. Po krátkém rozhovoru mi řekl: "Neboj se, držím tě ve svém náručí."
A tak jsme zůstali v pokoji.

30. října 1899

Hrozba trestů pro Řím.

Dnes ráno přišel můj dobrotivý Ježíš celý ztrápený a první slova, která mi řekl, byla: "Ubohý Říme, jak budeš zničen! Když se na tebe dívám, pláču nad tebou!" A říkal to s takovou něhou, že to vzbuzovalo soucit. Nemohla jsem však pochopit, zda se jedná pouze o lidi, nebo také o budovy.

Protože jsem měla poslušnost nepodřizovat se spravedlnosti, ale modlit se, řekla jsem Mu: "Můj milovaný Ježíši, když jde o tresty, člověk se už nesmí hádat, ale jen modlit. A tak jsem se začala modlit, líbat Jeho rány a konat skutky pokání. A zatímco jsem to dělala, On mi každou chvíli říkal: "Má dceru, nepoužívej na Mne násilí. Tím, že to děláš, chceš na Mně použít násilí násilím; proto se uklidni. "

Řekla jsem: "Pane, to poslušnost si žádá - to ne já ji chci. A dodal: "Řeka nepravostí je tak velká, že dosahuje takového stupně, že brání vykoupení duší, a jedině modlitba a tyto mé rány mohou zabránit tomu, aby je tato dravá řeka všechny do sebe nepohltila."